
Ο αγγλοσαξονισμός "πεθαίνει"
και μαζί του τελειώνει η ατλαντική περίοδος
της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας.

Θα ξεκινήσουμε αυτό το κείμενο με μια ερώτηση γνώσης, που μοιάζει με τις γνωστές σπαζοκεφαλιές. Τι σχέση μπορεί να έχει μια θεωρία, όπως ο δαρβινισμός, μια εταιρεία βιοτεχνολογίας, όπως η Monsanto και μια εταιρεία της φόρμουλα 1, όπως η Virgin, με τον μυθικό αντιήρωα Ανταίο; Και όμως υπάρχει σχέση —αν βέβαια υπάρχει η κατάλληλη γνώση και η ανάλογη συνδυαστική ικανότητα—, που να μπορεί να τα συνδέσει όλα αυτά μεταξύ τους. Όλα αυτά συνδέονται μεταξύ τους, γιατί αποτελούν διαφορετικές εκφράσεις μιας κοινής νοοτροπίας, η οποία είναι κυρίαρχη τους τελευταίους αιώνες και μαστίζει την ανθρωπότητα σαν μια θανατηφόρος αρρώστια. Την αρρώστια του αγγλοσαξονισμού. Μια πραγματική κοινωνική "αρρώστια", η οποία έχει προ πολλού ξεπεράσει τα εθνικά όρια της Αγγλίας. Μια πραγματική ύβρις προς τον Θεό και τον άνθρωπο. Τα συμπτώματα αυτής της "αρρώστιας" θα αναζητήσουμε.

Αν αυτός, ο οποίος αποτυπώνει σε ένα καμβά την ομορφιά, την αγριότητα, τη γαλήνη, την πανδαισία χρωμάτων και μορφών της φύσης, ονομάζεται καλλιτέχνης, τι άλλο εκτός από Θεός μπορεί να είναι αυτός ο οποίος τη δημιούργησε; Αυτό, το οποίο κατανοεί η ανθρωπότητα στο σύνολό της και για το σύνολο του χρόνου, δεν το κατανοεί μόνον ένας λαός. Οι Αγγλοσάξονες. Γιατί; Γιατί αυτή είναι η "θρησκεία" τους. Αυτό τους διαφοροποιεί από όλους τους υπόλοιπους λαούς. Είναι "λαθρεπιβάτες" του ανθρώπινου πολιτισμού. Διαχειρίζονται τον πολιτισμό και δεν τον δημιουργούν. Έχουν τα πιο διάσημα μουσεία στον κόσμο και μέσα σ' αυτά δεν υπάρχει ούτε ένα έκθεμα βρετανικού πολιτισμού.

Αυτός ο λαός, ο οποίος εκ πεποιθήσεως δεν δημιουργεί τίποτε απολύτως, έχει μάθει να εχθρεύεται τους δημιουργούς. Τους αντιλαμβάνεται σαν εχθρούς του. Τους αντιλαμβάνεται σαν πιθανή λεία του. Φοβάται την κάθε νέα δημιουργία που τον απειλεί και λατρεύει όλες τις δημιουργίες τις οποίες μπορεί να οικειοποιηθεί, είτε μέσω της αρπαγής είτε μέσω της εξαγοράς. Ακριβώς, επειδή ως λαός φοβάται τη δημιουργία, έχει "στηθεί" με έναν τέτοιο τρόπο, ώστε να έχει την καλύτερη άμυνα απέναντι στους δημιουργούς. Όλους τους δημιουργούς... από τους πιο ασήμαντους μέχρι τους πιο σημαντικούς. Στη "λαμπρή" τους πορεία οι Αγγλοσάξονες έχουν προσβάλει τους πάντες και όταν λέμε τους πάντες, εννοούμε τους πάντες. Έχουν προσβάλει όχι μόνον τον άνθρωπο, αλλά και τον Ίδιο τον Θεό.

Θα πάρουμε τα πράγματα με τη σειρά, για να καταλάβει ο αναγνώστης μερικά περίεργα πράγματα. Αν επισκεφτεί κάποιος τον Άγιο Πέτρο στο Βατικανό, θα δει ότι εκεί μέσα φυλάσσονται κάποιοι τάφοι. Οι τάφοι των "πατέρων" της δυτικής και όχι μόνον χριστιανικής αυτοκρατορίας. Με πρώτο τον τάφο του Πέτρου υπάρχουν οι τάφοι όλων των Παπών, οι οποίοι ηγήθηκαν —προφανώς επιτυχώς— της Αγίας Έδρας. Λογικό είναι να υπάρχουν αυτά τα "μνήματα", για να τα βλέπουν οι επόμενοι, είτε κληρικοί είτε λαϊκοί. Αυτοί είναι τα πρότυπα της δυτικής χριστιανικής αυτοκρατορίας και αυτούς πρέπει να "μιμούνται" οι υπόλοιποι και ταυτόχρονα τις αρχές τους να προασπίζονται, εφόσον επιθυμούν να συνεχίσουν ως χριστιανοί το "ταξίδι" τους στο χρόνο.

Οι ηγέτες του χριστιανισμού, δηλαδή, έχουν "μνήματα" στο κέντρο της εξουσίας της αυτοκρατορίας τους και αυτοί είναι που τους "οδηγούν". Οι ηγέτες και όχι απλά οι σημαντικοί χριστιανοί, που γεννήθηκαν μέσα στους αιώνες. Δεν υπάρχουν εκεί μέσα τάφοι απλά σπουδαίων χριστιανών επιστημόνων ή καλλιτεχνών. Υπάρχουν μόνον οι τάφοι των "πατέρων" της χριστιανικής αυτοκρατορίας. Το ίδιο έκανε και η κομμουνιστική σοβιετική αυτοκρατορία. Έχει τους τάφους των "πατέρων" της σε ένα συγκεκριμένο μέρος δίπλα στο Κρεμλίνο, ώστε με τον τρόπο αυτόν να "νομιμοποιεί" τους διαδόχους. Έχει μάλιστα δημιουργήσει και το μαισωλείο του Λένιν, όπου ο "πατέρας" όχι απλά δεν έχει ταφεί, αλλά έχει ταριχευτεί, για να είναι ακόμα πιο "ζωντανός", όταν θα δίνει τις "εντολές" μνήμης για τους επόμενους.

Το αντίστοιχο του Αγίου Πέτρου ή του Μαισωλείου του Κρεμλίνου για τη βρετανική αυτοκρατορία είναι το Αβαείο του Γουέστμινστερ. Εκεί μέσα είναι θαμμένοι οι "πατέρες" της αυτοκρατορίας. Ανάμεσα στους τάφους, που υπάρχουν σ' αυτό το Αβαείο, υπάρχει και ο τάφος του Δαρβίνου. Εύλογα λοιπόν αναρωτιόμαστε για ποιόν λόγο θα μπορούσε να τον τιμήσει η αγγλοσαξονική κοινωνία με τον ενταφιασμό του στο Αβαείο του Γουέστμινστερ. Γιατί, δηλαδή, συγκαταλέχθηκε ανάμεσα στους σημαντικούς αυτής της αυτοκρατορίας ένας άνθρωπος με ένα αστείο —τόσο σε επιστημονικό όσο και σε φιλοσοφικό επίπεδο— έργο; Πώς και γιατί ένας ειδικός στους γαιοσκώληκες εντάσσεται στους "μεγάλους" μιας αυτοκρατορίας;

Κάπου δηλαδή δεν "κολλάνε" μεταξύ τους κάποια πράγματα. Για να βρισκεται εκεί ο τάφος του Δαρβίνου, κάπου θα πρέπει αυτός να εξυπηρετεί τα πολιτικά συμφέροντα της αυτοκρατορίας και αυτό είναι που πρέπει ν' αναζητήσουμε. Για να το βρούμε όμως αυτό, θα πρέπει να γνωρίζουμε ποια ακριβώς είναι η θεωρία του και γιατί θα μπορούσε μια τέτοια απλή επιστημονική θεωρία να εξυπηρετεί μια ολόκληρη αυτοκρατορία στον σχεδιασμό της. Ο Δαρβίνος είναι ένα παγκοσμίως γνωστό πρόσωπο. Είναι ο "πατέρας" της θεωρίας της εξέλιξης. Τι μας λέει αυτός ο κλασσικός Αγγλοσάξωνας; Ότι πιθανόν —όχι σίγουρα— να μην υπάρχει Δημιουργός και τα πάντα να είναι μια αλυσιδωτή διαδικασία εξέλιξης πάνω σε μια κοινή βάση ζωικής ύλης για όλα τα είδη.

Με βάση τη θεωρία αυτή, αν ξεκινούσαμε μια μελέτη από τον άνθρωπο, ο οποίος βρίσκεται στην κορυφή αυτής της εξελικτικής πορείας και "πηγαίναμε" προς στην αντίθετη κατεύθυνση, θα "συναντούσαμε" όλα τα υπόλοιπα είδη, καταλήγοντας στην αμοιβάδα. Σύμφωνα δηλαδή με τη λογική του Δαρβίνου ...αν ήμασταν αθάνατοι και αφήναμε σε κάποιο σημείο τρεις κουβάδες με τα τρία βασικά χρώματα, θα πηγαίναμε εκεί όπου τους αφήσαμε μετά από χιλιάδες χρόνια και θα μπορούσαμε να βρούμε τις φιγούρες οι οποίες απεικονίζονται στην Καπέλα Σιξτίνα, τη Μόνα Λίζα κλπ.. Δεν θα χρειαζόταν δηλαδή να υπάρξουν ποτέ οι διάφοροι Μιχαήλ Άγγελοι ή οι Λεονάρντο Ντα Βίντσι, για να θαυμάσουμε τα έργα τους. Δεν θα μας έλλειπαν καθόλου, εφόσον το έργο τους θα το πραγματοποιούσαν με τυχαίες διαδικασίες οι σεισμοί, οι πλημμύρες και οι κατολισθήσεις, οι οποίες μέσα στο χρόνο θα παρέσερναν τους κουβάδες με τα χρώματα.

Μόνον Αγγλοσάξονας μπορούσε να το σκεφτεί αυτό και αυτό δεν το λέμε τυχαία. Τι σημαίνει αυτό; Ότι οι Αγγλοσάξονες —για κάποιους λόγους τους οποίους θ' αναλύσουμε παρακάτω— έχουν μια πολύ συγκεκριμένη αντίληψη των πραγμάτων, η οποία διαφέρει από αυτήν των άλλων λαών. Οι Αγγλοσάξονες έχουν τη λογική του "συλλέκτη". Τη λογική εκείνου που μαζεύει ό,τι βρίσκεται μπροστά του και όχι εκείνου που δημιουργεί. Αυτό είναι που μπερδεύει τους ίδιους, αλλά ταυτόχρονα τους επιτρέπει και να επωφελούνται από το "μπέρδεμα" αυτό. Ζουν σε έναν φυσικό κόσμο σχεδόν αμετάβλητο και επειδή η γνωστική πρόοδος τους επιτρέπει ν' αντιλαμβάνονται διαρκώς περισσότερα πράγματα του κόσμου αυτού, νομίζουν ότι ο κόσμος αυτός εξελίσσεται, ενώ αυτό δεν συμβαίνει.

Δεν βλέπουν δηλαδή ότι οι ίδιοι είναι που εξελίσσονται στο επίπεδο της γνώσης και όχι ο φυσικός κόσμος. Γι' αυτόν τον λόγο λέμε ότι μπερδεύονται. Βάζουν τα πάντα πάνω σε έναν άξονα χρόνου με τη "σειρά" που βάζει τα ευρήματά του ένας συλλέκτης. Το απλό, το οποίο το αντιλήφθηκαν πρώτο, το βάζουν μπροστά από το περίπλοκο, το οποίο το αντιλήφθηκαν κατόπιν. Αυτό είναι λάθος. Με τον τρόπο αυτόν νομίζουν ότι τα πράγματα εξελίσσονται, ενώ αυτό δεν συμβαίνει. Τα πράγματα ήταν έτσι όπως ήταν πάντα και απλά οι ίδιοι δεν είχαν τη γνώση να τα αντιληφθούν. Κάτι περίπλοκο μπορεί να προϋπήρχε κάποιου απλού, γιατί απλά έτσι το θέλησε ο δημιουργός του. Απλά πράγματα. Μπορεί ο αρχισχεδιαστής της Φερράρι να σχεδίασε πρώτα το τέλειο αυτοκίνητο και κατόπιν ν' αποφάσισε να σχεδιάσει τον φράχτη του σπιτιού του. Επειδή ο φράχτης είναι πιο απλός στη σύλληψή του, δεν σημαίνει ότι υποχρεωτικά προηγείται στη σχεδίασή του.

Σ' αυτήν την παρανόησή τους τούς παρασέρνει και η "συγγένεια" των υλικών της δημιουργίας. Τους παρασέρνει, γιατί απλούστατα δεν είναι δημιουργοί. Δεν γνωρίζουν ότι από το ίδιο χρώμα και με το ίδιο πινέλο ένας ζωγράφος μπορεί να ζωγραφίσει έναν άνθρωπο και ένα ελάφι. Το ότι διαφέρουν αυτά μεταξύ τους, δεν σημαίνει ότι υπάρχει διαδικασία εξέλιξης. Δεν σημαίνει ότι στην εξέλιξη το ελάφι έγινε άνθρωπος. Σημαίνει ότι ο Ίδιος Δημιουργός σκέφτηκε και δημιούργησε διαφορετικά όντα. Διαφορετικά όντα, τα οποία συνυπάρχουν μέσα στο ίδιο όραμα. Το όραμα του Δημιουργού. Δημιουργήθηκαν από τα ίδια υλικά και διαφέρουν στο σημείο που αποφάσισε ο Δημιουργός τους να διαφέρουν.

Αυτό δεν είναι κάτι το οποίο αφορά μόνον τα ανώτερα. Αφορά και την ίδια την ανθρώπινη δημιουργία στο βασικό της επίπεδο. Έτσι είναι φτιαγμένος και ο ανθρώπινος κόσμος. Με τσιμέντο φτιάχνεις ένα απλό σπίτι και με το ίδιο τσιμέντο φτιάχνεις μια περίπλοκη γέφυρα. Δεν σημαίνει ότι μέσα στο χρόνο το απλό σπίτι εξελίχθηκε σε μια περίπλοκη γέφυρα. Ο ίδιος δημιουργός δημιούργησε με τα διαθέσιμα υλικά διαφορετικά πράγματα, για να εξυπηρετήσει διαφορετικές ανάγκες.

Αυτά όλα δεν μπορούν να τα αντιληφθούν οι "συλλέκτες" Αγγλοσάξονες. Δεν μπορούν να τα αντιληφθούν, γιατί δεν είναι δημιουργοί. Δεν αντιλαμβάνονται τη λογική της δημιουργίας. Δημιουργία είναι μια σύνθεση, η οποία παρουσιάζεται από τον δημιουργό της. Μια δημιουργία δεν την καθιστούν μοναδική τα μοναδικά υλικά της. Η δημιουργία καθίσταται μοναδική από την ίδια της την ύπαρξη, εφόσον αποτελεί την "εφαρμοσμένη" σκέψη του δημιουργού της. Του μοναδικού δημιουργού της. Μάλιστα, όσο πιο κοινά και συνηθισμένα είναι τα υλικά, τόσο πιο μεγαλειώδης είναι. Με αβγά κάποιος κοινός άνθρωπος μπορεί να επιβιώσει για λίγες ώρες και με τα ίδια αβγά ο Μιχαήλ Άγγελος απέκτησε την αθανασία, χρησιμοποιώντας τα ως υλικά στην Καπέλα Σιξτίνα.

Στο σημείο αυτό μπαίνει η αγγλοσαξονική λογική του "συλλέκτη" και οδηγεί στην παρανόηση. Οι Αγγλοσάξονες, ως "συλλέκτες", δεν έχουν δημιουργική αντίληψη. Το μόνο που τους απομένει είναι να επιχειρήσουν να κατανοήσουν τις δημιουργίες των άλλων. Να τις "σπάσουν", ώστε ν' ανακαλύψουν τα δευτερεύοντα και στην ουσία αυτά τα οποία στην πραγματικότητα δεν ενδιαφέρουν κανέναν. Όλους τους ενδιαφέρει η δημιουργία, ενώ τους Αγγλοσάξονες τους ενδιαφέρουν τα "μυστικά" του δημιουργού. Όλους τους ενδιαφέρει να δουν τον Ερμή του Πραξιτέλη και τους Αγγλοσάξονες τους ενδιαφέρει να βρουν από πού πήρε το μάρμαρο ο Πραξιτέλης και αν το μάρμαρο το σμίλεψε με τα νύχια του ή με απλό σκαρπέλο. Από τη στιγμή που δεν μπορούν να είναι πρώτοι, ως "Μιχαήλ Άγγελοι", τους ενδιαφέρει ν' ανακαλύψουν πρώτοι τα "αβγά", που χρησιμοποίησε ο Μιχαήλ Άγγελος, για να εμφανιστούν και οι ίδιοι στο "κάδρο" των "πρωτοπόρων". Δεν υπάρχει διαφορετικός τρόπος να "σταθούν" δίπλα του και προφανώς αυτός είναι ο στόχος τους.

Χιλιάδες έρευνες έχουν γίνει από αγγλοσαξονικά Πανεπιστήμια με βάση αυτήν την ιδιόμορφη λογική τους, πάνω στο θέμα της δημιουργίας. Βρέθηκε λέει το χημικό στοιχείο, το οποίο είναι υπεύθυνο για την πρόκληση του ανθρώπινου έρωτα. Πανηγυρίζουν οι Αγγλοσάξονες με την "πρωτοπόρα" ανακάλυψή τους. Απομυθοποιήθηκε ο έρωτας. Μοιάζει με την επίδραση της σοκολάτας στον οργανισμό, αποφαίνονται οι επιστήμονές τους. Νέες συζητήσεις για το ανθρώπινο είδος. Τι είναι ο έρωτας; Τι είναι ο άνθρωπος; Απομυθοποιείται ο έρωτας, εξαιτίας αυτής της ανακάλυψης; Γιατί να απομυθοποιηθεί, αφού είναι ένα στοιχείο, το οποίο απλά συντελεί στη λειτουργία του μεγαλειώδους δημιουργήματος, που ονομάζεται άνθρωπος; Γιατί να απομυθοποιεί μια δημιουργία, η οποία συνδυάζει εκατομμύρια τέτοιων ασήμαντων λειτουργιών, ώστε να αποφέρει το ένα και μοναδικό αποτέλεσμα, το οποίο είναι και το ζητούμενο από τον Δημιουργό της;

Αν αποκαλύψουμε δηλαδή ότι σε μία Ferrari το καύσιμο πηγαίνει στον κινητήρα με ένα κοινό λάστιχο, από αυτά τα οποία χρησιμοποιούμε στους κήπους μας, θα χάσει η Ferrari τη "μαγεία" της; Θα χάσει ο δημιουργός της το μεγαλείο του και οι υπόλοιποι θα πάψουν να την επιθυμούν; Ο καθένας από εμάς, που έχει ένα κομμάτι λάστιχο στο σπίτι του, θα αισθάνεται σαν κάτοχός μιας Ferrari; Η δημιουργία είναι το συγκεκριμένο αυτοκίνητο. Αν ο δημιουργός του έλυσε τα προβλήματά του με κοινά υλικά, είναι ακόμα πιο σπουδαίος. Αν, αντί για πλαστικό λάστιχο, χρησιμοποιούσε ζωικό έντερο, σαν αυτό που χρησιμοποιούσαν οι πρωτόγονοι, θα ήταν ακόμα πιο μεγάλος. Αν κάποιος δηλαδή δημιουργεί κάτι το μοναδικό με κοινά υλικά, είναι ακόμα πιο τεράστιος, γιατί δεν "υποβοηθάται" από τη μοναδικότητα των υλικών.

Γιατί αναφερόμαστε σε όλα αυτά; Γιατί πολύ κουβέντα γίνεται για τη θεωρία της εξέλιξης, αλλά η κουβέντα ξεκινάει πάντα από συγκεκριμένα κέντρα. Πολύ συγκεκριμένα κέντρα, εφόσον στο σύνολό τους είναι αγγλοσαξονικά. Αναρωτιόμαστε, δηλαδή, γιατί μπορεί ν' απασχολεί τόσο πολύ τους Αγγλοσάξονες το τεχνικό μέρος της Δημιουργίας; Γιατί δεν απασχολεί κανέναν άλλον λαό πέρα από αυτούς;

Πριν δούμε τον λόγο που τους απασχολεί τόσο πολύ, θα πρέπει πρώτα να δούμε τον λόγο για τον οποίο πρακτικά δεν θα έπρεπε να τους απασχολεί καθόλου, όπως δεν απασχολεί και κανέναν άλλον λαό στον κόσμο. Αν καταλάβουμε, δηλαδή, γιατί δεν θα έπρεπε να τους απασχολεί και άρα να φέρονται φυσιολογικά, όπως οι υπόλοιποι λαοί, θα καταλάβουμε πιο εύκολα τον λόγο που φέρονται "παράξενα". Θα ξεκινήσουμε λοιπόν από την "κορυφαία" επιστημονικοφιλοσοφική, άποψη την οποία έχει εκφράσει ο αγγλοσαξονικός κόσμος και η οποία δεν είναι άλλη από τη θεωρία του Δαρβίνου.

Η θεωρία του δαρβινισμού είναι ο απόλυτος ορισμός της βλακειάς. Είναι ο απόλυτος ορισμός του επιστημονικού λάθους. Αυτό είναι κάτι το οποίο αποδεικνύεται πολύ εύκολα. Αν η εξέλιξη των ειδών ακολουθούσε αυτήν τη θεωρία, τότε θα ήταν απόλυτα γραμμική. Θα εξαρτιόταν απόλυτα μόνον από δύο παραμέτρους. Τον χρόνο και τον τόπο. Αν ίσχυε η θεωρία του Δαρβίνου, τότε στον κόσμο θα υπήρχαν μόνον όντα, τα οποία θα αποτελούσαν εξελικτικές φάσεις της ίδιας μορφής ζωής, συνδεδεμένες απευθείας με τον χρόνο και που θα διαχωρίζονταν μεταξύ τους μόνον εξαιτίας των κλιματολογικών συνθηκών, οι οποίες θα επιτάχυναν ή θα επιβράδυναν την κοινή εξελικτική πορεία. Η δαρβινική θεωρία της εξέλιξης δεν μπορεί να εξηγήσει τίποτε από αυτά τα οποία βλέπουμε γύρω μας.

Τι σημαίνει πρακτικά αυτό; Αν η αμοιβάδα έφτανε —στο ανώτατο σημείο της εξέλιξης της προσαρμογής της— να γίνει ένα σκουλήκι, στην καλύτερη περίπτωση το σκουλήκι αυτό θα "συγκατοικούσε" στον Πλανήτη με όμοιά του λιγότερο ή περισσότερο εξελιγμένα σκουλήκια. Κάποια θα έμεναν "πίσω" και θα ήταν γυμνά, εφόσον, λόγω ευνοϊκών κλιματολογικών συνθηκών, δεν θα είχαν ανάγκη εξέλιξης —και άρα θα σταματούσαν να εξελίσσονται— και κάποια άλλα θα ήταν τριχωτά, εκεί όπου το κλίμα απαιτούσε την εξέλιξη που οδηγεί στην επιβίωση. Αν ίσχυε δηλαδή η δαρβινική θεωρία, δεν θα είχαμε το "κάδρο"

του φυσικού κόσμου, όπως το βλέπουμε σήμερα. Δεν θα μπορούσε να συνυπάρξει στον ίδιο χρόνο και στον ίδιο χώρο μια καμηλοπάρδαλη, ένα λιοντάρι, ένα σκαθάρι και ένας αετός. Πριν προλάβουν να εξελιχθούν στον βαθμό που εξασφαλίζει την επιβίωση, το εξελιγμένο θα εξάλειφε το ανεξέλικτο. Δεν θα μπορούσαν να υπάρξουν δηλαδή αυτά τα οποία βλέπουμε γύρω μας. Απλά πράγματα.

Διαφορετικά πράγματα, φτιαγμένα από ίδια ή διαφορετικά υλικά, μπαίνουν σε ένα κοινό "κάδρο" μόνον εξαιτίας της επιθυμίας ενός δημιουργού. Από εκεί και πέρα ισχύει μόνον η λογική της δημιουργίας. Δεν υπάρχει δημιουργία χωρίς δημιουργό. Δεν υπάρχει δημιουργία, χωρίς να βάλει κάποιος τον κόπο του και βέβαια την ευφυΐα του. Χωρίς κόπο και χωρίς ευφυΐα μόνον μουντζούρες και χαλάσματα μπορείς να περιμένεις. Αν αφήσεις τρεις κουβάδες με χρώμα και πας μετά από χιλιάδες χρόνια να δεις τι συνέβη, δεν θα δεις τίποτε παραπάνω από αυτό το οποίο μπορείς να επιτύχεις με μια στιγμιαία κλωτσιά. Αυτή είναι η αντίληψη των Αγγλοσαξόνων για τη Δημιουργία. Μια απλή κλωτσιά, η οποία στο επιστημονικότερό της ονομάζεται Big Bang. Αυτός είναι ο κόσμος, όπως τον φαντάστηκαν οι Αγγλοσάξονες. Ο κόσμος των γαισκοκλήκων, στους οποίους ήταν ειδικός ο "πατέρας" τους ο Δαρβίνος.

Έτσι αντιλαμβάνεται η αγγλοσαξονική λογική τα πράγματα και σ' αυτό συντέλεσε και ο Δαρβίνος. Ατυχώς για τον ίδιο πέθανε νωρίς και δεν είδε για παράδειγμα τα γαιδούρια να εξελίσσονται, για να μοιραστεί μαζί τους τα ανέκδοτά τους και το χιούμορ τους. Δεν τον "έκλαψαν" οι αμοιβάδες, αναγνωρίζοντας στο πρόσωπό του τον θνητό αλλά "εξελιγμένο" απόγονό τους. Δεν τον κατηγορήσαν τα λιοντάρια, που δεν αναφέρθηκε καθόλου σ' αυτά στα "πέτρινα" χρόνια τους πριν την αυτοσυνειδητοποίησή τους. Αντιλαμβανόμαστε ότι, αν έλλειπαν όλοι οι Δημιουργοί —και μεταξύ των οποίων και ο Θεός—, ο κόσμος δεν θα υπήρχε όπως τον γνωρίζουμε. Αν δεν υπήρχε ο Θεός, θα υπήρχαν μόνον τα δαρβινικά "σκουλήκια". Αν δεν υπήρχαν οι υπόλοιποι δημιουργοί και ο ανθρώπινος κόσμος θα ήταν πολύ φτωχότερος. Αν όμως έλλειπαν οι Αγγλοσάξονες και ο Δαρβίνος, δεν θα συνέβαινε τίποτε απολύτως. Δεν θα έλλειπε από κανέναν η θεωρία του Δαρβίνου, γιατί δεν κάλυψε καμία ανάγκη του ανθρώπου. Άλλες ανάγκες κάλυψε και αυτές θα τις δούμε παρακάτω.

Το τραγικό γι' αυτούς είναι ότι στη μοναδική δημιουργικής φύσεως διαδικασία, στην οποία συμμετείχαν ενεργά οι ίδιοι —και την οποία πιστώνονται—, η παρουσία τους ήταν εντελώς τυχαία. Αναφερόμαστε στην παρουσία τους στη βιομηχανική επανάσταση, στην οποία εμφανίζονται σαν βασικοί συντελεστές. Στην πραγματικότητα ήταν εν αγνοία τους πρωταγωνιστές. Αυτό είναι εύκολο ν' αποδειχθεί κι απλά θα πρέπει να έχει κάποιος διαφορετικού επιπέδου γνώση, για να καταλάβει το πόσο ακριβώς τυχαία ήταν. Τι σημαίνει αυτό; Ότι η ανάπτυξη της τεχνογνωσίας του ανθρώπινου είδους έχει μεθοδευτεί "άνωθεν". Από την αρχή της Δημιουργίας θεμελιώθηκαν εκείνες οι συνθήκες, οι οποίες σε κάποια στιγμή θα "φούσκωναν" μια κατάσταση, η οποία θα οδηγούσε στη βιομηχανική επανάσταση. Γι' αυτόν τον λόγο κάνουμε αναφορά σε γνώσεις διαφορετικού επιπέδου.

Από εκεί και πέρα το ποιος λαός —λόγω των παραπάνω δεδομένων— θα βρισκόταν την κρίσιμη ώρα πάνω στο "κύμα", που θα οδηγούσε στη βιομηχανική ανάπτυξη, ήταν καθαρά θέμα τύχης. Το γεγονός ότι οι Αγγλοσάξονες βρέθηκαν στο "κύμα", οφείλεται στην ακμαία αποικιοκρατική οικονομία τους και άρα σε μια δραστηριότητα, την οποία έκαναν με τον ίδιο τρόπο και πολλοί άλλοι ιμπεριαλιστικοί λαοί. Το "ποτάμι" φούσκωσε εκείνη την ώρα και το "πρόβατο" της Βρετανίας βρέθηκε χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά από το σημείο απ' όπου ξεκίνησε. Αυτή η κίνηση όμως δεν καθιστά το "πρόβατο" έναν μικρό "Οδυσσέα", που ξεκίνησε την πορεία του προς το άγνωστο με βάση τις προσωπικές του ανησυχίες. Η κίνηση αυτή καθιστά το "πρόβατο" απλά τυχερό, γιατί δεν "πνίγηκε" μέσα σε συνθήκες τις οποίες δεν γνώριζε και βέβαια δεν προκάλεσε το ίδιο.

Γιατί όμως οι κατά τα άλλα παμπόνηροι Αγγλοσάξονες, αν όχι υιοθέτησαν μια τέτοια αφελή θεωρία, την ανέδειξαν σε παγκόσμιο θέμα; Θεωρίες τέτοιες της πλάκας υπήρχαν πάντα. Ακόμα και σ' αυτόν τον τομέα δεν είναι πρωτοπόροι οι Αγγλοσάξονες. Ο κάθε δυστυχισμένος ή μεθυσμένος ανθρωπάκος είχε από μία τέτοια θεωρία. Σε κοινωνίες θρησκώληπτες, όπως ήταν η πουριτανική αγγλική κοινωνία, όποιος είχε κάποια ατυχία στη ζωή του, "θύμωνε" με τον Θεό και προσπαθούσε να Τον "πληγώσει" με την αμφισβήτηση. Σε κοινωνίες όπως ήταν η βικτοριανή, όπου η γνώση πρόσφερε κοινωνική διάκριση και πλούτο, όποιος καιροσκόπος ήθελε να ξεχωρίσει από τη μάζα, μπορούσε να ισχυριστεί ακόμα και το πιο απίθανο. Αρκεί βέβαια αυτό το απίθανο να εξυπηρετούσε τον αγγλικό θρόνο.

Αυτό, δηλαδή, που αναζητούμε στην περίπτωση αυτήν, δεν είναι η άποψη του Δαρβίνου και του κάθε Δαρβίνου. Αυτό το οποίο αναζητούμε είναι το πώς αυτή η θεωρία εξυπηρετεί συμφέροντα. Αναρωτιόμαστε, γιατί ο Δαρβίνος αναδείχθηκε τόσο εύκολα και τόσο γρήγορα σε διάσημο μέλος της επιστημονικής κοινότητας με αυτήν την αστεία θεωρία. Αναρωτιόμαστε, γιατί ο Δαρβίνος προβλήθηκε τόσο πολύ στην παγκόσμια επιστημονική κοινότητα από τα αγγλοσαξονικά κέντρα εξουσίας. Αναρωτιόμαστε, γιατί τον τίμησε η αγγλοσαξονική κοινωνία με τον ενταφιασμό του στο Αβαείο του Γουέστμινστερ. Γιατί δηλαδή συγκαταλέχθηκε ανάμεσα στους σημαντικούς αυτής της αυτοκρατορίας ένας άνθρωπος με ένα αστείο —τόσο σε επιστημονικό όσο και σε φιλοσοφικό επίπεδο— έργο. Πώς και γιατί ένας ειδικός στους γαιοσκώληκες εντάσσεται στους "μεγάλους" μιας αυτοκρατορίας;

Εύκολα δηλαδή συμπεραίνουμε ότι υπήρχε κρατική και άρα πολιτική σκοπιμότητα πίσω από την αγγλοσαξονική επιλογή να στηριχθεί παγκοσμίως η δαρβινική θεωρία. Μόνον τέτοια σκοπιμότητα μπορεί να δικαιολογήσει το γεγονός ότι η συμπεριφορά της εξουσίας απέναντι σ' αυτήν την θεωρία ήταν διπλή. Μέσα στη Βρετανία ήταν θεωρία των "μορφωμένων" και όχι των αμόρφωτων. Θεωρία, η οποία "προβλημάτιζε" τους ισχυρούς της και όχι τους υπόλοιπους. Η βρετανική κοινωνία στο εσωτερικό της λειτουργούσε απόλυτα πουριτανικά και άρα ήταν ευθυγραμμισμένη με τη χριστιανική "αλήθεια", ενώ στο εξωτερικό ακολουθούσε μια διαφορετική συμπεριφορά. Άρα αυτό το οποίο αναζητούμε είναι το

όφελος, το οποίο προέκυπτε από τον δαρβινισμό για τους Αγγλοσάξονες. Το όφελος, που εξυπηρετούσε το σύστημά τους, τόσο στην εσωτερική όσο και στην εξωτερική του λειτουργία. Το όφελος, που υπήρχε για τους "γαλαζοαίματους" αλλά και το όφελος, που υπήρχε για τους ιμπεριαλιστικούς στόχους της αυτοκρατορίας.

Σ' ό,τι αφορά το πρώτο, το κέρδος είναι προφανές και σε πείσμα των καιρών και της γενικότερης κοινωνικής προόδου εξακολουθούν να το εισπράττουν οι Αγγλοσάξονες "γαλαζοαίματοι" και μορφωμένοι αστοί μέσα στη βρετανική κοινωνία. Η θεωρία της εξέλιξης "αποδεικνυε" το δίκιο των "γαλαζοαίματων" να θεωρούν τους εαυτούς τους "ανώτερους" από τους υπόλοιπους ομοεθνείς τους. Οι "γαλαζοαίματοι" ήταν τα πιο εξελιγμένα ανθρώπινα "είδη" και άρα δικαιούνταν τα προνόμια τα οποία απολάμβαναν. Αυτοί ήταν ο τελευταίος "κρίκος" της ανθρώπινης εξέλιξης. Κοντά σ' αυτούς δικαιολογούσαν την προνομιακή μεταχείρισή τους και οι λίγο "κατώτεροι" από τους ίδιους μορφωμένοι αστοί. Μια απόλυτα ρατσιστική συμπεριφορά έβρισκε μέσα στον δαρβινισμό τη θεωρητική "εξήγησή" της.

Άλλωστε δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι οι Αγγλοσάξονες είναι οι εφευρέτες της εφαρμοσμένης πολιτικής του ρατσισμού πολύ πριν ο Χίτλερ γίνει διάσημος γι' αυτήν. Αυτοί είχαν γίνει οι πρώτοι "αξιολογητές" των ανθρώπων "ειδών", πριν το κάνουν οι Γερμανοί. Αυτοί μοίραζαν τα "pedigree" των ανθρώπων "ρατσών", πριν το κάνουν κάποιοι άλλοι. Έφτασαν στο σημείο να εκθέτουν σε κλουβιά —σαν ενδιάμεσα "ζώα"— δυστυχείς συνανθρώπους μας, επειδή απλά ήταν λίγο πιο σκούροι ή λίγο πιο κοντοί από αυτό το οποίο οι Αγγλοσάξονες αντιλαμβάνονταν σαν ανθρώπινο "είδος". Έχοντας τοποθετήσει τους δικούς τους "λόρδους" στην κορυφή της ανθρώπινης εξέλιξης, δημιουργούσαν ιεραρχία "ειδών". Όποιος "κατώτερος" έμοιαζε λίγο με τους "ανώτερους" και βέβαια είχε χρήματα να τους πληρώσει, έπαιρνε τον τίτλο του "sir", ο οποίος αποδεικνυε μια μορφή ατομικής αυτοεξέλιξης, η οποία όμως ήταν τυχαία και ως εκ τούτου δεν μπορούσε να μεταφερθεί στους απογόνους του.

Η ιδιόμορφη όμως —και εξόχως αντιχριστιανική— δαρβινική θεωρία δεν τους εξυπηρετούσε μόνον στην εσωτερική κοινωνική τους λειτουργία. Τους εξυπηρετούσε και στους εξωτερικούς εθνικούς τους στόχους. Η ιδιομορφία της τους εξυπηρετούσε, γιατί και οι εθνικοί τους στόχοι ήταν ιδιόμορφοι. Μέχρι την εμφάνιση της βρετανικής αυτοκρατορίας ο ιμπεριαλισμός λειτουργούσε με έναν απλό και πολύ συγκεκριμένο τρόπο, ο οποίος μπορούσε να εξυπηρετηθεί με την απλή χριστιανική κοσμοθέωση. Μέχρι τότε τον ιμπεριαλισμό στο ανώτατο επίπεδο τον ασκούσαν οι θρησκείες. Οι θρησκείες, δηλαδή, "έσπρωχναν" η μία την άλλη, προκειμένου να επεκτείνουν τα όριά τους. Οι θρησκείες κατακτούσαν εδάφη και τα αποσπούσαν από τους απίστους. Η μία "κοσμοθέωση" προσπαθούσε να νικήσει πνευματικά την άλλη και μέχρι να το καταφέρει αυτό της αποσπούσε εδάφη. Το τερπνόν μετά του ωφελίμου. Οι λαοί, που ανήκαν σ' αυτές τις θρησκείες, απλά επωφελούνταν στο μοίρασμα της λείας. Οι ιερείς του χριστιανισμού, δηλαδή, "κατέκτησαν" τον Νέο Κόσμο και απλά οι Κονκισταδόρες ή οι απλοί έποικοι μοιράζονταν τα εδάφη ως χριστιανοί.

Η εμφάνιση των Αγγλοσαξόνων αυτήν την απλή λειτουργία την άλλαξε. Αναπτύχθηκε σε μια εποχή κατά την οποία είχαν σταθεροποιηθεί οι θρησκευτικές επικράτειες. Ήταν η πρώτη εθνικού τύπου αυτοκρατορία και αυτό το από τη φύση του οξύμωρο γεγονός την έκανε ιδιόμορφη. Δεν είχε τη δική της "κοσμοαντίληψη", για ν' αναλάβει τη "σταυροφορία" να τη "δωρίσει" στον κόσμο και άρα να νομιμοποιεί την ιμπεριαλιστική δραστηριότητά της εκτός των χριστιανικών ορίων. Δεν είχε την ανάλογη πληθυσμιακή δύναμη και άρα δεν μπορούσε να λειτουργήσει σε απευθείας σύγκρουση με τις άλλες θρησκείες και ταυτόχρονα ήταν άπληστη, διεκδικώντας χώρους, οι οποίοι ανήκαν σε άλλες θρησκείες. Τα όριά της δηλαδή σε κάποιες περιοχές του κόσμου ξεπερνούσαν τα όρια του χριστιανισμού και αυτό της δημιουργούσε πρόβλημα στην επεκτατικότητά της.

Ο δαρβινισμός σ' αυτήν την ανάγκη την εξυπηρετούσε. Ήταν μια πολύ βολική θεωρία για τη δικαιολόγηση ιμπεριαλιστικών πολιτικών. Ήταν μια θεωρία του τύπου ..."μπορεί να βρέξει, μπορεί και όχι!". Όλα τα κάλυπτε, εφόσον και η ίδια η έννοια της Δημιουργίας εντάσσεται μέσα στα πλαίσια μιας διαδικασίας εξέλιξης, εφόσον και η ίδια —ως λειτουργία— από κάπου ξεκινάει και κάπου καταλήγει. Σ' αυτό το σημείο ήταν βολική η θεωρία του δαρβινισμού. Οι Αγγλοσάξονες δεν την υποστήριζαν σθεναρά, ώστε να έρθουν σε σύγκρουση με το χριστιανικό ιερατείο. Την άφηναν να "αιωρείται" ως ενδεχόμενο, αλλά μέσα στη "χαλαρότητα" ενός πνεύματος "επιστημονικής αδείας" την πρέσβευαν, για να εμφανίζονται "διαφορετικοί" και βέβαια πιο φιλελεύθεροι από τους υπόλοιπους, οι οποίοι ήταν προσκολλημένοι σε άκαμπτα θρησκευτικά δόγματα.

Χωρίς να είναι δημιουργικοί, συγκαταλέγονταν ανάμεσα στους δημιουργούς. Χωρίς να είναι σε τίποτε πρωτοπόροι, μπορούσαν να δηλώνουν τέτοιοι. Χωρίς να πρεσβεύουν κάτι το διαφορετικό, νομιμοποιούνταν να κάνουν διαφορετικά πράγματα. Χωρίς να διαθέτουν πυρήνα γνώσης θεολογικού τύπου, μπορούσαν να λειτουργούν σαν "θρησκεία". Η "θρησκεία" του ανθρώπου, ο οποίος δεν πρεσβεύει κάποιο νέο θρησκευτικό δόγμα, αλλά θεωρεί υπέρτατο δικαίωμά του να αμφισβητεί έστω και ηπίως τα υπάρχοντα δόγματα. Δεν ισχυριζόμαστε ότι θα "βρέξει", ώστε να κριθούμε ή να έρθουμε σε σύγκρουση με κάποιους ισχυρούς, αλλά δεν υπάρχει πρόβλημα να το έχουμε υπόψη μας. Μπορεί να μην "έβρεχε", αλλά αυτοί καλού-κακού προετοιμάζονταν και για "βροχή". Δεν ισχυρίζονταν δηλαδή οι Αγγλοσάξονες ότι ισχύει η δαρβινική θεωρία, αλλά σε όλα τα επίπεδα λειτουργούσαν σαν αυτή να ίσχυε.

Αναζητώντας λοιπόν συμμάχους μέσα στις αλλόθρησκες κοινωνίες των αποικιών τους, εμφάνιζαν τη δαρβινική άποψη της ανθρώπινης εξέλιξης σαν την πλέον προηγμένη άποψη της ανθρωπότητας. Την άποψη, η οποία εξέφραζε την ανθρώπινη χειραφέτηση. Την άποψη, η οποία υποστήριζε τον "απογαλακτισμό" της ανθρωπότητας από τα θρησκευτικά δόγματα. Την άποψη, η οποία αποτελούσε το υπόβαθρο για αμφισβητήσεις όλων των τύπων και ειδών. Αυτό τους έδινε το δικαίωμα να εμφανίζονται σαν προστάτες της παγκόσμιας ελευθερίας και πρωτοπορίας.

Εμφανίζονταν σαν αυτοί οι οποίοι παρείχαν μια δήθεν ελευθερία και το δικαίωμα της "αμφισβήτησης" του μορφωμένου και χειραφετημένου ανθρώπου απέναντι στα θρησκευτικά δόγματα. Εμφανίζονταν σαν αυτοί οι οποίοι παρείχαν το δικαίωμα του πολίτη στην ελευθερία και τη δημοκρατία. Αυτά τα ανθρώπινα "δικαιώματα" υποτίθεται προστάτευε η αυτοκρατορία και αυτό της έδινε τη δυνατότητα να εμφανίζεται παντού σαν φορέας εκσυγχρονισμού των κοινωνιών. Των ξένων κοινωνιών, που στο μεταξύ είχε κατακτήσει. Αυτός ο συνδυασμός "ανώτερων" στόχων και ταυτόχρονης εξυπηρέτησης "κατώτερων" συμφερόντων δεν είναι κάτι το μυστικό. Αυτό το αυθαίρετο "δικαίωμα" των αυτόκλητων παγκόσμιων "προστατών" είναι καταγεγραμμένο στο μνημείο του Άγνωστου Στρατιώτη της Βρετανίας, ο οποίος είναι θαμμένος στο Αβαείο. Τι μας λένε σ' αυτό το εθνικό μνημείο; Ότι ο στρατιώτης της μεγαλύτερης και ως εκ τούτου αθλιότερης αποικιοκρατικής δύναμης στον κόσμο —που βρίσκεται θαμμένος εκεί—, δεν θυσιάστηκε μόνον για τον βασιλιά του και την αυτοκρατορία τους, αλλά και για την "ελευθερία" του κόσμου.

Εδώ φαίνεται η πολιτική σκοπιμότητα της θεωρίας αυτής. Αυτό ήταν το ζητούμενο για την ιμπεριαλιστική πολιτική τους. Με την εθνική τους πολιτική "υπηρετούσαν" όλη την ανθρωπότητα και άρα τα εθνικά συμφέροντα όλων των λαών. Πλήρης αντίφαση δηλαδή. Αντίφαση όμως, η οποία τους "βόλευε" εξαιρετικά, εφόσον τους πρόσφερε "άλλοθι". Παντού "εισέβαλαν" όχι ως ιμπεριαλιστές, αλλά σαν "επιστήμονες". Δημιουργούσαν τίτλους αυθαίρετων ανθρωπολογικών "επιστημών" και αμολούσαν τους χαφιέδες τους στον κόσμο, για να τον "μελετήσουν". Ήταν οι "περιηγητές" και οι "μελετητές" του κόσμου. Χαφιέδες, δολοφόνοι, και προβοκάτορες έπαιρναν έναν "τίτλο" επιστήμονα και εισέβαλλαν στα κράτη. "Μελετούσαν" τους λαούς και τους πολιτισμούς σαν "αξιολογητές" τους. Θεωρητικά μόνον ήθελαν να βρουν τα "μυστικά" της δημιουργίας, πρακτικά βέβαια να εισβάλουν και να μελετήσουν με προσοχή τα μελλοντικά τους θύματα. Εκμεταλλεύονταν την ανοχή των πολιτισμών των άλλων, για να περάσουν τη δική τους βαρβαρότητα. Εκμεταλλεύονταν βασικές ανθρώπινες ιδιότητες, για να τις μετατρέψουν σε εργαλεία εξουσίας.

Μελετούσαν πράγματι τους λαούς με το απόλυτο πάθος και τη σχεδόν επαγγελματική μεθοδικότητα, όχι όμως από επιστημονικό ενδιαφέρον, αλλά για να στρέψουν τον έναν εναντίον του άλλου. Τους μελετούσαν εύκολα και αντικειμενικά, παριστάνοντας τους "φίλους", για να μπορούν στη συνέχεια να τους ελέγχουν απόλυτα ως εξουσιαστές. Να μάθουν τα πιο απόκρυφα μυστικά τους με την "ειλικρίνεια" του φίλου και στη συνέχεια να τον θέσουν υπό την ομηρία τους μέσω του εκβιασμού. Ας δει κάποιος την "πορεία" του άθλιου Σέσιλ Ρόουντ. Του ιδρυτή της De Beers, που ακόμα και σήμερα είναι το αίτιο της "αιμορραγίας" της Αφρικής. Ό,τι έκανε αυτός ο εγκληματίας ως ιδιώτης στην Αφρική, το έκανε η Βρετανία ως κράτος σε ολόκληρο τον Πλανήτη. Αυτή ήταν πάντα η τακτική τους. Ακριβώς αντίθετη από αυτήν των υπολοίπων. Πρώτα "φίλοι" και μετά "εχθροί". Πρώτα εισβάλλουμε με την ιδιότητα του φιλοξενούμενου και άρα χωρίς κόστος και κατόπιν δεν φεύγουμε με τίποτε ως θανάσιμοι εχθροί. Εισβάλλουμε με έναν "κλάδο ελιάς" και δεν αποχωρούμε με τίποτε, γιατί απλά είμαστε οπλισμένοι.

Γι' αυτόν τον λόγο συγκέντρωναν ψευδοεπιστημονικού τύπου γνώσεις. Αυτό ήταν το "μέγα" πολιτισμικό τους "έργο". Όταν οι λαοί δημιουργούσαν πολιτισμούς, οι Αγγλοσάξονες έκαναν μετρήσεις στα ανθρώπινα κρανία και ζύγιζαν ανθρώπινους εγκεφάλους, για ν' "αποδείξουν" τις δαρβινικού τύπου θεωρίες τους. Ήθελαν ν' "αποδείξουν" σε όλον τον κόσμο ότι άνθρωποι και λαοί βρίσκονταν σε μια συγκεκριμένη διαβάθμιση, με τους ίδιους βέβαια στην κορυφή της. Ως εκ τούτου κάποιοι άνθρωποι "δικαιούνταν" την ελευθερία τους και κάποιοι άλλοι όχι. Κάποιοι λαοί "δικαιούνταν" πατρίδες και κάποιοι άλλοι όχι. Ό,τι "περίσσευε" "δικαιωματικά" το έπαιρναν οι ίδιοι σαν "ανώτεροι" των "ανωτέρων". Ό,τι δεν μπορούσαν να το πάρουν άμεσα, είτε επιχειρούσαν να το "κηδεμονεύσουν" είτε να το διαλύσουν, για να εκμεταλλευτούν την αδυναμία του.

Το αποτέλεσμα ήταν αυτό που τους βόλευε στις ιμπεριαλιστικές επιδιώξεις τους. Με αστεία επιστημονικοφανή στοιχεία κατόρθωναν και εμφανίζονταν σαν οι ειδικοί "αξιολογητές" ανθρώπων και λαών. Αυτός ήταν ο στόχος τους. Να διαχωρίζουν τους ανθρώπους μεταξύ τους. Γιατί; Για να ξεχωρίζουν ανάμεσα στους λαούς—που βρίσκονταν στο "στόχαστρό" τους— τους "ανώτερους", που ήταν σύμμαχοί τους από τους "κατώτερους", που ήταν εχθροί τους. Να ξεχωρίσουν μέσα στις κοινωνίες αυτών των κρατών εκείνους που θα τους κυβερνούσαν και οι οποίοι ήταν οι χαφιέδες τους. Τους Βενιζέλους, τους Κεράλ, τους Χουσεΐν κλπ.. Τους "ανώτερους", που τους "έμοιαζαν" ή θα ήθελαν να τους μοιάσουν. Συνήθως αυτοί ήταν οι "αδικημένοι" σφετεριστές των νόμιμων εξουσιών και αυτούς εξυπηρετούσαν οι Αγγλοσάξονες. Αυτούς "προστάτευαν" για το "καλό" της ανθρωπότητας, χωρίς βέβαια να παραβλέπεται και το "καλό" της βρετανικής αυτοκρατορίας.

Αυτήν την "προστασία" την παρείχε το βρετανικό σύστημα πάντα εκτός Βρετανίας και ποτέ μέσα σ' αυτήν. Στο όνομα της δημοκρατίας μπορούσαν οι πάντες ν' αμφισβητούν τους πάντες, αλλά οι Βρετανοί ήταν κι εξακολουθούν να είναι χριστιανόπληκτα subjects του βασιλικού θρόνου της Αγγλίας. Μπορούσαν οι πάντες να διεκδικούν τα πάντα, αλλά όχι εις βάρος των βρετανικών συμφερόντων. Μια "προστασία", η οποία προσαρμοζόταν σε πάσης φύσεως συμφέροντα. Μια "προστασία", η οποία ακόμα και σήμερα εφαρμόζεται με τον ίδιο κι απaráλλαχτο τρόπο. Βρετανοί, για παράδειγμα, "ανησυχούν" για τη "μακεδονική" μειονότητα στην Ελλάδα, αλλά για τους Σκώτους ή τους Ιρλανδούς μάλλον δεν έχουν "ακούσει" ποτέ και τίποτε. Ανακάλυψαν έναν αυτονομιστή Κερκυραίο, αλλά για τους Αβοριγίνες ή τους Ινδιάνους δεν έχουν "ακούσει" ποτέ και τίποτε.

Τέτοιου είδους "προστασία" προσέφερε η δαρβινική αυτή αυτοκρατορία. Τα μάτια των άλλων ήθελαν να βγάλουν και όχι τα δικά τους. Μέσα στα πλαίσια αυτού του "εκσυγχρονισμού" έμπαινε και ο δαρβινισμός όχι τόσο ως δόγμα αλήθειας—εφόσον ήταν παντελώς αστείος—, αλλά ως δικαίωμα και διατυπωμένη θέση αμφισβήτησης. Ως δικαίωμα, το οποίο συνδέεται με όλα τα ανώτερα και άρα και με τη δημοκρατία. Τη δημοκρατία, την οποία χρησιμοποιούσαν σαν "βιτρίνα", άσχετα αν οι ίδιοι ήταν καθηλωμένοι στον Μεσαίωνα της βασιλείας. Τη δημοκρατία, την οποία τη χρησιμοποιούσαν για να ενισχύσουν τις

παράνομες και παράλογες φιλοδοξίες των χαφιέδων τους απέναντι στις νόμιμες εξουσίες, οι οποίες δεν υποτάσσονταν στη θέλησή τους. Την δημοκρατία την οποία διαφήμιζαν ως "πραμάτεια" μόνο για τους άλλους με την λογική που κάποιος μουσουλμάνος χασάπης πουλάει χοιρινό κρέας. Κανένας και ποτέ δεν χρησιμοποίησε τόσο πολύ την έννοια της δημοκρατίας εις βάρος των λαών όσο οι βάρβαροι Βρετανοί. Κανένας και ποτέ δεν την πούλησε τόσο ακριβά σε φασίστες όσο οι βάρβαροι Βρετανοί. Μια δημοκρατία-"πραμάτεια", σαν αυτήν που σήμερα πουλάνε οι Αμερικανοί στους Ιρακινούς.

Ο δαρβινισμός με τον τρόπο αυτόν τους εξασφάλιζε ...καί την πίτα ολόκληρη και τον σκύλο χορτάτο. Δεν τους έφερνε σε σύγκρουση με το χριστιανικό δόγμα, εφόσον ήταν αστείο, αλλά τους έδινε το δικαίωμα να προστατεύουν όλους όσους —ομόθρησκους ή αλλόθρησκους— αμφισβητούσαν τα δόγματά τους "χάριν" της αναζήτησης της επιστημονικής "αλήθειας". Όλους όσους αμφισβητούσαν τις νόμιμες εξουσίες αυτών των δογμάτων "χάριν" της δημοκρατίας και βέβαια των βρετανικών συμφερόντων. Όλους όσους μέσα στις πατρίδες τους είχαν ανάγκη την προστασία των Άγγλων για τις "αιρετικές" και βέβαια φιλοβρετανικές απόψεις τους. Όπου υπήρχαν επαναστατημένοι "Ουγενότοι", υπήρχαν και βρετανικές λίρες, για να τους βοηθούν στις "ανώτερες" επιδιώξεις τους. Με τον τρόπο αυτόν μπορούσαν να δημιουργούν συμμάχους ανάμεσα στα θύματά τους. Συμμάχους, τους οποίους σε καμία άλλη περίπτωση δεν θα εξασφάλιζαν, λόγω της διαφορετικότητας των θρησκειών τους. Αυτό το οποίο βλέπουμε να συμβαίνει σήμερα στο Ιράν. Αγγλικές λίρες ψάχνεις να βρεις πίσω από τον "ξεσηκωμό". Επαφές του Χαταμί με Άγγλους "δημοκράτες" πράκτορες αναζητάς.

Με τον δαρβινισμό, ο οποίος αντιπροσώπευε τον "εκσυγχρονισμό", δημιουργούσαν "μοχλούς", που τους επέτρεπαν να παραμένουν στις κατακτήσεις τους και να τις εκμεταλλεύονται, χωρίς αντιδράσεις. Μόνοι τους δημιουργούσαν "ανώτερους", τους οποίους προστάτευαν από τους "κατώτερους" ομοεθνείς και ομόθρησκούς τους. Τους ευνοούσαν και κατόπιν τους διατηρούσαν υπό την ομηρία τους. Δεν ήταν προδότες αυτοί οι οποίοι τους διατηρούσαν μέσα στις πατρίδες τους, αλλά "προοδευτικοί", που θα τους διατηρούσαν μέχρι ν' αναπτυχθούν οι "κατώτεροι" ...δηλαδή για πάντα. Στην πραγματικότητα δημιουργούσαν προδοτικές αστικές τάξεις με τα χαρακτηριστικά και τη νοοτροπία του μορφωμένου "λοχία" του βρετανικού στέμματος. Η λογική αυτού που λέμε είναι απλή. Όπως η βρετανική αυτοκρατορία ξεχώριζε τους "ανώτερους" λαούς ή ανθρώπους από τους "κατώτερους", έτσι μπορούσαν να ξεχωρίσουν και τις κοινωνικές τάξεις σε "ανώτερες" και "κατώτερες".

Αυτό μετέφεραν οι Αγγλοσάξονες σε όλα τα κράτη. Αυτή ήταν η πνευματική τους "δωρεά" στον κόσμο. Στην κυριολεξία τους "λάτρευαν" οι αστοί όλων των κρατών. Τους "λάτρευαν", γιατί αυτοί ήταν οι θεματοφύλακες και οι προστάτες της κοινωνικής τους υπεροχής. Μιας υπεροχής, η οποία μεταφραζόταν σε υψηλούς μισθούς και αποκλειστικά προνόμια. Οι Αγγλοσάξονες αποφάσισαν για λογαριασμό ολόκληρης της ανθρωπότητας ότι, αυτός ο οποίος εργάζεται πίσω από ένα γραφείο, θα πληρώνεται πιο πολλά από αυτόν ο οποίος εργάζεται στον τόρνο. Αυτό ήταν φυσικό για μια αποικιοκρατική δύναμη, η οποία

ήθελε να ευνοήσει τους δικούς της ανθρώπους. Να τους ευνοήσει με τεμπελιά και αυξημένες αποδοχές. Να τους κάνει πιστούς "λοχίες". Επέλεξε λοιπόν οι δικοί της άνθρωποι να δουλεύουν λιγότερο σκληρά και να αμείβονται καλύτερα, αφήνοντας τη χειρονακτική εργασία στους "κατώτερους" σκούρους.

Όμως, αυτή η επιλογή της αποικιοκρατικής δύναμης δεν άφησε αδιάφορους τους πονηρούς αστούς των κρατών, τα οποία δεν διέθεταν αποικίες και άρα και σκούρους "κατώτερους". Δανείστηκαν την πρακτική αυτήν, πετυχαίνοντας ένα "θαύμα". Αναζητώντας σκούρους "κατώτερους", κατόρθωσαν και "σκούραιναν" τους εργάτες της χειρονακτικής εργασίας. Από εκεί και πέρα οι δαρβινιστές Αγγλοσάξονες επένδυσαν στα ένστικτα των αστών και μονιμοποίησαν αυτήν την επιτυχημένη πρακτική παγκοσμίως. Η παθογένεια της αποικιοκρατίας πέρασε οργανωμένα μέσα στις αστικές δημοκρατίες. Η παθογένεια του εθνικού ιμπεριαλισμού έγινε παθογένεια του ταξικού ιμπεριαλισμού. Οι "ανώτεροι" Αγγλοσάξονες "δικαιούνταν" να εκμεταλλεύονται τους "κατώτερους" λαούς και οι αστοί, επίσης σαν "ανώτεροι", δικαιούνταν να εκμεταλλεύονται τις "κατώτερες" κοινωνικές τάξεις.

Όλη αυτή η κατάσταση στήθηκε πάνω στα συστήματα εκπαίδευσης. Εφόσον η εκπαίδευση παρήγαγε τους αστούς, ευνόητο είναι ότι στον σχεδιασμό της βασιζόνταν οι πάντες, για τη σταθεροποίηση των ταξικών χαρακτηριστικών των αστών. Γι' αυτόν τον λόγο οι πάντες, ανεξαρτήτως θρησκείας, εθνικής προέλευσης ή ιδεολογίας, "έχτισαν" πανομοιότυπα συστήματα παιδείας. Η αγγλοσαξονική εκπαιδευτική τεχνογνωσία για την παραγωγή σκληρών και άδικων αποικιοκρατών πέρασε μέσα σε όλα τα κράτη. Οι Αγγλοσάξονες έδωσαν ψήγματα "ανωτερότητας" σε όσους κατάφεραν να πάρουν ένα πτυχιάκι μέσα από αυτά τα σκληρά συστήματα. Οι Αγγλοσάξονες αποφάσισαν ότι οι πάσης φύσεως χειρώνακτες είναι οι απόλυτα "κατώτεροι" των εργαζομένων και πιθανότατα συγγενείς κάποιων ζώων. Ήταν εύκολο λοιπόν να αποσπάσουν τη λατρεία και την υποστήριξη των αστών όλου του κόσμου. Των αστών, οι οποίοι, λόγω "μόρφωσης", δαρβίνιζαν, γιατί αυτό τους βόλευε.

Με αυτόν τον πονηρό και προπάντων "τζάμπα" τρόπο έθεσαν υπό την ομηρία τους το σύνολο των αστικών τάξεων όλων των κρατών. Ακόμα και οι θεωρητικά εχθροί τους δεν ξέφευγαν από αυτήν την ομηρία. Ακόμα δηλαδή κι αυτοί οι οποίοι παρίσταναν τους γαλλόφιλους ή τους γερμανόφιλους, στην πραγματικότητα ήταν όμηροί τους, γιατί χάρη σ' αυτούς διαιώνιζαν τα ταξικά τους προνόμια. Υπήρχαν δηλαδή όρια, τα οποία δεν παραβιάζονταν ποτέ και αυτά ήταν που προστάτευαν την αγγλοσαξονική υπεροχή. Όρια, τα οποία αφορούσαν όλους τους ισχυρούς παράγοντες των κρατών. Ο κόσμος ολόκληρος λειτουργούσε με τον αγγλοσαξονικό ρυθμό. Ακόμα και οι ορκισμένοι εχθροί τους αυτόν τον ρυθμό δεν τον απειλούσαν. Να πάρουν τον "θρόνο" τους στον κόσμο επιθυμούσαν και όχι να καταστρέψουν αυτόν τον αγγλοσαξονικής εμπνεύσεως "θρόνο".

"Χομπίστες" γαλλόφιλοι, ρωσόφιλοι ή γερμανόφιλοι ήταν όλοι οι υποτιθέμενοι εχθροί τους, εφόσον το πλούσιο τραπέζι τους στρωνόταν χάρη στους Αγγλοσάξονες. Έχοντας οι

Αγγλοσάξονες αυτήν την κοινωνική υποστήριξη μέσα στα κράτη-θύματά τους, μπορούσαν να τα ελέγχουν απόλυτα. Αυτές οι κοινωνικές τάξεις ήταν η δύναμή τους. Τάξεις ευνοημένων δούλων, εφόσον μπορούσε, μέσω των αποικιοκρατικών της πολιτικών, να τις ταΐζει εις βάρος όλων των υπολοίπων παραγωγικών τάξεων, οι οποίες ήταν εκείνες που θίγονταν από την αποικιοκρατική τους πολιτική. Τάξεις, οι οποίες πριμοδοτούνταν με βρετανικά χρήματα και μέσα προκειμένου να μονοπωλούν την εξουσία στις πατρίδες τους και άρα να τους εξυπηρετούν. Αυτός ήταν ο βασικός πυρήνας της βρετανικής ιμπεριαλιστικής πολιτικής. Όποιος πίστευε ότι "δικαιούνταν" κάτι παραπάνω εις βάρος ομόθρησκων, ομοεθνών, ομοϊδεατών ή συμπολιτών, σ' αυτούς απευθυνόταν για υποστήριξη. Από εκεί και πέρα η τοπική βρετανική πρεσβεία απλά κανόνιζε τους όρους της "αντιπαροχής". Το πάλοι ποτέ "διαίρει και βασίλευε" έγινε "διχάζουμε και πριμοδοτούμε".

Η Βρετανία δημιούργησε και τάισε την αστική τάξη της Ινδίας ή του Πακιστάν και κατόπιν παρέμεινε στις χώρες αυτές σαν προστάτης τους. Δημιούργησε και τάισε την αστική τάξη της σύγχρονης Ελλάδας ή της Τουρκίας και κατόπιν παρέμεινε στις χώρες αυτές σαν προστάτης τους. Αυτό ήταν το μυστικό της αγγλοσαξονικής δαρβινικής πολιτικής. Συνδεόταν δήθεν με το πιο "αιρετικό", για να εισπράξει την αμφισβήτηση, που πάντα υπάρχει μέσα στα θρησκευτικά δόγματα. Συνδεόταν δήθεν με το πιο "δίκαιο", για να εισπράξει την πάντα υπάρχουσα ταξική προβληματικότητα, που υπάρχει μέσα στις κοινωνίες. Συνδεόταν δήθεν με το πιο "φιλελεύθερο", για να εισπράξει την πάντα υπάρχουσα ανελευθερία στα υπανάπτυκτα κράτη. Συνδεόταν με οτιδήποτε δίχαζε τις κοινωνίες και μπορούσε να το πριμοδοτήσει. Στην πραγματικότητα συνδεόταν με το "κατακάθι" της κάθε κοινωνίας. Στην κυριολεξία μάζευε το κατακάθι της κάθε κοινωνίας. Προδότες, τεμπέληδες, πόρνες, δολοφόνοι, χαφιέδες και γενικά όποιος ήθελε να ζει παρασιτικά, έγινε φανατικός οπαδός και βέβαια υπάλληλός τους. Σ' αυτούς έδινε τη βιτρίνα του "ανώτερου" και αυτούς βοηθούσε στην ανατροπή των όποιων εξουσιών έθιγαν τα βρετανικά συμφέροντα.

Ο δαρβινισμός όλη αυτήν τη "φάμπρικα" τη στήριζε στη λειτουργία της και γι' αυτόν τον λόγο ήταν χρήσιμος. Γι' αυτόν τον λόγο προωθούνταν "βουβά". Ως κοσμοθεώρηση ποτέ δεν "ισχυρίστηκε" σθεναρά ότι θα "βρέξει", αλλά πάντα κατάφερνε και έδινε το "άλλοθι" σε κάποιους να κυκλοφορούν με "ομπρέλα". Με αγγλική "ομπρέλα" προνομίων ακόμα και μέσα στις ίδιες τις πατρίδες τους. Έδινε στους Αγγλοσάξονες το δικαίωμα να μοιράζουν άτυπα "pedigree" "ανωτερότητας" και τα παράσιτα όλων των λαών και όλων των θρησκειών έσπευδαν για να τ' αποκτήσουν. Όλα τα σκουπίδια τύπου Χουσεϊν, Αμπντάλα, Φαχντ, Μπούτο, Γκάντι, είναι προϊόντα αυτής της "βιομηχανίας". Πήγαιναν στην Αγγλία, για να "κεφαλαιοποιήσουν" τους εαυτούς τους και στη συνέχεια επέστρεφαν στις πατρίδες τους, για να τις κυβερνήσουν με τις "πλάτες" της Αγγλίας, στηριζόμενοι σε κάποια κοινωνική ομάδα "ανωτέρων". Το αποτέλεσμα; Οι Άγγλοι "προστάτες" παρέμεναν για πάντα μέσα σ' αυτές. Οι Άγγλοι "προστάτες" διόριζαν στην κυριολεξία τους ηγέτες όχι μόνον των αποικιών τους, αλλά κι αυτούς των ελεύθερων θεωρητικά κρατών.

Έχοντας ο αναγνώστης όλα αυτά στο μυαλό του, μπορεί να καταλάβει τον λόγο που ο δαρβινισμός κυριαρχεί στην αγγλοσαξονική σκέψη. Μπορεί να καταλάβει τον λόγο που ο Δαρβίνος είναι ένας από τους πραγματικούς "πατέρες" της αυτοκρατορίας και άρα δικαιούταν την ταφή του στο Αβαείο. Μια αυτοκρατορία, που λειτουργούσε και επεκτεινόταν πάντα, προκαλώντας σήψη στα αντίπαλα συστήματα, είχε ανάγκη την "εντολή" μνήμης του Δαρβίνου. Τα "σκουλήκια", που την επέκτειναν, είχαν ανάγκη να "θυμούνται" αυτόν που τα τοποθετούσε στην κορυφή της δημιουργίας σαν "ανώτερα".

Ο Δαρβίνος, δηλαδή, ήταν ένας από τους σημαντικότερους παράγοντες της αυτοκρατορίας. Σημαντικότερος από πολλούς άλλους "συγκατοίκους" του στο Αβαείο. Σημαντικότερος ακόμα και από τον Henry III. Ένας πραγματικός "στρατηγός" της αυτοκρατορίας, εφόσον ο δαρβινισμός ήταν η ισχυρή γραμμή "επίθεσης" της. Αυτός ο οποίος επινόησε τον πιο ασφαλή τρόπο να γίνεται η "επίθεση" του "συλλέκτη" απέναντι σε όλους τους δημιουργούς. Η θεωρία, που δίνει στους Αγγλοσάξονες τη δυνατότητα να "επιπλέουν" και να επιβιώνουν, χωρίς να τους απειλούν οι γενικότερες εξελίξεις. Οι εξελίξεις, οι οποίες είναι πάντοτε συνδεδεμένες με τα έργα των δημιουργών. Οι δημιουργοί, όπως και οι λαοί, μπορούσαν να "νικούν" ο ένας τον άλλον, αλλά κανένας δεν θα μπορούσε να απειλήσει την "πρωτοκαθεδρία" των Αγγλοσάξονων. Μπορούσε το κάθε δημιουργικό "θηρίο" να τρέχει όσο θέλει, αλλά τα αγγλοσαξονικά "σκουλήκια" θα ήταν πάντοτε κολλημένα πάνω του.

Πώς λειτουργεί πρακτικά αυτό; Με τη θεωρία αυτήν κάνουν το εξής απλό. Αμφισβητώντας την έννοια της Δημιουργίας, στην πραγματικότητα θέτουν υπό τη θεωρητική "ομηρία" τους τον Ίδιο τον Θεό. Με τον τρόπο αυτόν κάνουν κατάχρηση πλούτου και μέσων και μπαίνουν επικεφαλής της ανθρωπότητας. Εφόσον αυτοί, εκτός από πιο πλούσιοι και ισχυροί, είναι οι πιο "προηγμένοι" των ανθρώπων, αυτοί δικαιωματικά θα "κρίνουν" και τον Ίδιο τον Θεό. Αυτοί έχουν τη γνώση και την τεχνολογία, ώστε να κρίνουν αν Αυτός υπάρχει ή δεν υπάρχει. Αυτοί θα κρίνουν αν υπάρχει ή δεν υπάρχει Δημιουργία. Αυτό το θεωρητικό δικαίωμα τους δίνει την απόλυτη ισχύ. Γιατί; Γιατί, όταν αυτόκλητα —και λόγω λεηλασίας— παρουσιάζεσαι σαν ο φορέας της πανανθρώπινης γνώσης που θα "κρίνει" το Θείο, ευνόητο είναι ότι δικαιούσαι πάνω απ' όλα να κρίνεις τα ανθρώπινα.

Αυτός ο οποίος μπορεί να κρίνει το Έργο του Θεού, μπορεί να κρίνει και τα ανθρώπινα έργα και άρα τους ανθρώπινους πολιτισμούς. Επειδή όμως με τον Θεό δεν κάνεις αστεία και φοβάσαι, περιορίζεσαι στα υπόλοιπα. Θεωρείς μόνον ότι έχεις αυτήν τη θεωρητική δυνατότητα, όχι επειδή θα την ασκήσεις πραγματικά, αλλά για να εξασφαλίσεις το άλλοθι να μπορείς να κρίνεις τις ανθρώπινες δημιουργίες. Αφήνεις την "κρίση" του Θεού για έναν ασαφή μελλοντικό χρόνο και ασχολείσαι με τους υπόλοιπους ανθρώπους. Αγγλοσάξονες δηλαδή θα κρίνουν την ποιότητα του ελληνικού πολιτισμού. Αυτοί θα τον συγκρίνουν με τον αιγυπτιακό ή τον βαβυλωνιακό. Αυτοί θα αποφανθούν αν η πολιτική της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας ήταν σωστή ή λάθος. Γιατί; Γιατί αυτοί έχουν το δικαίωμα. Με αυτόν τον τρόπο και κάνοντας "χάρη" στον Θεό, δεν Τον έκριναν "σθεναρά", παρά έγιναν το δεξί Του

"χέρι". Ξεκίνησαν μια πρώτη γενική κρίση, για να Τον "διευκολύνουν". Έγιναν οι πρώτοι επαγγελματίες "ανθρωπολόγοι" και "πολιτισμολόγοι".

Πώς όμως είναι δυνατόν ένας λαός, ο οποίος δεν δημιούργησε ποτέ και κανενός είδους πολιτισμό, να κρίνει λαούς πανίσχυρους και δημιουργικούς; Με τον ίδιο τρόπο που μπορεί ένας κριτικός τέχνης να κρίνει καλλιτέχνες και μάλιστα τους πιο ισχυρούς. Ένας τρόπος, ο οποίος γίνεται ιδιαίτερα εύκολος, όταν αυτός ο κριτικός είναι ταυτόχρονα και ο πιο ισχυρός "συλλέκτης". Όταν αυτός, που, σε περίπτωση που κρίνει ευμενώς ένα δημιούργημα, αυτόματα μπορεί να το αγοράσει, με ό,τι αυτό συνεπάγεται για τον δημιουργό του. Αυτό από μόνο του αρκεί, για να τρομοκρατήσει τους πάντες. Οι πάντες είναι "όμηροι" της "πέννας" του. Οι πάντες τον έχουν ανάγκη.

Κατάλαβε ο αναγνώστης τι συμβαίνει; Οι Αγγλοσάξονες μπορεί να μην έχουν δικό τους πολιτισμικό "μοντέλο", αλλά, ως οι πιο ισχυροί ανάμεσα στους λαούς, "νομιμοποιούνται" να τους κρίνουν. Αυτό δεν συμβαίνει και στην καθημερινότητα σε ανάλογους χώρους; Οι περισσότεροι κριτικοί τέχνης τι είναι; Κανένας κριτικός δεν ξεκίνησε τη ζωή του, θέλοντας να γίνει κριτικός. Όλοι δοκιμάζουν το "μείζον" και αυτό είναι η δημιουργία. Στην κριτική καταλήγουν μετά από αποτυχία. Οι περισσότεροι κριτικοί είναι αποτυχημένοι δημιουργοί, κομπλεξικοί και εκβιαστές. Εκμεταλλεύονται την ιδιότητά τους και τα μέσα στα οποία εργάζονται και απειλούν αυτούς που φθονούν. Αυτούς, δηλαδή, που προσπάθησαν, αλλά δεν κατάφεραν να γίνουν όμοιοί τους.

Αυτό είναι το όλο μυστικό. Στηρίζονται στα ανθρώπινα ένστικτα των δημιουργών και τα εκμεταλλεύονται. Οι δημιουργοί, πέραν της δημιουργικότητας που τους διακρίνει, έχουν και τη θέληση να δοξαστούν. Έχουν τη θέληση να προβληθεί το έργο τους. Είτε αυτό το έργο έχει ανάγκη προβολής είτε όχι, αυτοί "βιάζονται" και στο σημείο αυτό θέτουν τους εαυτούς τους "όμηρους" των αθλίων. Έχουν ανάγκη τους κριτικούς, εφόσον με τα μέσα που διαθέτουν μπορούν να προβάλλουν τη δημιουργία τους και άρα τους ίδιους. Δέχονται τις απειλές τους, παρ' όλο που γνωρίζουν ότι είναι ασήμαντα ανθρωπάκια. Δέχονται οι αθάνατοι δημιουργοί να συναναστρέφονται με τους άνευ λόγου διάσημους κι ασήμαντους κριτικούς, γιατί φοβούνται το "θάψιμο", που θα τους στερήσει τη χαρά να δουν εν ζωή την επιτυχία του έργου τους.

Αυτό συμβαίνει και με τους Αγγλοσάξονες. Οι Αγγλοσάξονες, χωρίς να έχουν την παραμικρή πολιτισμική δημιουργία, έχουν γίνει οι τιμητές των πάντων. Οι πρώτοι των πρώτων. Οι "εκλεκτοί" των "εκλεκτών". Γιατί; Γιατί έχουν το χρήμα, τα μέσα και βέβαια τη δαρβινική θεωρία. Τη θεωρία, που αυθαίρετα μπαίνει ανάμεσα στην κορυφή και τη βάση. Τη θεωρία, που μπαίνει ανάμεσα στο Θείο και τον άνθρωπο. Έχοντας παρουσία στο σύνολο σχεδόν του Πλανήτη, σε εποχές που η επαφή των ανθρώπων ήταν δύσκολη, εύκολα καταλαβαίνει κάποιος την ισχύ τους. Όπως η κριτική ενός έργου θα φτάσει πιο γρήγορα και πιο μακριά από το ίδιο το έργο, έτσι συμβαίνει και με την κριτική των πολιτισμών. Εξαιτίας των Αγγλοσαξόνων έμαθαν για τον ελληνικό πολιτισμό Αφρικανοί, στους οποίους δεν θα

μπορούσαν να "φτάσουν" οι Έλληνες για να τους τον δείξουν. Εξαιτίας των Αγγλοσαξόνων έμαθαν για τον αιγυπτιακό πολιτισμό Λατινοαμερικάνοι, οι οποίοι δεν γνώριζαν καν πού βρίσκεται η Αίγυπτος.

Όλα αυτά οι Αγγλοσάξονες δεν τα έκαναν "τζάμπα". Έβγαζαν κέρδος από αυτά. Τα πολιτισμικά "εκθέματα" των άλλων ήταν οι "κράχτες", για να "πουλήσουν" τα δικά τους προϊόντα. Ήταν το πολιτιστικό "γεγονός" σε μια έκθεση όπου πουλούσαν τα δικά τους τρακτέρ και τις δικές τους αντλίες. Ήταν η ιδιωτική τους "συλλογή", η οποία, κάθε φορά που εκτίθονταν στο κοινό, το συγκέντρωνε και δημιουργούσε αγορά για τη δική τους "πραμάτεια". Το έκαναν χωρίς πρόβλημα, γιατί δεν υπήρχαν διεκδικητές να τους αμφισβητήσουν. Οι όποιοι διεκδικητές υπήρχαν δεν αντιδρούσαν, γιατί τους συνέφερε η παγκοσμίου βεληνεκούς ενημερωτική "εκστρατεία" των Αγγλοσαξόνων. Ως εκ τούτου ήταν εύκολο γι' αυτούς να εμφανίζονται σαν "διαχειριστές" αυτών των πολιτισμών. Έδιναν αξία στους εαυτούς τους με τα επιτεύγματα των άλλων.

Απλά πράγματα. Βάζεις ένα πολυτελές εξώφυλλο στο βιβλίο του Πλάτωνα και τον πουλάς στη δική σου μεγάλη αλυσίδα βιβλιοπωλείων. Φυσικό είναι από εκεί και πέρα να τον θεωρείς "ιδιοκτησία" σου και άρα "κατώτερο" από εσένα. Βάζεις μια λαμπερή τζαμαρία γύρω από τη μούμια ενός Φαραώ και τον εκθέτεις στο δικό σου πολυτελές και πολυδιαφημισμένο μουσείο. Φυσικό είναι από εκεί και πέρα να τον θεωρείς "ιδιοκτησία" σου και άρα "κατώτερο" από εσένα. Εσύ είσαι αυτός που είχες την "ανωτερότητα" να τους ξεχωρίσεις όλους αυτούς από την "αφάνεια" και να τους αναδείξεις. Εσύ είσαι αυτός που έχεις τα μέσα να πάρεις κάτι από τη σκοτεινή "αποθήκη" της ιστορίας και να ρίξεις πάνω του τα "φώτα" της δημοσιότητας. Εσύ είσαι ο "θεός", που δίνει την "αθανασία" σε όποιον επιλέγει. Σε όποιον "κατώτερο" κρίνει ότι δικαιούται μια τέτοια "διάκριση". Σε όποιον "κατώτερο" δέχεται να υποταχθεί στη βούλησή σου. Με αυτόν τον τρόπο φτιάχνεις ένα "στάρ-σύστημα" αξιών, το οποίο δεν σε ανατρέπει ποτέ, άσχετα με τη δική σου ποιότητα. Με αυτόν τον τρόπο γίνεσαι πλούσιος και διάσημος χωρίς κανένα απολύτως προσόν. Ένας τέλειος "ευνούχος", που γίνεται πλούσιος και διάσημος, μετρώντας τα πένα και τις επιδόσεις των άλλων.

Η "αρρώστια" του Αγγλοσαξονισμού.

Ο αγγλοσαξονισμός, για να γίνει κατανοητός σε όλο του το "βάθος", θα πρέπει να μελετηθεί ως κοινωνική αρρώστια. Είναι μια πραγματική "αρρώστια", η οποία πλέον έχει μολύνει ολόκληρο τον Πλανήτη. Έπαψε πλέον να είναι η εθνική "αρρώστια" της Βρετανίας και έχει γίνει η "αρρώστια" της παγκόσμιας κοινωνίας. Μια "αρρώστια", η οποία ξεκίνησε από τη χώρα των Κελτών με επωφελημένους Αγγλοσάξονες και σήμερα τείνει να καταλάβει το σύνολο του Πλανήτη. Ο αγγλοσαξονισμός μοιάζει στη φύση του με την πιο άσχημη μορφή της αστικής νοοτροπίας. Αυτό είναι λογικό, εφόσον —όπως προείπαμε— ο ίδιος ήταν αυτός ο οποίος συνετέλεσε στην υποτροπή της πάντα υπάρχουσας στην κοινωνία "άρρωσης" αστικής νοοτροπίας. Της νοοτροπίας του "ευλογημένου", που θέλει να ζει πλούσια χάρη στην "ευλογία". Της νοοτροπίας του "ανώτερου", που θέλει να ζει πλούσια εις

βάρος του "κατώτερου". Της νοοτροπίας του "μορφωμένου", που θέλει να ζει πλούσια εις βάρος του "αμόρφωτου". Της νοοτροπίας του τεμπέλη, ο οποίος θέλει να ζει εις βάρος εκείνου που εργάζεται. Της νοοτροπίας του διαχειριστή, που θέλει να ζει εις βάρος του ιδιοκτήτη.

Αυτά τα οποία λέμε δεν είναι κάποια μυστήρια, που πρέπει να τ' αναζητήσει κάποιος σε μυστικές βιβλιοθήκες. Τα ζούμε καθημερινά και είναι πράγματα που επιβαρύνουν τη ζωή μας. Είναι η νοοτροπία του δικηγόρου, ο οποίος ευημερεί από την κοινωνική προβληματικότητα και ως εκ τούτου την επιθυμεί. Του δικηγόρου, που θέλει να εγκληματήσει ο πολίτης, για να γίνει πελάτης του. Του δικηγόρου, που θα επιδιώξει να επιβαρυνθεί η γενικότερη κοινωνική κατάσταση, ώστε να γίνει ακόμα πιο προσοδοφόρα για τον ίδιο. Είναι η νοοτροπία του γιατρού, που θέλει ν' αρρωστήσει ο πολίτης, για να γίνει επίσης πελάτης του. Του γιατρού, που ευημερεί σε έκτακτες περιπτώσεις πανδημίας και ως εκ τούτου τις επιθυμεί.

Όταν όλοι αυτοί —οι οποίοι βολεύονται από την οποιαδήποτε κοινωνική "αρρώστια"— είναι και οι ίδιοι "άρρωστοι", πηγαίνουν ένα βήμα παραπέρα και γίνονται βασικοί συντελεστές της πρόκλησης των "ασθενειών". Είναι οι "άρρωστοι" δικηγόροι, οι οποίοι θα προτείνουν νόμους, που "αναζωπυρώνουν" την εγκληματικότητα, προκειμένου οι ίδιοι να έχουν πελάτες να υπερασπιστούν. Είναι οι "άρρωστοι" γιατροί, οι οποίοι θα εφεύρουν μόνοι τους δικές τους γρίπες των πτηνών και των χοίρων, προκειμένου να πουλήσουν θεραπείες. Απλά πράγματα. Ας ψάξει κάποιος να βρει ποιοι είναι αυτοί οι οποίοι θίγονται περισσότερο από όλους από την επίλυση του προβλήματος των ναρκωτικών και θα καταλάβει ποιοι πραγματικά συμβάλλουν στη διαιώνισή του. Αν δεν υπήρχαν τα ναρκωτικά και άρα οι μεγαλέμποροι, θα υπήρχαν γύρω μας τόσοι πολυεκατομμυριούχοι δικηγόροι; Αν δεν υπήρχαν τα εκατομμύρια των δυστυχών χρηστών, θα μπορούσαν να βγάλουν το μεροκάματό τους οι χιλιάδες δικηγόροι, που "παράγονται" κάθε χρόνο;

Ο αγγλοσαξονισμός είναι κάτι αντίστοιχο στο επίπεδο των εθνικών συμπεριφορών. Είναι η νοοτροπία του κράτους, που παριστάνει τον "δικηγόρο" ή τον "γιατρό" των άλλων κρατών. Είναι ο συνειδητά "άρρωστος", ο οποίος επιθυμεί να σκορπίσει την "αρρώστια" του παγκοσμίως, για να πλουτίσει. Λατρεύει τον φασισμό, γιατί πουλάει τη "θεραπεία" της δημοκρατίας. Λατρεύει την "αρρώστια" των εμφυλιοπολεμικών συρράξεων, γιατί πουλάει τη "θεραπεία" της ειρήνευσης. Λατρεύει την "αρρώστια" της τρομοκρατίας, γιατί πουλάει τη "θεραπεία" της ευταξίας. Λατρεύει την "αρρώστια" της αστικής απληστίας, γιατί ο ίδιος επιβάλλει στα κράτη τις πολιτικές της εύνοιας υπέρ των "ανωτέρων" και άρα τις πολιτικές των ταξικών διακρίσεων. Με όλα αυτά εξασφαλίζει τη διεθνή του παρουσία και τον διεθνή του ρόλο και βέβαια εξασφαλίζει πιστούς και φανατικούς συνεργάτες μέσα σε όλα τα κράτη. Οι Αγγλοσάξονες θα προστατεύσουν τους κατά τόπους αστούς από τους εξοργισμένους κεφαλαιοκράτες και εργάτες, οι οποίοι αδικούνται από τα προνόμια που εισπράττουν οι "ανώτεροι" αστοί από τις κυβερνήσεις των "ανωτέρων" λακέδων των Αγγλοσαξόνων.

Αντιλαμβανόμαστε ότι οι κύριοι εκφραστές του αγγλοσαξονισμού δεν είναι αυτοί που απλά επωφελούνται από την παγκόσμια προβληματικότητα, αλλά αυτοί που την προκαλούν, προκειμένου να πάνε στη συνέχεια να την εισπράξουν. Πίσω δηλαδή από τον κάθε αιμοσταγή Σαντάμ, που ματώνει τον λαό του, σχεδόν πάντα υπάρχουν οι Αγγλοσάξονες που τον "διόρισαν". Πίσω από κάθε εμφύλιο, που θα σπεύσουν οι Αγγλοσάξονες να "ειρηνεύσουν", σχεδόν πάντα υπάρχει μια αγγλοσαξονική "πολιτική" που τον προκάλεσε. Πίσω από κάθε μεγάλη τρομοκρατική δράση, που θα σπεύσουν οι Αγγλοσάξονες να "διαχειριστούν", σχεδόν πάντα υπάρχει μια αγγλοσαξονική "επένδυση" σε κάποιον Μπιν Λάντεν που την προκάλεσε. Πίσω από κάθε νέο επίδομα εύνοιας, που θα εισπράξουν οι "ανώτεροι" αστοί σε όλα τα κράτη, υπάρχει μια αγγλοσαξονική "εντολή". Πίσω δηλαδή από την οποιαδήποτε "σήψη", που απειλεί την ομαλή την κοινωνική λειτουργία, υπάρχουν αγγλοσαξονικά "σκουλήκια", που την προκάλεσαν. Μοναχικά και μολυσματικά "σκουλήκια", όπως ο Λόρενς της Αραβίας, που "μόλυνε" όλη τη Μέση Ανατολή ή ο Λίβινγκστον, που "μόλυνε" όλη την Αφρική.

Αυτήν την αποτελεσματική κρατική πολιτική την έχουν μεταφέρει και στο ιδιωτικό επίπεδο. Το έκαναν στα βασικά και το κάνουν σε καθημερινή βάση και σε όλα τα ασημαντα. Για παράδειγμα, η εταιρεία Monsanto είναι από μόνη της μια "ύβρις" προς την ανθρωπότητα. Καμία ιδιωτική εταιρεία στην ανθρώπινη ιστορία δεν έκλεψε και δεν διεκδίκησε τόσα πολλά εις βάρος τόσων πολλών όσο η Monsanto. Καμία ιδιωτική εταιρεία δεν οδήγησε τόσους πολλούς ανθρώπους στη λιμοκτονία και στην απελπισία όσο η Monsanto. Καμία ιδιωτική εταιρεία δεν απείλησε τόσο πολύ με θάνατο την ίδια τη φύση όσο η Monsanto. Αν υπάρχει μια εταιρεία, η οποία δικαιολογεί με τη "νόμιμη" δραστηριότητά της τη στοιχειοθέτηση κατηγοριών για εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας, αυτή είναι η Monsanto.

Τι έκανε αυτή η εταιρεία εμπορίας και διακίνησης μεταλλαγμένων σπόρων κατά τη "νόμιμη" δραστηριοποίησή της; Αυθαίρετα πήγε και "κληρονόμησε" τον Θεό, τη φύση και τους ανθρώπους. Χιλιάδων χρόνων ανθρώπινου κόπου και παρατήρησης πάνω στα δώρα της φύσης πήγαν και τα ιδιοποιήθηκαν αυθαίρετα. Ρισκάρουν να καταστρέψουν το μέλλον του κόσμου, το οποίο βασίζεται στην ποικιλομορφία των ειδών, μόνο και μόνο για να μπορούν να ελέγχουν απόλυτα τους σπόρους, στους οποίους έχουν αναγνωρίσει οι ίδιοι αυθαίρετα ιδιοκτησιακά δικαιώματα στους εαυτούς τους. Έχουν οδηγήσει την ανθρωπότητα σε λιμοκτονία στην εποχή που θα έπρεπε φυσιολογικά να έχει επιλύσει άπαξ και δια παντός το πρόβλημα της σίτισης.

Όλα αυτά τα κατάφεραν με την οικειοποίηση των πάντων. Οικειοποιήθηκαν τις γνώσεις όλων των ανθρώπων όλων των γενιών. Από τους κόπους των αρχαίων Βαβυλωνίων και των Αιγυπτίων, που δημιούργησαν την πρώτη μορφή εντατικοποιημένης γεωργίας, μέχρι τον κόπο των σύγχρονων αγροτών. Τα πάντα τα έκαναν "πακέτο" ιδιοκτησίας και τα παρέδωσαν στους εαυτούς τους. Το αποτέλεσμα; Αυτό που τους ενδιαφέρει. Αποκτούν μερίδιο από σοδειές, οι οποίες δεν τους ανήκουν. Μπαίνουν στην περιουσία και στον κόπο των "άλλων".

Μάλιστα προπληρώνονται για σοδειές, πριν ακόμα αυτές υπάρξουν για τους ιδιοκτήτες τους. Προπληρώνονται, χωρίς να τους αφορά ούτε ο κόπος και ούτε βέβαια το ρίσκο της φυσικής καταστροφής, που βασανίζει συνήθως τους γεωργούς. Προπληρώνονται για την τρέχουσα σοδειά και εξασφαλίζουν πρόσβαση στη μέλλουσα, εφόσον με νόμους δεσμεύουν τους αγρότες να μην κάνουν αυτό που είναι φυσικό και έκαναν οι άνθρωποι για χιλιάδες χρόνια και το οποίο είναι να δημιουργούν μόνοι τους τους σπόρους της επόμενης χρονιάς από την προηγούμενη παραγωγή.

Αυτός είναι ο αγγλοσαξονικός ιμπεριαλισμός στην ανώτατη μορφή του. Στη μορφή που δεν χρειάζεται να προκαλεί με όπλα, χωρίς ταυτόχρονα να μειώνεται η οικονομική του απόδοση. Αφού καταφέρνουν και παίρνουν προκαταβολικά το μερίδιο από την παγκόσμια γεωργική παραγωγή, τους είναι αδιάφορο σε ποιους ανήκουν τα χωράφια. Δεν έχουν λόγο να απειλούν με φονικούς στρατούς και αρπακτικούς εποίκους, τους καλλιέργητές. Αφού καταφέρνουν τα ίδια πράγματα με τον νόμο, η μόνη έννοια τους είναι να "θωρακίσουν" τον νόμο. Τον νόμο προσπαθούν να επιβάλλουν και αυτό το επιτυγχάνουν με τους "ειρηνοποιούς" στρατούς, χωρίς να φοβούνται παραπάνω αποκαλύψεις.

Όπου ένα κράτος καταγγέλλεται από τους δήθεν διεθνείς οργανισμούς σαν "τρομοκρατικό", φονταμενταλιστικό, άδικο και ρατσιστικό προς τις μειονότητες ή βάρβαρο, κάπου κρύβονται οι Αγγλοσάξονες και τα συμφέροντά τους. Σε μια τέτοια περίπτωση όποιος είναι πονηρός θα πρέπει ν' αναζητά τη διαφωνία αυτού του κράτους απέναντι στους νόμους των ιμπεριαλιστών Αγγλοσάξονων. Αν αγοράζεις σπόρους, όπλα ή εξοπλισμό από αυτούς, είσαι "πολιτισμένος", ακόμα κι αν πραγματοποιείς καθημερινά γενοκτονίες. Οι "πλάτες" των Αγγλοσάξονων εξασφαλίζουν "πολιτισμό" στο Ισραήλ. Αν ένα κράτος υποταχθεί στους νόμους τους, είναι πάντα "τέλειο". Σε μια τέτοια περίπτωση όμως είναι βέβαιον ότι ο λαός του θα υποφέρει. Ο λαός αυτός θα πάρει μόνον ό,τι περισσεύει από τη λεηλασία των Αγγλοσάξονων. Στην πραγματικότητα τους δίνουν ό,τι θα τους έδιναν, αν τους είχαν δουλοπάροικους στα χωράφια τους.

Τα ανάλογα συμβαίνουν και με την περίπτωση της εταιρίας, που διεκδικεί σήμερα το πρωτάθλημα στη φόρμουλα ένα. Της βρετανικής εταιρείας, που διεκδικεί την κορυφαία θέση στον τομέα της αυτοκίνησης. Της Βρετανίας, που αυτήν τη στιγμή βρίσκεται δεκαετίες πίσω από τους υπόλοιπους λαούς στην αυτοκινητιστική τεχνολογία. Της Βρετανίας, που, στην εποχή όπου τα αυτοκίνητα σχεδιάζονται με τη χρήση υπερυπολογιστών και κατασκευάζονται σε απόλυτα ρομποτοποιημένα εργοστάσια, μοχθεί σε θλιβερά υπόστεγα με ηλεκτροσυγκολλήσεις σωλήνων του προηγμένου για τον προηγούμενο αιώνα χρωμιομολυβδενίου. Και όμως. Ο αγγλοσαξονικός ιμπεριαλισμός "καπελώνει" όλο τον χώρο. Βρετανοί παράγοντες του αυτοκινήτου εμφανίζονται να τα ρυθμίζουν όλα μόνοι τους. Βρετανικές ομάδες εμφανίζονται να νικούν στους αγώνες, όπου συμμετέχουν όλοι οι υπόλοιποι.

Ο πιο διάσημος και βέβαια πλούσιος παράγοντας του αυτοκινήτου στον παγκόσμιο χώρο είναι ο Ικλεστον, ο οποίος βέβαια —όπως είναι φυσικό για έναν Βρετανό— δεν έχει καμία σχέση με το αυτοκίνητο. Διαχειριστής και δημοσιοσχεσίτης είναι. Ως εκ τούτου πιο πιθανό είναι να έχει πάει περισσότερες φορές στη ζωή του σε κομμωτήριο, παρά σε μηχανουργείο. Αυτό όμως δεν του απαγορεύει να είναι πιο διάσημος και πιο πλούσιος από τον οποιονδήποτε μηχανολόγο, μηχανικό ή σχεδιαστή δραστηριοποιείται στον χώρο αυτόν. Γιατί; Γιατί είναι ένας γνήσιος Αγγλοσάξονας. Ένας Αγγλοσάξονας, ο οποίος γνωρίζει πώς να διαχειρίζεται την παραγωγή των "κατώτερων" παραγόντων του "κοπαδιού".

Το ίδιο φιλοδοξεί να κάνει και η Virgin του Μπράνσον. Με δανεική τεχνολογία από όλους τους άλλους, θα τους "νικήσει". Η βρετανική ομάδα θα νικήσει την τεράστια ιταλική τεχνογνωσία της Ferrari, την επίσης τεράστια γερμανική τεχνογνωσία της Mercedes ή την ιαπωνική τεχνογνωσία της TOYOTA. Τα αγγλοσαξονικά "ανώτερα" χαμόγελα και πάλι θα επιβληθούν του κόπου και της ευφυΐας των υπολοίπων. Τα αγγλοσαξονικά "εξώφυλλα" θα επιβληθούν των βιβλίων. Η αγγλοσαξονική διαχείριση θα νικήσει για άλλη μια φορά το κεφάλαιο. Άλλοι στύβουν τα μυαλά τους και την ψυχή τους και οι Βρετανοί γίνονται "φίρμες". Ο Ζιντάν κάνει τα μαγικά στο γήπεδο και ο Μπέκαμ δίνει τις συνεντεύξεις, που πουλάνε φανέλες.

Η περίπτωση του Μπράνσον δεν είναι η μοναδική και βέβαια δεν θα μπορούσε να είναι τίποτε άλλο από βρετανική. Τέτοιες "στημένες" επιτυχίες και μετακινήσεις σε διάφορους "χώρους" μόνον οι Αγγλοσάξονες έχουν "δικαίωμα" να κάνουν. Μόνον οι Αγγλοσάξονες έχουν το "δικαίωμα" να μεταφράζουν το απλό χρήμα απευθείας σε κεφάλαιο. Ο ίδιος ο Μπράνσον είναι ο απόλυτος ορισμός του τίποτε. Του τίποτε, που μπορεί να "πετύχει" μέσα σε ένα σύστημα που εκμεταλλεύεται το τίποτε και λειτουργεί μ' αυτόν τον τρόπο. Έγινε πλούσιος με το τίποτε, έγινε διάσημος με το τίποτε και προσπαθεί να κατακτήσει έναν τίτλο σε έναν τομέα όπου δεν γνωρίζει τίποτε και άρα πάλι με το τίποτε. Ένας αλητάμπουρας του δρόμου ήταν μέχρι που πήρε τα πνευματικά δικαιώματα από κάποια τραγουδάκια και εξαιτίας των νόμων περί πνευματικής ιδιοκτησίας της Νέας Τάξης, έγινε βαθύπλουτος. Από εκεί και πέρα, ελέω Βρετανίας, αυτά τα χρήματα τα "μεταφράζει" σε ισχύ και σε όποιο άλλο χώρο θέλει, πράγμα το οποίο δεν επιτρέπεται για τους κοινούς θνητούς.

Τα ίδια πάντα κάνουν οι Αγγλοσάξονες ακόμα και στα πιο ασήμαντα. Τα πιο διάσημα και άρα οικονομικά πιο αποδοτικά μουσεία στον κόσμο τα έχει ένας λαός, ο οποίος δεν έχει ούτε ένα δικό του έκθεμα μέσα σ' αυτά. Οι πιο διάσημες και άρα οικονομικά πιο αποδοτικές τηλεοπτικές παραγωγές στον κόσμο είναι βρετανικές και παρουσιάζουν μόνον τα επιτεύγματα των άλλων, γιατί τα βρετανικά επιτεύγματα —ακόμα κι όταν υπάρχουν— δεν ενδιαφέρουν κανέναν. Η πιο διάσημη και άρα οικονομικά πιο αποδοτική τηλεοπτική εκπομπή μαγειρικής ανήκει σε έναν λαό, ο οποίος δεν έχει μια απλή συνταγή να επιδείξει και παρουσιάζεται από έναν άνθρωπο, ο οποίος δεν γνωρίζει καν να μαγειρεύει. Οι πιο διάσημες και άρα οικονομικά πιο αποδοτικές ποδοσφαιρικές ομάδες στο κόσμο ανήκουν σε έναν λαό, που εδώ και δεκαετίες δεν έχει να επιδείξει κάποιους ικανούς ποδοσφαιριστές. Ο πιο

διάσημος και άρα οικονομικά πιο αποδοτικός ποδοσφαιριστής στον κόσμο είναι Άγγλος και "καπελώνει" τους πάντες με την εξωγηπεδική του απόδοση.

Αυτή η γνώση είναι το εθνικό τους κεφάλαιο. Η γνώση του "καπελώματος" όλων των άλλων. "Καπελώνουν" τους πάντες και τα πάντα. Η γνώση του να κάνουν πιο διάσημο από τον Παρθενώνα και τους αρχιτέκτονές του αυτόν που απλά τον δείχνει με το δάκτυλό του. Αυτό το εθνικό κεφάλαιο περνάει μέσα από τα συστήματα εκπαίδευσής τους. Στην πραγματικότητα μέσα σ' αυτά τα συστήματα δεν έχει προτεραιότητα η γνώση, παρά καλλιεργείται μια νοοτροπία. Μια νοοτροπία πολύ συγκεκριμένη, η οποία έχει σχέση με αυτό το "καπέλωμα". Μια νοοτροπία, που παράγει "ανώτερους". Μια νοοτροπία, που δίνει χαρακτηριστικά συμμορίας στους ατάλαντους. Μια νοοτροπία, η οποία τους δίνει τη δυνατότητα να δώσουν εφαρμογή στο γνωστό "η ισχύς εν τη ενώσει".

Αυτή η νοοτροπία είναι σήμερα πιο ορατή από ποτέ, χάρη στα γνωστά Golden Boys. Ορατή, γιατί πλέον έχει χαθεί κάθε έλεγχος και αυτοί λειτουργούν ως "καρτούν" και όχι ως σοβαροί εξουσιαστές, όπως συνέβαινε επί αιώνες. Εξαιτίας τους είναι φανερό στους πάντες —ακόμα και στους πιο άσχετους— ότι όλοι αυτοί οι "ανώτεροι" με τα κουστούμια δεν είναι τίποτε παραπάνω από κοινά κλεφτρόνια. Άχρηστοι άνθρωποι, που κρύβονται πίσω από τη σημαντικότητα των θέσεων, τις οποίες καταλαμβάνουν με αναξιοκρατικά κριτήρια. Άχρηστοι άνθρωποι, που αρπάζουν ό,τι βρίσκουν μπροστά τους. Άχρηστοι ευνούχοι με ντοκτορά στο σεξ. Το σεξ των άλλων.

Αυτά τα Golden Boys αποκαλύπτουν εκείνα που επί αιώνες έκρυβε επιμελώς η αγγλοσαξονική ιμπεριαλιστική "βιτρίνα". Η αγγλοσαξονική εκπαίδευση δημιουργεί διαχειριστές με συγκεκριμένη νοοτροπία. Τη νοοτροπία του "εκλεκτού", που βλέπει τους πάντες σαν "κατώτερους" και άρα νομίζει ότι δικαιούται περισσότερα απ' όλους. Περισσότερα ακόμα και από τους ίδιους τους δημιουργούς των εταιρειών στις οποίες εργάζεται. Η "φάμπρικα" είναι απλή στη λειτουργία της. Παίρνεις ένα ατάλαντο ανθρωπάκι, το οποίο δεν δημιούργησε ποτέ τίποτε και ούτε έχει προοπτική να το κάνει και το στέλνεις σε ένα αγγλοσαξονικό πανεπιστήμιο, για να το κάνεις απαιτητικό διευθυντικό στέλεχος. Παίρνεις ένα δειλό ανθρωπάκι και του υπόσχεσαι "ασφάλεια" καριέρας μέσα από τη λογική της οργανωμένης "συμμορίας", για να το κάνεις θρασύτατο εξουσιαστή. Μέσα σε ελάχιστο χρόνο έχεις έναν τέλειο Αγγλοσάξονα.

Έναν Αγγλοσάξονα, που θα τον διορίσεις στη διευθυντική θέση μιας εταιρείας και θα τους βλέπει όλους σαν "κατώτερους". Όχι μόνον τους κοινούς εργαζόμενους, αλλά ακόμα και τους ίδιους τους ιδρυτές της. Ένας νάνος, δηλαδή, με νοοτροπία και θράσος να κρίνει τους γίγαντες. Αυτός, που, με βάση τα αντικειμενικά στοιχεία που τον χαρακτηρίζουν, δεν θα μπορούσε να μπει στην επιχείρηση ούτε ως χαμάλης, τολμά με ένα πτυχιάκι να κρίνει ακόμα και τους ίδιους τους ιδρυτές της. Να βλέπει τα "λάθη" τους και να πιστεύει ότι αυτός θα τα κατάφερνε καλύτερα στη θέση τους. Γι' αυτό άλλωστε είναι και στη θέση που του

"αξίζει". Στη θέση που αξίζει σε έναν "ανώτερο". Τι να την κάνει τη θέση το φυσικό παιδί του βιομηχάνου, όταν δεν είναι "εκλεκτός"; Τι να το κάνει το χωράφι ένας Αφρικανός;

Η ίδια νοοτροπία υπάρχει και στην κρατική συμπεριφορά. Δεν "δικαιούνται" οι λαοί να διαχειρίζονται αυτά τα οποία τους ανήκουν και ενδιαφέρουν τους Αγγλοσάξονες. Δεν μπορούν να τα "αξιοποιήσουν", γιατί είναι "κατώτεροι". Αυτή η δαρβινική άποψη για τους εαυτούς τους, τους κάνει επικίνδυνους. Γιατί; Γιατί δεν σταματάνε πουθενά, προκειμένου να πετύχουν τους στόχους τους. Δεν έχουν ενδοιασμούς για τίποτε από αυτά τα οποία οι υπόλοιποι λαοί θεωρούν εγκλήματα. Μπορούν να εκπαιδεύονται σ' αυτήν τη νοοτροπία και να επαναλαμβάνουν διαρκώς τα ίδια αίσχη, χωρίς καμία ενοχή και τύψη. Δεν προκύπτει ενοχή, όταν έχεις αυτήν την αντίληψη. Όταν έχεις την αντίληψη ότι οι υπόλοιποι άνθρωποι είναι "συγγενείς" των ζώων και απλά μια πιο εξελιγμένη μορφή τους.

Όπως δεν έχει ενοχές ένας σκυλοτρόφος, που βάζει τα σκυλιά να σκοτώνονται μεταξύ τους, για να αποκομίσει κέρδος, έτσι και οι Αγγλοσάξονες βάζουν τους "κατώτερους" λαούς σε μια μόνιμη "σκυλομαχία". Δεν υπάρχει εμφύλιος στον κόσμο, που να διαδραματίστηκε τους τελευταίους αιώνες χωρίς την ενεργή συμμετοχή των Αγγλοσαξόνων. Μέχρι να προκαλέσουν μια τέτοια εμφυλιοπολεμική σύγκρουση, μπορούν να κάνουν τα πάντα. Άλλωστε δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι μόνοι τους δίνουν "license to kill" σε υπαλλήλους τους, για να "μεθοδεύουν" τα πράγματα. Δικαίωμα να σκοτώνουν τον οποιονδήποτε, οπουδήποτε βολεύει τα συμφέροντά τους.

Τέτοια "license" είχε προφανώς και ο Σκόμπυ, όταν "θέριζε" τους Έλληνες στα Δεκεμβριανά. Τους "κατώτερους" Έλληνες, οι οποίοι τόλμησαν και αμφισβήτησαν το "μεγαλείο" των Βρετανών. Παντού τα ίδια κάνουν, γιατί αυτή είναι δαρβινική άποψη περί ανθρώπων. Γι' αυτόν τον λόγο μιλήσαμε για απάνθρωπη συμπεριφορά χωρίς ανθρώπινες τύψεις ή ενοχές. Σήμερα —και όχι πριν από αιώνες— υπάρχει στη Βρετανία ζωολογικός κήπος, όπου οι Αγγλοσάξονες "εκθέτουν" ανθρώπους ανάμεσα στα άλλα ζώα. Πληρώνουν κάποιους φτωχούς συνανθρώπους μας, για να παριστάνουν τα "κατώτερα" ανθρωποειδή.

Τέτοιοι είναι οι Αγγλοσάξονες γιατί αυτή είναι η παιδεία τους. Η παιδεία των "ανωτέρων". Αποδίδουν αυθαίρετα στους εαυτούς τους τα "σωστά" και βλέπουν μόνον τα "λάθη" των άλλων. Μυστηριωδώς και αυθαίρετα ανήκουν στο "σωστό" και όλοι οι αντίπαλοί τους στο "λάθος". Οι επαγγελματίες "ανώτεροι". Οι "λοχίες" του αγγλοσαξονισμού. Με αυτήν τη νοοτροπία ερχόταν προπολεμικά ο βάρβαρος Βρετανός "λοχίας" στην Ελλάδα του πολιτισμού και τους υποτιμούσε όλους, ενώ στην πραγματικότητα ήταν μέλος ενός λαού, ο οποίος το μόνο που είχε "εφεύρει" στην ιστορία του ήταν το "Fish and Chips". Με αυτήν τη νοοτροπία ερχόταν μεταπολεμικά ο βάρβαρος Αμερικανός "λοχίας" στην Ευρώπη του πολιτισμού και τους υποτιμούσε όλους, ενώ στην πραγματικότητα ήταν μέλος ενός λαού, ο οποίος το μόνο που είχε καταφέρει στην ιστορία του ήταν να κάνει ένοπλη κατάληψη στη γη των άοπλων Ινδιάνων. Με αυτήν τη νοοτροπία έρχεται σήμερα ο βάρβαρος "Golden Boy" της διαχείρισης και του αιωνίου "τρεις το λάδι ...τρεις το ξύδι" και υποτιμά όλους τους

πραγματικούς επιστήμονες, οι οποίοι "σπρώχνουν" καθημερινά τα όρια της ανθρώπινης γνώσης.

Αυτή είναι η "τέχνη" τους και έχουν μάθει να την κάνουν καλά. Η τέχνη εκείνου που "πουλάει" ό,τι βρίσκεται στα χέρια του, αδιαφορώντας για τη φύση του. Αδιαφορώντας αν αυτό το οποίο πουλάει —με την ίδια πάντα ελεεινή γνώση— είναι ένα βότσαλο πρωτόγονων ή το πιο προηγμένο microchip στον κόσμο. Η τέχνη του πονηρού γύφτου, ο οποίος έχει συμφέρον να "μειώνει" εκείνους που πραγματικά μας μετέφεραν από τις λάσπες στη σύγχρονη εποχή. Αυτό είναι το εθνικό τους κεφάλαιο και αυτό μοιράζονται με τους κατά περίπτωση "συμμάχους" τους. Τον Ίδιο τον Χριστό —αν Αυτός εμφανιζόταν— θα Τον έκαναν ντοκιμαντέρ, για να γίνουν πλούσιοι, αφήνοντάς Τον να "ζει" με την ταπεινότητα που αρμόζει στον Υιό του Θεού. Δεν θα Του έδιναν ούτε μία λίρα, για να μην Τον "αποπροσανατολίσουν" στο "έργο" Του. Δεν θα Του έδιναν ούτε μία λίρα, για να μην Τον υποβάλουν στον "πειρασμό". Οι λίρες είναι μόνον γι' αυτούς, γιατί ούτε τους "αποπροσανατολίζουν" ούτε τους προσθέτουν "αμαρτία".

Υπάρχουν Έλληνες και Ρωμαίοι στη Βρετανία;

Όλη αυτή η ιδιόμορφη συμπεριφορά των Αγγλοσαξόνων έχει την ιστορική της εξήγηση. Έχει εξήγηση δηλαδή το γεγονός ότι αυτός ο τυπικά χριστιανικός λαός έχει αυτήν την ιδιόμορφη και ορισμένες φορές αντιχριστιανική συμπεριφορά. Το σύνολο της ιδιομορφίας τους προέρχεται από την εξής απλή ιστορική πραγματικότητα. Είναι ο μόνος χριστιανικός λαός ο οποίος είναι, αισθάνεται και λειτουργεί ως ξένος μέσα στην ίδια του την πατρίδα. Επί αιώνες το κάνει τέλεια και δεν αλλάζει συμπεριφορά, γιατί αυτό ακριβώς τον συμφέρει να κάνει. Ανέπτυξε μια τεχνογνωσία στην πατρίδα του και αυτήν εφαρμόζει στο σύνολο του Πλανήτη.

Αυτήν την ιδιομορφία δεν την απειλεί ο χρόνος και η ανθρώπινη πρόοδος, γιατί κατόρθωσαν και τη συνέδεσαν με την ανώτερη ανθρώπινη γνώση. Αυτό είναι όλο το μυστικό της ύπαρξής τους. Είναι "διαφορετικοί" από τους υπόλοιπους κάτοικους στην πατρίδα τους και είναι "διαφορετικοί" από τους υπόλοιπους ανθρώπους στον Πλανήτη. Είναι "ανώτεροι" στην πατρίδα τους και είναι "ανώτεροι" σε όλα τα υπόλοιπα μήκη και πλάτη του Πλανήτη. Αυτός είναι ο λόγος που "επιβιώνουν" με τις οικονομικά συμφέρουσες επιλογές τους. Επειδή έμαθαν να "πουλάνε" εξυπνάδες στους γηγενείς Κέλτες, αντιμετώπισαν όλον τον κόσμο σαν "πελάτες" τους. Όποιος είχε την ατυχία να τους "φορτωθεί", δεν υπάρχει περίπτωση να τους "ξεφορτωθεί".

Είναι σε θέση να προκαλέσουν το οποιοδήποτε έγκλημα, προκειμένου να το καταφέρουν. Από εμφύλιο πόλεμο μέχρι τη χρήση απαγορευμένων όπλων. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι Αγγλοσάξονες ήταν οι μοναδικοί άνθρωποι στον κόσμο, οι οποίοι έχουν ήδη χρησιμοποιήσει πυρηνικά όπλα εναντίον αμάχων. Η απόλυτη τραγική ειρωνεία, εφόσον, αυτό για το οποίο προσπαθούν να τρομοκρατήσουν τον Πλανήτη και να τον στρέψουν εναντίον των μουσουλμάνων, το έχουν κάνει οι ίδιοι. Οι "συνομιλητές" του Θεού είναι οι

μόνοι που μπορούν να κάνουν το οποιοδήποτε έγκλημα, χωρίς να μετακινηθούν από το στρατόπεδο του "καλού". Μπορεί να απειλούν με θάνατο όλον τον κόσμο, αλλά το κάνουν για να τον "σώσουν".

Άρα τι μένει ν' ανακαλύψουμε, προκειμένου ν' αποκαλύψουμε το μυστικό τους; Το είδος και την προέλευση αυτών των "εξυπνάδων", οι οποίες δεν ανατρέπονται από καμία γνώση. Το είδος της γνώσης, που τους επιτρέπει να λειτουργούν σαν "φλοτέρ" πάνω από τους υπόλοιπους λαούς. Το είδος της γνώσης, την οποία διαχειρίζονται τα subjects της βασίλισσας και η οποία τους επιτρέπει να ελέγχουν λαούς πιο ανεπτυγμένους από τους ίδιους. Να βρούμε το είδος της ανίκητης γνώσης, που κατέχει ένας λαός, ο οποίος εκ φύσεως δεν μπορεί να δημιουργήσει τίποτε και άρα δεν μπορεί να δημιουργήσει και γνώση. Άρα, για ν' ανακαλύψουμε το μυστικό τους, θα πρέπει να πάμε πίσω στον ιστορικό χρόνο κατά τον οποίο αυτό το έθνος "γεννήθηκε" με τις όποιες ιδιομορφίες του.

Οι Αγγλοσάξονες είναι το πρώτο έθνος, που "γεννήθηκε" με δεδομένο ότι η ίδια του η πατρίδα είναι μια ξένη χώρα. Ακόμα και οι Εβραίοι, που επίσης γεννήθηκαν ως έθνος σε ξένη χώρα, αναζητούν τη φυσική τους πατρίδα και θεωρούν ότι μόνον μετά την απόκτηση της θα ολοκληρωθούν ως έθνος. Οι Αγγλοσάξονες δεν αναζητούν την πατρίδα τους, για να ολοκληρωθούν ως έθνος. Ολοκληρωμένοι είναι, θεωρώντας ως δεδομένο ότι είναι ξένοι στην ίδια τους την ιστορική πατρίδα. Είναι Γερμανοί μέσα σε μια χώρα Κελτών. Άρα, αναζητούμε την γνώση, η οποία λειτουργεί ως συνεκτικό στοιχείο του λαού τους —πράγμα το οποίο τους διαφοροποιούσε και τους ισχυροποιούσε έναντι του περιγύρου των γηγενών—. Αν δεν είχαν μια τέτοια ειδική γνώση, απλά δεν θα υπήρχαν. Αν παρέμεναν με τη γνώση την οποία διέθεταν, όταν βρίσκονταν στις πεδιάδες της Ευρώπης, ήταν θέμα χρόνου να τους "καταπιεί" ο κελτικός περιγύρος.

Τη "μυστηριώδη" αυτή γνώση μπορεί να την αντιληφθεί κάποιος είτε από τον λόγο τους είτε από την εικόνα τους. Είτε άμεσα δηλαδή είτε έμμεσα. Άμεσα, από τον διπλωματικό λόγο, τον οποίο κατά καιρούς εκφράζουν, προκειμένου να εξυπηρετήσουν τα συμφέροντά τους. Σήμερα, για παράδειγμα, στην αυγή της τρίτης χιλιετίας, δεν έχουν αλλάξει λόγο. Ας προσέξει κάποιος τα επιχειρήματα τα οποία χρησιμοποιούν σήμερα εις βάρος του Ιράν και θα καταλάβει ορισμένα πράγματα. Θα καταλάβει ότι είναι τα ίδια με αυτά που χρησιμοποίησαν προκειμένου να εισβάλουν στο Ιράκ ή να επιτεθούν στη Σερβία. Επιχειρήματα όμως, τα οποία δεν τα έχουν εφεύρει οι ίδιοι. Επιχειρήματα, τα οποία έχουν χρησιμοποιηθεί χιλιάδες χρόνια πριν. Επιχειρήματα, τα οποία "νομιμοποιούσαν" τους πολεμικούς αγώνες των εφευρετών της δημοκρατίας εναντίον ολόκληρων αυτοκρατοριών του φασισμού. Επιχειρήματα, τα οποία έχουν πρωτοειπωθεί από τον Θεμιστοκλή, τον Λεωνίδα, τον Μιλτιάδη και πολλούς άλλους Έλληνες.

Ακόμα όμως και έμμεσα μπορεί να καταλάβει κάποιος την προέλευση της γνώσης τους. Αρκεί να κάνει κάποιος μια βόλτα στο κέντρο του Λονδίνου και —βλέποντας τα κτίρια της εξουσίας τους— θα καταλάβει ποια είναι η γνώση που τους επιτρέπει να επιβιώνουν

επιτυχώς. Η γνώση αυτή είναι η ελληνική. Η ελληνική γνώση σε όλο της το εύρος και άρα και στην άσχημη ιμπεριαλιστική της μορφή. Η ελληνική γνώση της επιβίωσης και της νίκης μέσα σε ένα εχθρικό περιβάλλον "διαφορετικών" ανθρώπων ήταν αυτή που τους επέτρεψε αρχικά να επιβιώσουν και στη συνέχεια να επικρατήσουν στη Βρετανία των Κελτών. Η γνώση, την οποία πήραν από τους ρωμαϊκούς πληθυσμούς, οι οποίοι παρέμειναν στη Βρετανία μετά την αποχώρηση των ρωμαϊκών λεγεώνων.

Η γνώση των ξένων Ρωμαίων, οι οποίοι προσπαθούσαν να επιβιώσουν ως εισβολείς κατακτητές μέσα στην εχθρική χώρα των Κελτών, έγινε η γνώση των επίσης ξένων εισβολέων Αγγλοσαξόνων. Η γνώση των ξένων Ρωμαίων, που υπήρχε στη Βρετανία από τα χρόνια της ρωμαϊκής κυριαρχίας και ειδικά στα χρόνια του Graeculus Αδριανού. Η γνώση του Ρωμαίου κατακτητή, την οποία όμως δεν είχε δημιουργήσει ο ίδιος. Εκείνη η γνώση ήταν γνώση, την οποία δημιούργησαν οι Έλληνες του Αλεξάνδρου, για να διατηρήσουν τα κεκτημένα των κατακτήσεων και να εξασφαλίσουν την παραμονή τους μέσα στην αχανή Ασία.

Με αυτούς τους Ρωμαίους συνεργάστηκαν και στην ουσία ενοποιήθηκαν οι Αγγλοσάξονες και αυτών τη γνώση πήραν. Εκείνοι οι Ρωμαίοι τους προσκάλεσαν και στη συνέχεια τους κράτησαν στη Βρετανία, για να προστατευτούν οι ίδιοι από την αντίδραση των γηγενών. Στην πραγματικότητα δηλαδή οι αρχαίοι ΡΩΜΑΙΟΙ της Βρετανίας είναι ο σκληρός "πυρήνας" του αγγλοσαξονισμού. Οι υπόλοιποι Αγγλοσάξονες είναι απλοί "λοχίες" εκείνων των Ρωμαίων. Αρπάζουν οι Ρωμαίοι τα "φιλέτα" των λαών και οι υπόλοιποι Αγγλοσάξονες συντηρούνται με τα "ψίχουλα" της διαχείρισης. Βάζουν οι Ρωμαίοι τα πολυτελή "εξώφυλλα" στην αρχαία ελληνική γραμματεία και οι Αγγλοσάξονες γίνονται οι παγκόσμιοι "πλασιέ" τους. Με αυτά τα ελληνικά "βιβλία" κατόρθωναν και "θάμπωναν" μεγάλους πολιτισμούς, όπως ο κινεζικός ή ο ινδικός. Χάρη σ' αυτά τα "βιβλία" κατόρθωναν και "τρύπωναν" μέσα σ' αυτές τις χώρες σαν πολιτισμένοι και κοσμοπολίτες, ενώ ήταν τα pets μιας βάρβαρης βασιλείας.

Τα πάντα ήταν μια καλοστημένη παράσταση. Όλοι αυτοί οι "πλασιέ" εκπαιδεύονταν, για να δίνουν μια θεατρική παράσταση στη δημόσια ζωή τους. Μια παράσταση, την οποία δίνουν πάντα οι "πλασιέ", ανάλογα με το προϊόν το οποίο "σπρώχνουν". Όπως οι "πλασιέ" εμφανίζονται ως γιατροί, φαρμακοποιοί ή μηχανικοί --ανάλογα με τις επιδιώξεις τους--, έτσι έκαναν και οι Αγγλοσάξονες. Παντού εμφανίζονταν "όρθιοι" σαν Έλληνες, ενώ στην πραγματική τους ζωή ζούσαν "γονατιστοί" ως Βρετανοί. Μιλούσαν σαν Έλληνες στο ξένο ακροατήριο, ενώ στην πραγματικότητα ήταν βάρβαροι. Με την άδεια της βασίλισσας έκριναν ολόκληρους πολιτισμούς και λαούς σαν "θεοί" και αρκούσε μια απόλυσή τους, για να καταλήξουν ρυπαροί αλκοολικοί σε κάποια άθλια παμπ του Λονδίνου. Για τα συμφέροντα της αυτοκρατορίας χρησιμοποιούσαν "θεία" επιχειρήματα, ενώ για τα δικά τους συμφέροντα περιορίζονταν στα κλωτσομπουνίδια των μεθυσμένων. Πανάκριβα κρατικά "ρούχα" της δουλειάς ήταν η συμπεριφορά Gentleman, τα οποία δεν μπορούσαν να τα "φορέσουν" στην

ιδιωτική τους ζωή. Το αποτέλεσμα είναι αυτό το οποίο βλέπουμε τους τελευταίους αιώνες. Εικόνα Αλκιβιάδη και ποιότητα Μπόλντρικ.

Με αυτόν τον τρόπο εκπαιδεύονταν οι "πλασιέ" να γίνουν οι σκληροί "λοχίες" μιας σκληρής αυτοκρατορίας. Για να εκπαιδεύσεις όμως σκληρούς "λοχίες", πρέπει να έχεις σκληρή εκπαίδευση και εκεί οι Αγγλοσάξονες άγγιξαν τα όρια της σκληρότητας. Δημιούργησαν το πιο σκληρό και ανηλεές σύστημα εκπαίδευσης στον κόσμο. Ένα εξαιρετικά βίαιο σύστημα, το οποίο ευνοούχιζε τους εκπαιδευόμενους. Ένα σύστημα, το οποίο απαιτούσε θρησκευτική προσήλωση στα "πρέπει" και στους κανόνες του. Ένα σύστημα, το οποίο σακάτευε τους ανθρώπους και επιβίωνε χάρη στην υπόσχεση ενός μελλοντικού πολυτελούς βολέματος. Ένα σύστημα, το οποίο παρήγαγε τους άριστους "πλασιέ", για να παίξουν μια παράσταση, η οποία δεν άλλαζε ποτέ. Ένα σύστημα, στη λειτουργία του οποίου πρέπει ν' αναζητήσουμε τα αίτια της ομοφυλοφιλίας, η οποία μαστίζει την αγγλοσαξονική κοινωνία.

Αν κάτι πρέπει να παρηγορεί λαούς γενναίους, όπως οι Σκώτοι, οι Ιρλανδοί ή οι Ουαλοί, οι οποίοι ταλαιπωρούνται εδώ και αιώνες από τους Αγγλοσάξονες, είναι ότι δεν νικήθηκαν από έναν λαό γενναϊότερο ή εξυπνότερο από τους ίδιους. Ήταν απλά άτυχοι. Ήταν άσχημη η μοίρα τους. Δεν νικήθηκαν από αγγλόφωνους Γερμανούς, όπως πολλοί από αυτούς πιστεύουν. Νικήθηκαν από ελληνόφωνους Άγγλους, που είχαν Ρωμαίους ηγέτες. Νικήθηκαν από έναν κατά κανόνα δειλό λαό, ο οποίος απλά ήταν "οπλισμένος" με το υπέρτατο "όπλο". Ένα "όπλο", το οποίο η δειλία τους το έκανε εξαιρετικά "θανατηφόρο". Ένα "όπλο", το οποίο το χρησιμοποιούσαν ασύστολα εναντίον των πάντων. Αυτό το "όπλο" ήταν η ελληνική γνώση και είχε τόση μεγάλη διαφορά από τα "όπλα" των υπολοίπων λαών όσο τα τουφέκια των αποίκων του Νέου Κόσμου από τα βέλη των Ινδιάνων. Ό,τι έπαθαν οι Κέλτες στη Βρετανία, το έπαθαν οι Ινδιάνοι στην Αμερική και μετά όλος ο κόσμος. Το ελληνικό "όπλο" είναι αυτό που είναι ανίκητο και όχι αυτός που το κατέχει.

Οι Αγγλοσάξονες γι' αυτόν τον λόγο λάτρευαν στην κυριολεξία τους Έλληνες ως θεούς τους. Στην πραγματικότητα μιμούνταν τον Αδριανό. Τον αυτοκράτορα, που λάτρευε τους Έλληνες, αλλά με μια πολύ σημαντική ιδιομορφία. Τους λάτρευε ως Ρωμαίος εξουσιαστής και όχι ως απλός άνθρωπος. Η πρόδοός τους στη συνέχεια αυτήν τη λατρεία τη μετέτρεψε σε μίσος. Αυτό είναι φυσικό και συμβαίνει πολλές φορές. Συμβαίνει σε ανθρώπους, οι οποίοι ζουν πλούσια ως "συλλέκτες" στη "σκιά" δημιουργών. Από τη λατρεία της αρχικής επιβίωσης πηγαίνουν εύκολα στο μίσος, όταν με την πρόδοό τους θέλουν και δεν μπορούν ν' αποκολληθούν από τη "σκιά".

Αυτό συνέβη με τους Αγγλοσάξονες. Επιβίωσαν και προόδευσαν εξαιτίας των Ελλήνων. Όταν θέλησαν να ξεφύγουν από τη "σκιά" τους, απλά διαπίστωσαν ότι δεν μπορούσαν να επιβιώσουν, όπως είχαν μάθει να το κάνουν. Διαπίστωσαν ότι είχαν "ευνοχηστεί" στην προσπάθειά τους να επωφεληθούν. Ό,τι είχε αξία και τους έκανε σημαντικούς μέσα στον κόσμο, ήταν ελληνικό. Ό,τι ήταν δικό τους, απλά δεν ενδιέφερε κανέναν. Το αποτέλεσμα αυτής της κατάστασης ήταν να γίνουν ελληνοιστές και όχι Έλληνες. Έγιναν "συλλέκτες" και

όχι "δημιουργοί". Έγιναν διάσημοι, αλλά όχι αθάνατοι. Έγιναν πλατωνιστές, αλλά όχι Πλάτωνα.

Ποια είναι η διαφορά μεταξύ αυτών των εννοιών, οι οποίες συνδέονται με την ίδια γνώση; Ο ελληνιστής βλέπει "πίσω", για να μην χάσει το ήδη υπάρχον κέρδος μιας δεδομένης κατάστασης, ενώ ο Έλληνας βλέπει "μπροστά", ονειρευόμενος νέα "λεία". Ο πρώτος θεωρεί ιδανικό να καταφέρει να ζηήσει πλούσια μ' αυτά που έχει ήδη δημιουργήσει ή κληρονομήσει, ενώ ο δεύτερος θεωρεί ιδανικό να καταφέρει να ζηήσει μ' αυτά που επιθυμεί να δημιουργήσει ο ίδιος. Ο πρώτος καταστρέφεται, όταν χάνει αυτά τα οποία έχει, ενώ ο δεύτερος δεν καταστρέφεται ποτέ, εφόσον πάντα θεωρεί ότι ξεκινάει από το απόλυτο μηδέν. Ο πρώτος κλονίζεται από την αμφισβήτηση, ενώ ο δεύτερος την εκλαμβάνει ως "καύσιμο", για να ξεκινήσει τον αγώνα του. Ο πρώτος είναι αμυντικός και ο δεύτερος επιθετικός. Βλέπουμε δηλαδή πώς είναι δυνατόν από την ίδια μόρφωση και εκπαίδευση να προκύψουν —εξαιτίας της νοοτροπίας— τελείως διαφορετικά αποτελέσματα.

Οι Αγγλοσάξονες γι' αυτόν τον λόγο δεν έγιναν ποτέ Έλληνες. Δεν τους συνέφερε να ρισκάρουν να γίνουν τέτοιοι. Δεν τόλμησαν ποτέ να "ξεμυτίσουν" από την ασφάλεια των κεκτημένων. Την αδιαφορία των λαών απέναντι στα δικά τους πνευματικά δημιουργήματα δεν την εξέλαβαν ως πρόκληση για να τα βελτιώσουν, αλλά επέστρεψαν στην ασφάλεια του ελληνικού κεφαλαίου. Αρκέστηκαν στην ασφάλεια του μεροκάματου του ελληνιστή. Το αποτέλεσμα αυτής της κατάστασης ήταν το μόνιμο κόμπλεξ απέναντι στους Έλληνες. Το κόμπλεξ του ευνούχου, που έγινε πλούσιος, εμπορευόμενος τα "σεντόνια" του επιβήτορα. Το κόμπλεξ τους οδήγησε στο μίσος εναντίον όλων των ζώντων αυθεντικών Ελλήνων.

Επιβεβαιώνεται για μια ακόμα φορά ο κανόνας, που θέλει ως πιο αχάριστο τον ευεργετηθέντα. Οι ευεργετημένοι από τους Έλληνες Αγγλοσάξονες τους μισούσαν αφόρητα. Όσο πιο πολύ προόδευαν οι Αγγλοσάξονες, τόσο πιο πολύ μισούσαν τους Έλληνες. Γιατί; Γιατί, όταν προοδεύεις ως αυθαίρετος κληρονόμος με νοοτροπία κληρονόμου, φοβάσαι αυτόν που μπορεί να εμφανιστεί ως νόμιμος κληρονόμος. Όταν προοδεύεις με μια τεχνογνωσία, την οποία δεν παρήγαγες και άρα δεν είσαι σε θέση να τη βελτιώσεις, φοβάσαι τον οποιονδήποτε υποπτεύεσαι ότι παράγει τέτοια. Όταν θησαυρίζεις ακόμα και με τα "σκουπίδια" των δημιουργών, φοβάσαι αυτούς που μεγαλώνουν ως τέτοιοι. Αυτό έγινε με τους Αγγλοσάξονες. Έγιναν πλούσιοι με την ελληνική γνώση. Έγιναν διάσημοι δάσκαλοι, διδάσκοντας το έργο των Ελλήνων.

Ακόμα και η συλλογική πρόοδός τους ως λαός σ' αυτούς οφειλόταν. Στο απόγειο της αυτοκρατορίας τους την ελληνική γνώση χρησιμοποιούσαν. Το "λειτουργικό" της βρετανικής αυτοκρατορίας ήταν απλά η πιο αποδοτική μορφή της ελληνιστικής διαχείρισης. Η διαχείριση του ομοφυλόφιλου Ρωμαίου Αδριανού. Το απόγειό τους δηλαδή ήταν απλά η οικονομικά αποδοτικότερη μορφή της ελληνικής παρακμής. "Ανέβηκαν" με κόπο εκεί όπου είχαν "ξεπέσει" οι Έλληνες. Δεν πρόσθεσαν τίποτε στο επίπεδο της γνώσης από την εποχή του Πτολεμαίου και του Αντίγονου. Ακόμα και σήμερα μ' αυτήν τη γνώση πορεύονται. Όταν

φτάνουν σε αδιέξοδο, δεν τολμούν να πειραματιστούν με δικές τους ιδέες. Τα βιβλία του Θουκυδίδη "ξεσκονίζουν", για να βρουν λύσεις.

Ακόμα και στα πιο απλά πράγματα δεν μπορούν να ξεφύγουν από την ελληνική "κηδεμονία". Με παρουσία αιώνων στο παγκόσμιο ιστορικό γίνεσθαι, δεν επινόησαν ούτε καν έναν αρχιτεκτονικό ρυθμό για τα κτίρια-σύμβολα της δικής τους εξουσίας. Πολιτισμοί με επικράτεια μερικών χωριών "έδειξαν" τη διαφορετικότητά τους με αρχιτεκτονικά στοιχεία και οι Αγγλοσάξονες κατέκτησαν τον μισό κόσμο, χωρίς να επινοήσουν έναν δικό τους τύπο απλού "κίονα". Ακόμα και σήμερα κατασκευάζουν κτίρια ελληνικού ρυθμού. Κτίρια μέσα από τα οποία περιμένεις να βγει ένας Πλάτωνας ή ένας Ευκλείδης και όχι ένας Μείτσορ ή ένας Μπλερ. Το ίδιο το Μπάκιγχαμ Πάλας μοιάζει να "κλάπηκε" από την Ελλάδα μαζί με τα ελγίνεια "μάρμαρα". Ανακοινώνουν τις αποφάσεις τους μπροστά από τζάκια με ελληνικούς διακοσμητικούς κίονες.

Μία είναι η λέξη που μπορεί να τους χαρακτηρίσει στον τομέα της δημιουργίας, ΜΙΖΕΡΙΑ. Ποτέ και κανένας λαός δεν βρέθηκε με τόσα πλεονεκτήματα και τόσα μέσα στα χέρα του, χωρίς να δημιουργήσει τίποτε απολύτως. Τίποτε απολύτως, που να έχει την αξία να πάει κάποιος να το θαυμάσει. Όλα μέσα στη λογική της "διαχείρισης". Αν δει κάποιος έναν "καλλιτέχνη" να "στολίζει" με διαμάντια ένα ανθρώπινο κρανίο, αυτός είναι Αγγλοσάξονας. Αν δει κάποιος έναν "καλλιτέχνη" να βγάζει ένα νεκρό έμβρυο από τη φορμόλη και να νομίζει ότι, βάζοντάς του έναν φιόγκο, κάνει τέχνη, αυτός είναι Αγγλοσάξονας. Αν δει κάποιος έναν "ντιζάινερ" να παίρνει ένα στρατιωτικό αμπέχονο και να νομίζει ότι, βάζοντάς του μερικά στρας, κάνει μόδα, αυτός είναι Αγγλοσάξονας. Ό,τι απαιτεί μια στοιχειώδη δημιουργία, το "δανείζονται" και κρατάνε για τους εαυτούς τους τη μοναδική "πινελιά" του πονηρού και ατάλαντου τεμπέλη. Σαν εκείνον τον κακομοίρη, που νόμιζε ότι μαγειρεύει κάτι "πρωτοποριακό", τηγανίζοντας Mars.

Σ' ό,τι αφορά τη φημισμένη μουσική βιομηχανία τους, εκεί τα πράγματα είναι διαφορετικά, γιατί η ίδια η τέχνη του τραγουδιού είναι ιδιόμορφη. Μοιάζει με την ποίηση, αλλά δεν είναι τέτοια. Το τραγούδι είναι απλά "εύπεπτα" λογάκια, τα οποία, όταν συνδυαστούν με μια ευχάριστη στο άκουσμά της μουσική, κάνουν μια εφήμερη "επιτυχία". Το τραγούδι, ειδικά στην "ποπ" ή λαϊκή μορφή του, απαιτεί για τη σύνθεσή του περισσότερο τεχνική παρά τέχνη. Δεν είναι ποίηση, η οποία "μεταφέρει" πολλά, μεγάλα και πολλές φορές "υπόγεια" μηνύματα. Δεν προβάλλει πάνω του το ειδικό "μέγεθος" του δημιουργού του, ο οποίος εκφράζει το διαφορετικό, παρά αποτυπώνει το ταλέντο του τραγουδοποιού να λέει τα ίδια πράγματα με όλους τους άλλους, απλά πολύ πιο εύηχα και βέβαια ευχάριστα.

Πολλές φορές μερικές ρετσίνες είναι αρκετές, για να σε κάνουν τραγουδοποιό, ενώ ποιητή μπορεί να μην φτάνει να σε κάνει ούτε η κουλτούρα όλου του κόσμου. Η ποίηση με το τραγούδι διαφέρουν μεταξύ τους όσο διαφέρει ο Μιχαήλ Άγγελος από έναν πλανόδιο ζωγράφο, ο οποίος με το κάρβουνο κάνει προσωπογραφίες τουριστών στις παραλίες. Οι δραστηριότητές τους είναι όμοιες, αλλά όχι ίδιες. Ο ένας ζωγραφίζει τον τουρίστα, όπως τον

βλέπουν όλοι, ενώ ο άλλος ζωγραφίζει τον Θεό, όπως τον "βλέπει" ο ίδιος. Ο πρώτος αποτυπώνει αυτό το οποίο βλέπουν όλοι, ενώ ο δεύτερος αποκαλύπτει αυτό το οποίο "βλέπει" μόνον ο ίδιος. Του ενός η δουλειά μπορεί να γίνει με ένα "κλικ" της φωτογραφικής μηχανής και του άλλου δεν του φτάνουν δισεκατομμύρια "κλικ", για ν' αποθανάτισουν τη μοναδικότητά του. Ως εκ τούτου λογικό είναι ο ένας να είναι αθάνατος της τέχνης και ο άλλος μεροκαματιάρης της τεχνικής. Οι ανάλογες διαφορές υπάρχουν και ανάμεσα στο αρχαίο θέατρο και τον κινηματογράφο.

Όπως εύκολα αντιλαμβανόμαστε η μεγάλη "επιτυχία" της αγγλοσαξονικής μουσικής βιομηχανίας έχει μια εξήγηση, η οποία δεν συνδέεται με την ποιότητά της. Έχει μια εξήγηση, η οποία την συνδέει με τον ιμπεριαλισμό, εφόσον, απευθυνόμενη στις μεγάλες μάζες, στοχεύει τόσο στα "μυαλά" τους όσο και στις τσέπες τους και αυτό είναι κάτι το οποίο δεν αφήνει ποτέ αδιάφορους τους ιμπεριαλιστές. Το μουσικό τραγούδι μπορεί να προαχθεί με τον ιμπεριαλισμό και να τον εξυπηρετήσει και ως εκ τούτου κρίνεται διαφορετικά. Κρίνεται ως προϊόν, το οποίο μπορεί ακόμα και να επιδοτηθεί, προκειμένου να βοηθήσει άλλα προϊόντα. Με τα απλά μηνύματά του εξοικειώνει τους λαούς με τη γλώσσα εκείνου που το "σπρώχνει" και μαζί μ' αυτό σπρώχνονται παντελόνια, αναψυκτικά και αυτοκίνητα.

Γι' αυτόν τον λόγο είναι χρήσιμο στους ιμπεριαλιστές και γι' αυτό το "σπρώχνουν". Το "σπρώχνουν" εύκολα, γιατί είναι ένα προϊόν, το οποίο μπορεί να "έρθει" σ' εσένα, ακόμα κι αν εσύ δεν θα πήγαινες ποτέ να το "συναντήσεις". Επιβάλλεται με τα τεχνολογικά μέσα και δεν έχει πάντα σχέση με την ποιότητά του. Αν, για παράδειγμα, η σύγχρονη Ελλάδα βρισκόταν στη θέση της Βρετανίας, πιθανόν ο Πλανήτης όλος να τραγουδούσε τις "επιτυχίες" του Καρβέλα και της "γυναίκας Μαραντόνα". Αυτό, όπως αντιλαμβανόμαστε, δεν θα καθιστούσε τον "gay σκύλο" ισότιμο με τον Παρθενώνα. Δεν θα καθιστούσε τον εφήμερα "διάσημο" Καρβέλα ή τον Κάτμαν ομότιμο του αθάνατου Ικτίνου ή του Φειδία.

Αυτή η μιζέρια, που χαρακτηρίζει τους Αγγλοσάξονες στον τομέα της δημιουργίας, προκύπτει από την επιλογή τους να "θωρακιστούν" πίσω από τον αρχαίο ελληνικό πολιτισμό. Γι' αυτόν τον λόγο διαβάλουν μόνιμα τους ζωντανούς Έλληνες σε όλους τους λαούς. Τους φοβούνται. Φοβούνται την "επιστροφή" τους. Ό,τι ανθελληνική προπαγάνδα υπάρχει και διοχετεύεται στον κόσμο τους τελευταίους αιώνες, από αυτούς προέρχεται. Ό,τι εμετικό έχει αποδοθεί στους Έλληνες, από τους Αγγλοσάξονες έχει μεθοδευτεί. Έφτασαν στο σημείο να απειλούν τα ιερά και τα όσια των Ελλήνων. Απειλήσαν τα δύο βασικότερα θεμέλια του ελληνικού πολιτισμού, που είναι η ιερή φιλία μεταξύ των ανδρών και η έννοια της δωρεάς ως εύλογο αντίτιμο της δόξας. Την ιερή φιλία των Ελλήνων την ταύτισαν με την ομοφυλοφιλία των "ευνούχων". Την άδοξη και μέχρι θανάτου συντροφικότητα των Ελλήνων συμπολεμιστών, που βαδίζουν "χέρι-χέρι" προς το άγνωστο, την ταύτισαν με την ανωμαλία των βολεμένων "ευνούχων", που βαδίζουν χέρι-χέρι στα πάρκα. Άξια τέκνα του Αδριανού.

Η ιερή σχέση του Αχιλλέα με τον Πάτροκλο εμφανίστηκε περίπου σαν τη βρομιά του χαφιέ Λόρδου Βύρωνα, ο οποίος, μέσα από τη φτώχεια των όπου Γης απελπισμένων, έψαχνε για αγοράκια. Η ιερή φιλία του Αλεξάνδρου με τον Ηφαιστίωνα περιγράφεται σαν να ήταν μια σχέση ενός ομοφυλόφιλου Άγγλου Πρωθυπουργού με τον γραμματέα εραστή του. Αυτό το έκαναν για δύο πολύ σημαντικούς λόγους. Ο πρώτος λόγος ήταν για να δυσφημίσουν τους Έλληνες στην πιο αγράμματη και άρα στην πιο συντηρητική μερίδα της ανθρωπότητας. Ταυτίζοντάς τους με μια ανωμαλία, τους έκαναν αποκρουστικούς. Με αυτόν τον τρόπο αποθάρρυναν τους λαούς να έρχονται σ' επαφή με τους Έλληνες και τον πολιτισμό τους.

Οι Βρετανοί είναι αυτοί οι οποίοι έχουν στήσει όλη αυτήν τη "βιομηχανία" ομοφυλοποίησης των πάντων. Όποιον ήθελαν να διαβάλουν στις αγράμματες μάζες και δεν μπορούσαν να το κάνουν με διαφορετικό τρόπο, τον εμφάνιζαν σαν ομοφυλόφιλο. Αυτήν την τακτική την εφάρμοζαν ειδικά εις βάρος των Ελλήνων και αυτό δεν αφορά μόνον τους αρχαίους. Έφτασαν στο σημείο να "υπονοήσουν" ότι ακόμα και ο Άρης Βελουχιώτης ήταν ένας κοινός ανώμαλος. Προσπάθησαν να "λερώσουν" ένα σύμβολο του ελληνικού λαού, το οποίο είναι βέβαιον ότι, λόγω της υπερέκθεσης της δημόσιας ζωής του, δεν μπορούσε να έχει "κρυφή" ζωή, ακόμα κι αν το επιθυμούσε. Δεν ήταν πρακτικά δυνατόν να κάνει πράγματα, τα οποία δεν θα γίνονταν αντιληπτά από τους χιλιάδες Έλληνες, που τον "έλεγχαν" καθημερινά. Μόνον οι Αγγλοσάξονες "κατάλαβαν" ό,τι δεν κατάλαβαν εκατομμύρια Ελλήνων. Ξεφεύγει τίποτε από την αντίληψη των "ανωτέρων";

Ο δεύτερος λόγος που το έκαναν αυτό ήταν για να βελτιώσουν τη δική τους εικόνα. Να εξωραϊσουν το κοινώς διαπιστωμένο. Να δώσουν άλλοθι στη δική τους ευνουχισμένη κοινωνία. Με την ομοφυλοφιλία να μαστίζει την κοινωνία τους, έδιναν ύφος "ηρωικό" στις δικές τους ανοσιότητες. Έδιναν ύφος "ελληνικό" στη δική τους κοινωνία και νόμιμη "κληρονομία" του ελληνισμού. Αγγλοσάξονες ομοφυλόφιλοι κρύβονταν πάντα πίσω από τις "έρευνες" των προσωπικών ζώων των σπουδαιών ανδρών της παγκόσμιας ιστορίας. Μετά τη δαρβινική έρευνα στις μυστικές "ζωές" των εξελιγμένων ζώων "ερεύνησαν" και τις ζωές των πιο "εξελιγμένων" ανθρώπων.

Όλοι αυτοί αγνοούσαν το πιο βασικό. Φυσικό είναι το αγνοούν, εφόσον δεν τους αφορούσε. Δεν μπορείς να είσαι μεγάλος άνδρας, αν δεν είσαι άνδρας. Δεν μπορείς να πας "μακριά", αν δεν έχεις "καύσιμο". Το "καύσιμο" στην περίπτωση αυτήν είναι η ακόρεστη διάθεση να κατακτήσεις τα πάντα και αυτό είναι ένα χαρακτηριστικό, το οποίο ανήκει αποκλειστικά στην ανδρική φύση. Ομοφυλόφιλοι είναι συνήθως οι μικροϋπάλληλοι, οι οποίοι με πόνο, κόπο, αίμα και θυσίες στοχεύουν στο να γίνουν μεγαλοϋπάλληλοι. Οι μικροδούλοι, που ονειρεύονται μέσω της υποταγής να γίνουν μεγαλοδούλοι. Αυτοί, που με νύχια και με δόντια προσπαθούν να κρατήσουν το γραφειάκι που τους παραχωρήθηκε και ονειρεύονται να το κάνουν κάποτε μεγάλο. Όπως δηλαδή οι Αγγλοσάξονες "ερευνητές" της ανθρωπίνης φύσης. Οι "μικροί", που μελετάνε τους "μεγάλους". Οι "ηδονοβλεψίες" της

δόξας των μεγάλων ανδρών. Κοινοί φουκαράδες ομοφυλόφιλοι, που ήθελαν να βιώσουν τον "έρωτα" της μάχης των ηρώων στα βρομερά κρεβάτια των πληρωμένων εραστών.

Ανάλογες ανθελληνικές αθλιότητες έκαναν οι Αγγλοσάξονες και στο επίπεδο που αφορά την επίσης θεμελιώδη για τον ελληνισμό έννοια της Δωρεάς. Οι Αγγλοσάξονες, από τότε που άρχισαν να διαχειρίζονται την ελληνική γνώση, την έκαναν μέσο αρπαγής. Ποτέ δεν έδωσαν τίποτε και σε κανέναν Δωρεάν. Μάλιστα, κατά έναν μυστηριώδη τρόπο, κάθε φορά που έκαναν "δωρεά", γίνονταν οι ίδιοι πλουσιότεροι. Κάθε φορά που μάθαινε κάποιος λαός για τη Δημοκρατία και την Ελευθερία, ήταν μαθηματικά βέβαιο ότι θα έχανε την πατρίδα του και την ελευθερία του. Ταύτισαν την ελληνική γνώση με αρνητικά συναισθήματα.

Στην πραγματικότητα, χρησιμοποιώντας τα ίδια μέσα, έκαναν τα ακριβώς αντίθετα από τους Έλληνες. Με το ίδιο ακριβώς "μαχαίρι", που οι Έλληνες ευεργετούσαν τον κόσμο, οι Αγγλοσάξονες τον έσφαζαν. Αυτό είναι λογικό. Οι Έλληνες ήταν κατασκευαστές του "μαχαίριού" και αυτό από μόνο του τους εξασφάλιζε τα πάντα και άρα και τη δόξα. Οι Έλληνες έδιναν προτεραιότητα στη διεκδίκηση της δόξας της νίκης και τα υπόλοιπα — προκειμένου να μεγιστοποιήσουν τη δόξα τους— δεν τους ενδιέφερε ακόμα κι αν τα μοίραζαν δωρεάν στους λαούς. Η δόξα θέλει ακροατήριο κι αυτό κοστίζει. Οι Έλληνες γνώριζαν το κόστος και δεν τους ενδιέφερε ν' αποφύγουν να το πληρώσουν. Άλλωστε είναι γνωστό ότι το χρήμα πολλοί το μίσησαν, ενώ τη δόξα κανείς. Οι Αγγλοσάξονες, ως "συλλέκτες", δεν μπορούσαν να διεκδικήσουν δόξα. Οι Αγγλοσάξονες ενδιαφέρονταν μόνον για τις εισπράξεις και εκεί δημιουργούσαν πρόβλημα στην εικόνα του ελληνισμού.

Αυτή η αγωνία τους για κέρδη τους έκανε ιδιόμορφους. Ενώ φαινομενικά ασχολούνταν και καλλιεργούσαν τα ίδια πράγματα με τους Έλληνες, εντούτοις υπάρχουν διαφορές, οι οποίες αποκαλύπτουν διαφορετικά κίνητρα. Για παράδειγμα, η ανθρώπινη ομορφιά και χάρη εξυμνήθηκε και από τους δύο αυτούς λαούς. Ο λόγος όμως, για τον οποίο εξυμνούν την ομορφιά, αποκαλύπτει τη διαφορά μεταξύ τους. Οι Έλληνες λάτρευαν τον άνθρωπο και ήθελαν να τον τοποθετήσουν στο επίπεδο των θεών τους. Φαντάσθηκαν τους τέλειους ανθρώπους και τους αποτύπωσαν σε μάρμαρα ως θεούς τους. Απέδιδαν τα τέλεια ανθρώπινα σωματικά χαρακτηριστικά στους θεούς τους, για να τα προβάλουν στους ανθρώπους. Αυτό το έκαναν, για να δημιουργήσουν πρότυπα για τους θνητούς ανθρώπους. Πρότυπα υγείας και ευμορφίας. Ήθελαν δηλαδή να οδηγήσουν τον άνθρωπο στην εξομοίωση με το θείο. Ήθελαν να φτιάξουν "θεούς".

Οι Αγγλοσάξονες αντίθετα δεν λάτρεψαν ποτέ τους ανθρώπους. Λάτρευαν τους εαυτούς τους, τους οποίους θεωρούσαν "ξεχωριστούς" ανθρώπους. Την ομορφιά την απέδιδαν στους εαυτούς τους, για να τους διαχωρίσουν από τους υπόλοιπους ανθρώπους. Έφτασαν στο σημείο να "καλλιεργούν" την ανθρώπινη ομορφιά με το πάθος και τη μεθοδικότητα που το κάνουν οι κτηνοτρόφοι. Γύμναζαν τα παιδιά τους όχι για λόγους υγείας ή ομορφιάς, αλλά για λόγους οικονομικής απόδοσης. Γιατί; Γιατί δεν ήθελαν να φτιάξουν "θεούς". Ήθελαν να φτιάξουν "πλασιέ" και γνώριζαν ότι καλύτερος "πλασιέ" είναι ο ομορφότερος. Αυτή ήταν η

εθνική τους ανάγκη. Έπρεπε να δικαιολογήσουν την αποικιοκρατία τους στους λαούς που εκμεταλλεύονταν και άρα έπρεπε να τους πλασάρουν μια "αλήθεια". Αυτή η "αλήθεια" σπρώχνεται καλύτερα με την ομορφιά. Έχει δει κανένας άσχημο πλασιέ; Έχει δει κανένας βρόμικο και κακοφτιαγμένο μουσείο;

Η ομορφιά γι' αυτόν τον λόγο έγινε κεφάλαιο, που τους απέδιδε κέρδος. Έγινε ιδιωτικό κεφάλαιο, το οποίο εξυπηρετούσε το εθνικό τους κεφάλαιο. Το μοναδικό τους κεφάλαιο, εφόσον όλα τα άλλα τα είχαν ανακαλύψει και τα είχαν αναπτύξει τα θύματα της λεηλασίας τους. Μόνον αυτό το κεφάλαιο έβαζαν οι Αγγλοσάξονες. Το λαμπερό "περιτύλιγμα" ενός ξένου περιεχομένου. Το δερματόδετο εξώφυλλο σε ένα ξένο βιβλίο. Η λαμπερή "προθήκη" σε ένα ξένο άγαλμα. Το όμορφο αγγλοσαξονικό κεφάλι, το οποίο απλά αναμασά τα παλιά ελληνικά λόγια. Η ομορφιά με αυτόν τον τρόπο έγινε το κεφάλαιο, που επιβεβαιώνει την άποψή τους περί της εξέλιξης των ειδών και άρα και των ανθρώπων. Το κεφάλαιο, που δικαιολογεί την άποψή τους περί "διαφορετικών" ανθρώπων με "διαφορετικές" ανάγκες. Το κεφάλαιο, που "καπελώνει" τους υπόλοιπους. Το εθνικό τους κεφάλαιο. Τι να τα κάνουν τα χωράφια οι "κατώτεροι" Αφρικανοί, όταν δεν έχουν τις αντίστοιχες υψηλές ανάγκες; Τι να τα κάνουν τα σχολεία οι "κατώτεροι" Ινδοί, όταν δεν έχουν τη "δίψα" της μάθησης, που ταλαιπωρεί μόνον τους "ανώτερους";

Αυτό το οποίο είπαμε πιο πάνω. Όταν θέλεις να δικαιολογήσεις την αποικιοκρατική ή την παρασιτική σου παρουσία, πρέπει να αποδεικνύεις ότι είσαι "ανώτερος" και αυτό εξυπηρετείται όταν είσαι όμορφος και καλοσχηματισμένος. Όταν θέλεις να βγάζεις αυτοκρατορικές φωτογραφίες μετά τη σύναψη μεγάλων συμφωνιών, έχεις συμφέρον να είναι οι δικοί σου άνθρωποι ψηλοί, γυμνασμένοι και όμορφοι ανάμεσα σε κοντούς, χοντρούς και φαλακρούς "κατώτερους". Εύκολο στόχος για τους άρπαγες Αγγλοσάξονες τόσο στο συλλογικό όσο και στο ατομικό επίπεδο. Εύκολο για έναν λαό, ο οποίος εκμεταλλεύταν το πλούτο της αποικιοκρατίας, για να δώσει συνολικά στον λαό του καλύτερα σωματικά χαρακτηριστικά. Εύκολο για έναν αποικιοκράτη, που τρώει καλύτερα από το θύμα του, το οποίο πεινάει εξαιτίας του. Εύκολο για έναν αποικιοκράτη που γυμνάζεται, όταν ο άλλος σακατεύεται στη δουλειά.

Αποτελεί θεμελιώδη εθνική τους παράδοση το casting ομορφιάς σ' ό,τι αφορά τα πρόσωπα, που θα στελεχώσουν τις όποιες δημόσιες θέσεις. Αν είσαι άσχημος στον αγγλοσαξονικό κόσμο, δεν μπορείς να βγεις στο προσκήνιο μόνον με τις ικανότητές σου. Δεν μπορείς να γίνεις πρωθυπουργός, πρεσβευτής ή οτιδήποτε άλλο, αν δεν είσαι όμορφος. Αν δεν μπορείς να επιβεβαιώσεις τον εθνικό τους "μύθο". Απλά πράγματα. Δεν έχουν κανέναν ανάγκη για την ευφυΐα του, εφόσον αυτά τα οποία τους χρειάζονται τα έχουν έτοιμα. Περιτύλιγμα ψάχνουν και όχι περιεχόμενο, για να φτιάξουν το επιθυμητό "πακέτο". Όμορφο άνθρωπο αναζητούν, εφόσον την ομορφιά των λόγων την έχουν έτοιμη από τα κλεμμένα. Περισσότερο τη φοβούνται την ευφυΐα --εφόσον μπορεί να τους βάλει σε περιπέτειες-- παρά την αναζητούν. Στον αγγλοσαξονικό κόσμο καλύτερα να είσαι κουτός παρά άσχημος. Ο όμορφος θα επιβιώσει εύκολα, ακόμα και με την ευφυΐα της αμοιβάδας.

Θα βρουν τρόπο να τον βολέψουν με βάση τα εθνικά τους συμφέροντα. Θα τον βάλουν ν' ανοιγοκλείνει πόρτες πρεσβειών, προκειμένου να βλέπουν οι ξένοι την "ανωτερότητα" της αυτοκρατορίας. Μόνον την ομορφιά δέχονται να πληρώσουν ως ανθρώπινο κεφάλαιο. Μόνον η ομορφιά είναι το επιθυμητό ζητούμενο για τους φτωχούς Αγγλοσάξονες, οι οποίοι θέλουν να "διακριθούν" στην κοινωνία τους. Εκεί τους κατευθύνει το σύστημά τους, γιατί αυτό είναι που το συμφέρει και είναι ασφαλές για το ίδιο.

Όταν παράγεις "σκύλους" για μια παράσταση, θέλεις να είναι απλά όμορφοι, εφόσον ό,τι κάνουν το κάνουν κατόπιν εκπαίδευσης. Τους αρκεί να είναι κάποιος όμορφος και από εκεί και πέρα τον εκπαιδεύουν ανάλογα και τον τοποθετούν όπου κρίνουν ότι μπορεί να τους εξυπηρετήσει. Οι άσχημοι συνήθως καταλήγουν κάτω από το "χαλί", εκτός βέβαια αν είναι "γαλαζοαίματοι". Θα μπουν στα εργοστάσια, γιατί σαν "κατώτεροι" δεν δικαιούνται κάτι παραπάνω, εκτός βέβαια κι αν είναι Κάρολοι —αν και ούτε αυτό δεν είναι πλέον και τόσο σίγουρο—.

Μιλάμε για μια απίστευτη νοοτροπία. "Πληγώνονται" ως έθνος από τον Κάρολο, όχι επειδή δεν είναι ικανός διάδοχος, αλλά επειδή δεν είναι όμορφος. "Χαίρονται" ως έθνος εξαιτίας του Γουίλιαμ, όχι επειδή διαπίστωσαν κάποιου είδους ικανότητα, αλλά επειδή είναι όμορφος. Σκέφτονται ακόμα και να παρακάμψουν τη σειρά διαδοχής στο θρόνο, προκειμένου να τον καταλάβει ένας όμορφος. Ένας απλά όμορφος, που κατά τη γνώμη τους θα εκφράζει και τη δική τους "ομορφιά" και άρα "ανωτερότητα".

Οι σημερινοί άνευ λόγου και αιτίας διάσημοι celebrities είναι καθαρά αποτέλεσμα αυτής της νοοτροπίας. Είναι άνθρωποι, οι οποίοι έχουν το βασικό ανθρώπινο "κεφάλαιο" σε μεγάλη ποσότητα. Ένα κεφάλαιο, το οποίο δεν μπορεί να μπει σε καμία άλλη εφαρμογή και απλά με την εμφάνισή του αποδίδει κέρδη στο σύστημα και στους όποιους μηχανισμούς του. Ένα κεφάλαιο, το οποίο θα πουλήσει περισσότερα περιοδικά, αν επιδεικνύει έναν όμορφο οπαδό ποδοσφαιρικής ομάδας παρά έναν άσχημο. Ένα κεφάλαιο, το οποίο θα φέρει μεγαλύτερη τηλεθέαση, αν επιδεικνύει έναν όμορφο διαδηλωτή παρά έναν άσχημο. Οι όμορφοι, ό,τι και να κάνουν στον αγγλοσαξονικό κόσμο, αποδίδουν κέρδη και παίρνουν μερίδιο απ' αυτά.

Κατάλαβε ο αναγνώστης πώς είναι δυνατόν κάποιοι άνθρωποι, ενώ φαινομενικά κάνουν τα ίδια πράγματα, στην πραγματικότητα αναζητούν διαφορετικά αποτελέσματα; Ο ένας μπορεί να πλένει μανιωδώς τα ρούχα του για να είναι καθαρός και ο άλλος μπορεί να τα πλένει επίσης μανιωδώς απλά για να τα ξεβάψει, προκειμένου να εμφανίζεται "διαφορετικός". Αυτή η διαφορά υπάρχει μεταξύ των Αγγλοσαξόνων και των Ελλήνων στο θέμα της ανθρώπινης ομορφιάς. Για τους Έλληνες η ομορφιά ήταν θείο δώρο προς τον άνθρωπο. Ένας όμορφος άνθρωπος ήταν θεόμορφος, είτε ήταν ελεύθερος είτε ήταν δούλος. Ήταν θεόμορφος, είτε ήταν πλούσιος είτε ήταν φτωχός. Ήταν αξιοζήλευτος απ' όλους. Για τους Αγγλοσάξονες η ομορφιά ήταν ιδιωτικό κεφάλαιο των "ανωτέρων". Ένας άνθρωπος, που ήταν όμορφος και ταυτόχρονα φτωχός, δεν ήταν θεόμορφος. Μόνον ο

"γαλαζοαίματος", όταν ήταν όμορφος, ήταν θεόμορφος. Η ομορφιά του φτωχού ήταν αποτέλεσμα τυχαίας γενετικής "ανωμαλίας", η οποία βέβαια θα εξαλειφόταν από την ίδια τη φύση στις επόμενες γενιές.

Αυτή ήταν η νοοτροπία του αγγλοσαξονισμού και αυτή τους έδινε την κυριαρχία τους τελευταίους αιώνες. Αυτή εξυπηρετούσε το πάντρεμα της ελληνικής γνώσης με τη δαρβινική "άποψη" περί εξέλιξης. Μια "άποψη" η οποία, ευτυχώς για τους ανθρώπους, δεν είναι σωστή. Ευτυχώς, δηλαδή, για όλους μας. Φαντάζεται κάποιος να ήταν ο Θεός Αγγλοσάξονας; Να ήταν δηλαδή ένας απλά όμορφος ατάλαντος "συλλέκτης"; Εμείς οι άνθρωποι θα ήμασταν τα κορυφαία σκουλήκια μέσα σ' έναν σκουληκόκοσμο, εφόσον μόνον ο χρόνος θα λειτουργούσε υπέρ του έργου του Πατέρα. Θα ήμασταν κληρονόμοι μερικών βότσαλων, τα οποία θα συνέλεγε στο δρόμο Του, εφόσον δεν θα υπήρχε τίποτε άλλο να "συλλέξει" και βέβαια θα μας άφηνε και μια ωραία φωτογραφία Του ως κληρονομιά, δίνοντάς μας την ελπίδα ότι κάποτε θα Τον "φτάναμε" ως μορφή.

Το αγγλικό "κυνήγι".

Οι Αγγλοσάξονες, έχοντας "αυτοτοποθετηθεί" κάπου ανάμεσα στο Θεό και τους ανθρώπους, ήταν εύκολο αυτούς να τους "δουλεύουν". Ήταν εύκολο να τους αφαιρούν ό,τι τους ενδιέφερε. Ήταν εύκολο να επεκτείνουν τα συμφέροντά τους εις βάρος των συμφερόντων όλων των άλλων. Ο σχεδιασμός τους ήταν σχεδόν τέλειος. Διέθεταν την τέλεια ελληνική γνώση, για να επιτίθενται στους εχθρούς τους και είχαν επίγνωση της δικής τους αδυναμίας να παράγουν νέα γνώση. Είχαν στα χέρια τους το τέλειο ιμπεριαλιστικό "δόγμα" και είχαν αποφασίσει ότι δεν τους συνέφερε να γίνουν "αιρετικοί". Τους απαγορευόταν να σκέφτονται και το έκαναν με ευχαρίστηση για όσο διάστημα τα κέρδη ήταν τεράστια. Σέβονταν απόλυτα τον ελληνικό "τυφλοσούρτη" και ποτέ δεν πειραματιζόνταν με δικές τους σκέψεις. Ευνουχίζονταν, αλλά το έκαναν έναντι τεραστίων κερδών.

Αυτό εξηγεί και τα "μυστήρια" της αυτοκρατορίας τους. Η μεγαλύτερη αποικιοκρατική δύναμη στον κόσμο "χτίστηκε" στην εποχή της βασίλισσας Βικτόριας με τον απόλυτα ελεεινό τρόπο. Οι Αγγλοσάξονες είναι ο μοναδικός λαός στην ιστορία του ιμπεριαλισμού, ο οποίος "έχτισε" μια αυτοκρατορία χωρίς "αρχιτέκτονα". Έχτισε μια αυτοκρατορία με τη λογική που κάποιος συσσωρεύει "μπάζα" από κλοπιμαία. Ο μοναδικός λαός, που δεν "γέννησε" έναν μεγάλο άνδρα, ώστε το "όραμά" του να μετουσιωθεί σε μια αυτοκρατορία. Δεν "γέννησαν" έναν Αλέξανδρο, όπως οι Έλληνες. Έναν Καίσαρα, όπως οι Ρωμαίοι. Έναν Πέτρο, όπως οι Ρώσοι. Έναν Καρλομάγνο, όπως οι Γερμανοί. Έναν Ναπολέοντα, όπως οι Γάλλοι. Έναν μεγάλο άνδρα, ο οποίος να εμφανίζεται ως υπεύθυνος για τα "θεμέλια" της αυτοκρατορίας τους.

Η αυτοκρατορία των ευνούχων απέκτησε την οριακή ισχύ της επί της βασιλείας της Βικτορίας. Τι ποιο λογικό; Υπάρχει ευνουχισμένος άνδρας, που να πλησιάζει τη γυναικεία φύση περισσότερο από μια αυθεντική γυναίκα; Πόσο καλύτερα από έναν άνδρα —ο οποίος

αυτοπεριορίζεται, για να μην σκέφτεται "τρελά"— είναι μια γυναίκα, η οποία και να θέλει δεν μπορεί να σκεφτεί σ' αυτό το επίπεδο; Πόσο καλύτερα από έναν άνδρα, ο οποίος αυτοπεριορίζεται στους επικίνδυνους πειραματισμούς, είναι μια γυναίκα, η οποία, λόγω της φύσης της, ενοχλείται από τους πειραματισμούς; Αυτό ακριβώς συνέβαινε με τη Βικτόρια. Δεν χρειαζόταν να περιορίζεται από κάποια όρια, γιατί απλούστατα από τη φύση της δεν τα πλησίαζε καν. Ειδικά μάλιστα η Βικτόρια, η οποία ήταν και κουτή ως άνθρωπος. Μια θείσα, η οποία στο επίπεδο της ατομικής ευφυΐας δεν μπορούσε να μοιράσει σε δύο γαϊδούρια άχυρο. Μια γυναίκα, η οποία δεν θα μπορούσε να διακριθεί ούτε σε επίπεδο γειτονιάς.

Αυτή η γυναίκα ήταν ο μέγας "αυτοκράτορας" των Αγγλοσαξόνων. Ποια ήταν η μυστική της στρατηγική; Ενθαρρύνουμε τους πάντες να φέρουν οτιδήποτε με την υπόσχεση της ανταμοιβής ...Τους παραχωρούμε τα μέσα της αυτοκρατορίας, προκειμένου να τους διευκολύνουμε και απλά περιμένουμε να δούμε τι θα φέρουν. Δεν γνωρίζουμε τι θα φέρουν. Απλά περιμένουμε με την ανυπομονησία του περιέργου και την επιμονή του άπληστου. Από εκεί και πέρα, είτε κάποιος φέρει ένα εξωτικό "λαμπατέρ" είτε τη μισή Αφρική, όλα ευπρόσδεκτα είναι. Θα αξιολογηθούν τα "δώρα" και οι "δωρητές" θα ανταμειφθούν ανάλογα. Θα πάρουν οι πάντες το "λουκουμάκι" τους από την καλή "οικοδέσποινα". Για κάποιους το "λουκούμι" θα είναι μια καλή χρηματική αμοιβή και για κάποιους άλλους ένας τίτλος ευγενείας. Η τακτική της Βικτόριας ήταν εκείνη, η οποία σήμανε το μεγαλύτερο ιδιωτικό ιμπεριαλιστικό "σαφάρι" στην ιστορία του κόσμου. Ξαμολήθηκαν οι Αγγλοσάξονες παντού, προκειμένου να ανταμειφθούν από τη βασίλισσα στην Αγγλία. Ό,τι μπορούσε, όπως μπορούσε ο καθένας, προκειμένου ν' ανταμειφθεί.

Αυτή ήταν η "στρατηγική" της Βικτόριας. Ενθάρρυνε τους πάντες να κάνουν τα πάντα, χωρίς ποτέ να τους "κατευθύνει". Το μόνο που γνώριζε ήταν να στέλνει ενθαρρυντικά ή παρηγορητικά γράμματα στους συμμετέχοντες στο "σαφάρι" και να συμμετέχει σε τελετές "ευχαριστιών". Μια καλή "νοικοκυρά". Με αυτήν την "αυτοκράτειρα" διέπρεψε η αυτοκρατορία των Αγγλοσαξόνων. Με αυτήν την "αυτοκράτειρα" η ελληνική γνώση πήρε την απόλυτη αξία της. Γιατί; Γιατί απλούστατα ο καθένας, που ήθελε να διακριθεί στην αυτοκρατορία, εκπαιδεύονταν αυτοβούλως και με το απόλυτο πάθος στο υπέρτατο όπλο της αυτοκρατορίας και άρα στην ελληνική γνώση.

Το σύστημα παιδείας άγγιξε το απόλυτο στο επίπεδο της σκληρότητας, γιατί απλούστατα δεν ήταν σύστημα που παρήγαγε μορφωμένους, αλλά "στρατώνες", που παρήγαγε σκληρούς και "οπλισμένους" αξιωματικούς. Κανένας και ποτέ δεν διαμαρτύρεται για τη σκληρότητα που κυριαρχεί στους στρατώνες και γι' αυτό δεν αντέδρασαν ποτέ οι Αγγλοσάξονες για τη βία που κυριαρχούσε στα σχολεία τους. Αυτοί οι "ιδιωτεύοντες" αξιωματικοί ήταν η δύναμη της αυτοκρατορίας. Είτε κάποιος σπούδαζε εντομολογία είτε λογοτεχνία, οι πάντες ήταν δυνάμει "αξιωματικοί", γιατί οι πάντες προσπαθούσαν να προσφέρουν ένα "δώρο" στην αυτοκρατορία, προκειμένου ν' ανταμειφθούν. Μπορούσε ένας ανθρωπολόγος ν' αποδείξει ότι οι Αφρικανοί είναι "κατώτεροι", για να διευκολύνει την αυτοκρατορία στον ιμπεριαλισμό της; "Δώρο" σημαντικό ήταν και θα ανταμειβόταν

περισσότερο ακόμα και από αυτό που θα λάμβανε ο αξιωματικός του στρατού, ο οποίος θα πετύχαινε την πραγματική στρατιωτική κατάκτηση.

Ως εκ τούτου λογικό ήταν οι πιο λαμπροί "στρατηγοί" της να είναι οι πιο αδίστακτοι άνθρωποι όλων των ειδικοτήτων. Γι' αυτόν τον λόγο η αυτοκρατορία διέπρεψε όταν είχε βασιλείς, οι οποίοι ήταν απλά καλοί και γενναϊόδωροι "οικοδεσπότες". Γι' αυτόν τον λόγο δεν είχε ποτέ ανάγκη τους στρατιωτικούς ηγέτες ή τους βασιλείς με τις περίπλοκες στρατηγικές σκέψεις. Χαφιέδες, δολοφόνοι, πόρνες, προδότες, τοκογλύφοι και γραφειοκράτες υπάλληλοι ήταν οι πιο μεγάλοι από τους "ήρωές" της. Όποιος μπορούσε ν' αρπάξει και να της προσφέρει τα περισσότερα "δώρα", τόσο πιο καλός ήταν —και αυτοί ήταν οι καλύτεροι στο είδος τους—.

Η αγγλοσαξονική εξουσία λειτουργεί με τον απλό τρόπο, που λειτουργούν οι έφιπποι Άγγλοι κυνηγοί στο παραδοσιακό τους κυνήγι. Αμολάνε τα σκυλιά και περιμένουν να δουν τι θα τους φέρουν. Δεν γνωρίζουν τι βρίσκεται εκεί "έξω", ώστε να προσδιορίσουν στρατηγικούς στόχους και να εφαρμόσουν στρατηγικές μάχης, προκειμένου να τους επιτύχουν. Δεν έχουν άποψη για το τι επιδιώκουν και το πώς θα το καταφέρουν, ώστε να ρισκάρουν το λάθος και να κριθούν γι' αυτό όπως οι "κατώτεροι". Να κριθούν για τα "οράματά" τους και τη "στρατηγική" τους με τον συμβατικό τρόπο. Δεν έχουν τίποτε. Έχουν μόνον τα "σκυλιά". Ό,τι μπορούν να φέρουν αυτά τα "σκυλιά", εκμεταλλευόμενα τα δικά τους ένστικτα, τις δικές τους ικανότητες και εξυπηρετώντας τις δικές τους ανάγκες, το οικειοποιούνται οι ίδιοι.

Αυτοί επί μονίμου βάσεως ήταν οι υπεράνω κριτικής "ανώτεροι". Οι έφιπποι γαλαζοαίματοι "θεοί". Αν κρινόταν κάποιος για τα σφάλματά του, αυτός θα ήταν κάποιος "κατώτερος" σκύλος και όχι οι ίδιοι. Αυτοί εμφανίζονταν μόνον όταν επρόκειτο να μοιραστούν οι "λείες" αυτών των "σκύλων". Το μόνο που είχαν να κάνουν αυτοί οι "ανώτεροι", ως "υπεύθυνοι" εδώ και αιώνες, είναι να γυμνάζουν καλά τα "σκυλιά" τους και να μπορούν να τα ανταμείβουν μετά από κάθε επιτυχία τους. Αυτό ήταν το μυστικό της μεγαλύτερης σε έκταση αυτοκρατορίας του κόσμου. Εκπαίδευε με τον πιο ανελέητο τρόπο —χρησιμοποιώντας την ελληνική γνώση— τα πιο σκληρά και αδίστακτα "σκυλιά" του ιμπεριαλισμού. Αυτά κατόπιν λειτουργούσαν αυτόνομα. Τα "αμολούσαν" και περίμεναν να εισπράξουν τους καρπούς των κόπων τους. Αυτά ρίσκαραν, μάχονταν και μάτωναν, ονειρευόμενα τον τίτλο του Sir.

Αυτό εξασφάλιζε την ασφάλεια και τη σταθερότητα της αυτοκρατορίας. Δεν υπήρχαν ποτέ πειραματισμοί από πλευράς εξουσίας. Το βικτοριανό "δόγμα" δεν άλλαζε ποτέ. Από τη στιγμή που αυτό το "δόγμα" κατάφερε και έκανε την κουτή Βικτόρια μια καλή βασίλισσα, όποιος και να γινόταν βασιλιάς της Αγγλίας, μπορούσε μέσω αυτού του δόγματος να γίνει ένας άξιος βασιλιάς της. Μπορούσε να είναι ένας γνήσιος "ανώτερος", ο οποίος δεν έσφαλε ποτέ. Μάλιστα, όσο πιο κουτός είναι αυτός ο οποίος κάθεται στη σέλλα του αγγλοσαξονικού "ίππου", τόσο πιο μεγάλα και ασφαλή τα κέρδη. Γιατί; Γιατί τουλάχιστον θα έχει επίγνωση

της αδυναμίας του και δεν θα επιχειρεί να κατευθύνει τα "σκυλιά" με βάση τις δικές του απόψεις. Θα τα αφήνει ελεύθερα και αυτά θα κάνουν όσο μπορούν καλύτερα τη δουλειά τους. Μια δουλειά, την οποία την κάνουν σχεδόν πάντα άριστα, λόγω της ελληνικής γνώσης και της δαρβινικής άποψης για τους εαυτούς τους.

God save the Queen and Queen save the "superior" dogs.

Ο "χρήσιμος" Έρασμος.

Ο Έρασμος ήταν κι αυτός ένας "επιστήμονας" τύπου Δαρβίνου. Ανύπαρκτος, με ανύπαρκτο έργο. Το σύστημα τον έκανε διάσημο, απλά για να μην γίνει κανένας άλλος. Το σύστημα ήταν αυτό το οποίο είχε όφελος από το έργο του και όχι η κοινωνία. Η κοινωνία μπορεί να είχε ανάγκη τον Πλάτωνα, αλλά όχι έναν πλατωνιστή. Είχε ανάγκη τη σκέψη του Πλάτωνα και των υπόλοιπων Ελλήνων φιλοσόφων και όχι την "ανέξοδη" κριτική κάποιου χριστιανού, ο οποίος απλά τους είχε διαβάσει όλους αυτούς. Και αυτός, όπως οι Αγγλοσάξονες, διακρίθηκε μέσω του "δανεισμού". Ό,τι ειπώθηκε από αυτόν —και έχει μια στοιχειώδη αξία— ανήκει στην ελληνική φιλοσοφία, η οποία είναι απόλυτα εχθρική με τον ιουδαϊσμό της χριστιανικής κοινωνίας.

Όλο του το έργο είναι μια "κριτική" πάνω στη λειτουργία της δογματικής χριστιανικής κοινωνίας. Μια "κριτική" όμως, η οποία στηρίζεται στην ελληνική γνώση. Μια σκληρή κριτική, βασισμένη σε δανεικά μέσα. Με απλά λόγια ο Έρασμος διακρίθηκε, γιατί χτυπούσε το χριστιανικό "γιαούρτι" με το ελληνικό σφυρί. Χτυπούσε μια ευάλωτη σε επιθέσεις δογματική κοινωνία με τα πιο προηγμένα μέσα. Έκανε δηλαδή αυτό το οποίο μπορεί να κάνει ένας έφηβος με την απλή γνώση της ελληνικής γραμματείας. Δεν έκανε κάτι ξεχωριστό, εφόσον δεν ήταν ξεχωριστός και ο ίδιος. Έκανε αυτό το οποίο του επέτρεπε η πρόσβαση στην ελληνική γνώση και την οποία πρόσβαση δεν την είχαν οι πολλοί σύγχρονοί του.

Όμως, αυτό το οποίο τον έκανε διάσημο, ήταν άλλο. Διάσημο τον έκανε το αγγλοσαξονικό σύστημα, παρόλο που ήταν Ολλανδός. Άρα πρέπει να δούμε πού ήταν "χρήσιμος" για τους Αγγλοσάξονες. Για να το καταλάβει κάποιος αυτό, θα πρέπει πάντα ν' αντιλαμβάνεται πού βρίσκονται τα συμφέροντά τους. Τι "πουλούσαν" οι Αγγλοσάξονες στον κόσμο, προκειμένου να τον εκμεταλλεύονται; Την ελληνική γνώση. Άρα; Άρα φοβούνταν τον οποιονδήποτε μπορούσε να απειλήσει την αυθαίρετη "κληρονομιά" τους. φοβούνταν τους Έλληνες. Φοβούνταν αυτούς, που λόγω γλώσσας και λόγω μαζικής πρόσβασης στην ελληνική γνώση θα τους απειλούσαν. Φοβούνταν αυτούς, που είχαν την απόλυτη υπεροχή τόσο στην κατανόησή της όσο και στη διαχείρισή της.

Έλληνες εκείνη την εποχή υπήρχαν πολλοί, αλλά αυτοί βρίσκονταν στην προηγμένη Ανατολή και όχι στη θεοσκοτεινή και υπανάπτυκτη Δύση. Οι Αγγλοσάξονες γνώριζαν ότι εκείνους τους Έλληνες δεν μπορούσαν να τους συναγωνιστούν. Το πρόβλημά τους περιορίστηκε στο να τους εμποδίσουν να περάσουν στη Δύση. Το ζητούμενο γι' αυτούς ήταν

να "στεγανοποιήσουν" τη Δύση από την οποιαδήποτε απειλή. Πώς θα το έκαναν αυτό; Με τον πιο απλό τρόπο. Με το να προσπαθήσουν ν' αποδείξουν ότι οι σύγχρονοι για την εποχή Έλληνες δεν είχαν σχέση με τους αρχαίους. Με το να ενσπείρουν την αμφιβολία για τους ζώντες Έλληνες, ώστε να αποτρέψουν την επαφή των δυτικών κοινωνιών με αυτούς. Μπαίνοντας η Δύση σε τροχιά ανάπτυξης, φοβήθηκαν ότι αυτοί οι επικίνδυνοι Έλληνες θα έλκονταν από τον πλούτο της Δύσης και θα συνέρρεαν σ' αυτήν.

Αυτήν τη "μετακίνηση" φοβούνταν. Τη φοβούνταν, γιατί απλούστατα απειλούσε το κύριο κεφάλαιό τους. Ο Έρασμος σ' αυτό το σημείο τούς ήταν χρήσιμος. Τους ήταν χρήσιμος όχι για το αστείο έργο του, αλλά για τη γελοία εισήγησή του να διαβάζονται όλα τα διπλά φωνήεντα αυτοτελώς, πχ. αυ=αύ, ει=εί, οι=οί. Αυτή η εισήγηση είναι τόσο παράλογη όσο και αντιεπιστημονική. Παράλογη ήταν, γιατί ένας μη ελληνόφωνος αποφάσισε για την προφορά μιας γλώσσας ζωντανής, την οποία μιλούσαν εκατομμύρια ανθρώπων. Αντιεπιστημονική ήταν, γιατί δεν εξετάστηκαν τα ιστορικά δεδομένα, τα οποία πάντα εξετάζονται σ' αυτές τις περιπτώσεις. Αντιμετώπισε την ελληνική γλώσσα σαν μια νεκρή γλώσσα, για την οποία έπρεπε ν' "αποφασίσουν" εκ νέου αυτοί οι οποίοι την "ανακάλυψαν". Μια γλώσσα όμοια με τη γλώσσα χαμένων πολιτισμών, η οποία δεν χρησιμοποιείται από κανέναν.

Αυτό είναι λάθος και γι' αυτό το θεωρούμε αντιεπιστημονικό. Η ελληνική γλώσσα ποτέ δεν "νεκρώθηκε". Πάντα υπήρχε ένας ισχυρός φορέας, ο οποίος τη διατηρούσε ζωντανή και απλά εξελισσόταν. Η πορεία της είναι γνωστή σε όλους. Η γλώσσα των Επών έγινε η γλώσσα των αρχαίων Αθηναίων. Η γλώσσα των αρχαίων Αθηναίων έγινε η γλώσσα του Αλεξάνδρου. Η γλώσσα του Αλεξάνδρου έγινε η γλώσσα της ελληνιστικής εποχής. Η γλώσσα της ελληνιστικής εποχής ήταν η γλώσσα των Ευαγγελίων. Η γλώσσα των Ευαγγελίων έγινε η γλώσσα της Ορθόδοξης Εκκλησίας και άρα συνεχίζεται μέχρι σήμερα. Είναι η γλώσσα που μαθαίνουν τα νήπια στα σχολεία και στα κατηχητικά. Δεν υπήρχε ποτέ ένα "κενό", ώστε με την επανενεργοποίησή της να απαιτείται η λήψη αποφάσεων για θέματα που την αφορούν. Θέματα όπως η προφορά της, για παράδειγμα.

Ο "τεράστιος" επιστήμονας Έρασμος αγνόησε όχι μόνον την επιστημονική λογική, που θέλει τα πάντα να στηρίζονται σε αδιάσειστες αντικειμενικές αποδείξεις, αλλά αγνόησε και την κοινή ανθρώπινη λογική. Δεν θα μπορούσε ποτέ ν' αποδείξει ότι η ελληνική γλώσσα πέρασε ιστορικά σε φάση "θανάτου" και αγνόησε επιδεικτικά εκατομμύρια ανθρώπων, οι οποίοι την μιλούσαν στην καθημερινότητά τους. Αγνόησε νήπια, τα οποία διάβαζαν και κατανοούσαν τα κείμενα, που αυτός με τεράστιο κόπο κατάφερε απλά να συλλαβίζει.

Γι' αυτόν τον λόγο ήταν χρήσιμος στους Αγγλοσάξονες. "Στεγανοποίησε" τον Δυτικό Κόσμο από τους μισητούς εχθρούς των Αγγλοσαξόνων. Οι λαοί "αμφισβητούσαν" την αυθεντικότητα των ζώντων Ελλήνων απλά και μόνον στο "άκουσμα" της γλώσσας τους. Μπορεί να μην καταλάβαιναν τι έλεγαν, αλλά καταλάβαιναν ότι αυτά τα οποία άκουγαν ήταν διαφορετικά από αυτά των μορφωμένων "φωστήρων" της Δύσης. Οι Αγγλοσάξονες ήταν

απόλυτα ευτυχείς. Το ελληνικό κεφάλαιο θα παρέμενε στα χέρια τους, έστω κι αν όταν το διάβαζαν ακούγονταν σαν να τους έλειπαν τα μισά τους δόντια. Η άγνοια δεν τους ενοχλούσε. Τους ενοχλούσε ο ανταγωνισμός και ο Έρασμος τους το είχε λύσει το πρόβλημα. Ο Έρασμος απαλλάχθηκε ο ίδιος από τον ελληνικό ανταγωνισμό και τη λύση του την πήραν έτοιμη οι Αγγλοσάξονες. Πάλι δηλαδή με "κλοπιμαία" επιβίωσαν. Μέχρι και τον κακομοίρη τον Έρασμο έκλεψαν οι "ανώτεροι".

Ο αγγλοσαξονισμός των ΗΠΑ.

Αυτή η νοοτροπία των κυρίαρχων της εποχής της αποικιοκρατίας πέρασε στην αντίπερα όχθη του Ατλαντικού στην εποχή της Αμερικανικής Επανάστασης. Η νοοτροπία αυτή πέρασε στο "δημοκρατικό" κράτος, το οποίο ίδρυσαν οι "θεόμορφοι" του Μαίη Φλάουερ. Με τον τρόπο αυτόν άνοιξε ο κύκλος του αγγλοσαξονισμού και για πρώτη φορά απέκτησε διεθνιστικά χαρακτηριστικά. Ξέφυγε δηλαδή από τα στενά πλαίσια της εθνικής καταγωγής και έγινε μια μορφή "ιδεολογίας". Αυτό είναι πολύ σημαντικό, γιατί η καλλιέργεια αυτής της ιδιόμορφης "ιδεολογίας" —η οποία δεν βασιζόταν πλέον στη φυσική καταγωγή, όπως αρχικά ξεκίνησε στη Βρετανία, αλλά μπορούσε ν' αποσπά μέλη από άλλα έθνη— απέκτησε την "τάση" να λειτουργεί ως ιδεολογία και αυτό είναι επικίνδυνο για τον ίδιο τον αγγλοσαξονισμό.

Είναι επικίνδυνο δηλαδή γι' αυτόν να χάνει την ομοιογένεια που προσφέρει ο δεσμός αίματος και να "χαλαρώνει", στηριζόμενος στα αμερικανικά "όνειρα" των πεινασμένων. Είναι επικίνδυνο, γιατί τα φυσικά αδέρφια είναι τέτοια, είτε είναι χορτάτα είτε είναι νηστικά. Τα "αδέρφια", που είναι τέτοια λόγω συμφέροντος, θα πάψουν να είναι όταν αυτά τα συμφέροντα πάψουν να υφίστανται. Όταν τα "αδέρφια" δεν θα έχουν "λείες" να μοιραστούν, θα θυμηθούν ότι είναι ξένοι μεταξύ τους. Αυτό ήταν το επικίνδυνο με την "ιδεολογικοποίηση" του αγγλοσαξονισμού. Είναι επικίνδυνο όσο επικίνδυνο είναι για το κρασί το ανεξέλεγκτο νέρωμά του. Είναι επικίνδυνο, γιατί απαιτεί ειδικούς χειρισμούς, προκειμένου να μην αποβεί καταστροφικό για τον ίδιο τον αγγλοσαξονισμό.

Αυτό το οποίο έχει σημασία είναι ότι από την ίδρυση του αμερικανικού κράτους και μέχρι το 1945 ο αγγλοσαξονισμός είχε πλέον δύο μορφές. Τον εθνικό, τον οποίο εξέφραζε η Βρετανία και τον "διεθνή", τον οποίο εξέφραζαν οι ΗΠΑ. Δύο μορφές που συνυπήρχαν και δεν αλληλοεπηρεάζονταν πέρα από κάποια συνοικέσια "εκλεκτών" Βρετανών τιτλούχων γαμπρών, για να "βελτιωθεί" η αμερικανική "ράτσα". Οι ΗΠΑ γι' αυτόν τον λόγο ήταν κι εξακολουθούν να είναι ένα τυπικό αγγλοσαξονικό κράτος. Δημιουργήθηκε ως τέτοιο από την αρχή και με απόλυτα οργανωμένο τρόπο. Απλά άλλαξε λίγο η σειρά των "ζυμώσεων" των συστατικών στοιχείων, χωρίς όμως να ξεφεύγει από τον βασικό αγγλοσαξονικό "ιδεολογικό" άξονα, ο οποίος στηρίζεται στη λογική του συμφέροντος των ξένων εισβολέων εις βάρος των γηγενών.

Κατά την ίδρυση των ΗΠΑ "μετακινήθηκαν" ιδιότητες, για να παραχθεί το ίδιο αποτέλεσμα. Οι φυσικοί Αγγλοσάξονες της πρώην βρετανικής αποικίας θα παρίσταναν τους

Ρωμαίους πρώην κατακτητές της Βρετανίας και οι όπου Γης απελπισμένοι μετανάστες θα έπαιζαν τον ρόλο των Αγγλοσαξόνων εισβολέων της Βρετανίας. Ένας "τυφλοσούρτης". Προσκάλεσαν οι "Ρωμαίοι" των ΗΠΑ τους οικονομικούς μετανάστες, για να βοηθηθούν από αυτούς στα εσωτερικά τους μέτωπα με τους Ινδιάνους και τους μαύρους και τους υποσχέθηκαν προνόμια. Αποβιβάζονταν μετανάστες από τα πλοία και πήγαιναν κατ' ευθείαν στα μέτωπα του εμφυλίου με την υπόσχεση μιας "πράσινης" κάρτας. Συνέφερε τους μετανάστες "Αγγλοσάξονες" να συνεργαστούν με τους Αγγλοσάξονες "Ρωμαίους" της πρώην βρετανικής αποικίας. Οι πρώτοι θα έβαζαν τα "χέρια" τους και οι δεύτεροι το "μυαλό" για την επίτευξη του κοινού τους στόχου, ο οποίος ήταν το "καπέλωμα" των γηγενών Ινδιάνων και βέβαια των μαύρων πρώην δούλων.

Εξαιτίας αυτών των "μετακινήσεων" ιδιοτήτων βλέπουμε να συμβαίνουν στις ΗΠΑ πράγματα, τα οποία είναι φαιδρά και ξεφεύγουν από κάθε λογική. Πράγματα περίεργα, που τις χαρακτηρίζουν ως κράτος. Βλέπουμε, για παράδειγμα, πραγματικούς κακομοίρηδες μετανάστες των ΗΠΑ μετά από λίγα χρόνια παραμονής στη χώρα, όχι μόνον να δηλώνουν περήφανοι "Αμερικανοί", αλλά να τείνουν να γίνουν όμοιοι με τα "αφεντικά" τους. Να μην ταυτίζονται με τους κοινωνικά ομοίους τους, αλλά με τους ανόμοιους. Να μην ταυτίζονται με τα θύματα της κοινωνίας στην οποία εισήχθησαν, αλλά να ταυτίζονται με τους δυνάστες της. Τους βλέπουμε να γίνονται ακόμα και ρατσιστές εναντίον των μαύρων ή των Ινδιάνων, τους οποίους δεν γνώριζαν από πριν, απλά και μόνο για να "ευθυγραμμιστούν" με τους ευεργέτες τους. Παγκόσμιο φαινόμενο. Μόνον στις ΗΠΑ αυτοί οι οποίοι στον υπόλοιπο κόσμο καλώς ή κακώς παρουσιάζονται ως ταξικοί "δυνάστες" αποτελούν πρότυπα και... ευεργέτες των φτωχών. Των λευκών φτωχών.

Ο πρώην πεινασμένος κακομοίρης πηγαίνει στις ΗΠΑ και ταυτίζεται με τους "γαλαζοαίματους", άσχετα αν παραμένει κακομοίρης, έστω και χορτάτος. Αυτό, το οποίο για λόγους ταξικούς οι μετανάστες δεν θα έκαναν ποτέ στις πατρίδες τους, το κάνουν με τεράστια ευκολία στις ΗΠΑ. Εγκαταλείπουν κάθε είδους ιδεολογία, η οποία τους χαρακτήριζε στις πατρίδες τους και ξαφνικά γίνονται όλοι αγγλοσαξονικού τύπου "καπιταλιστές". Γιατί; Για να' αποκτήσουν πρόσβαση στο κέρδος που προσφέρει ο αγγλοσαξονισμός. Το κέρδος του ξένου εισβολέα εις βάρος του γηγενή. Το κέρδος του νεοφερμένου απέναντι στον παλιό. Το κέρδος του μορφωμένου απέναντι στον αμόρφωτο. Το κέρδος του όμορφου απέναντι στον άσχημο. Το κέρδος του γρήγορου απέναντι στον αργό. Το κέρδος του όποιου χαρακτηριστικού αναγνωρίζει το σύστημα σαν "ανώτερο" και το αποζημιώνει.

Αυτή η αποζημίωση είναι η δύναμη του αγγλοσαξονισμού. Σε "καταπίνει" ως "ιδεολογία", γιατί ενεργοποιεί τα ένστικτά σου, εξυπηρετώντας τα συμφέροντά σου. Σε "καταπίνει", γιατί μπορεί κι εκμεταλλεύεται τον πλούτο που κατέχει και σε εντάσσει σε μια "αυλή" που σε τυφλώνει. Σε μια "αυλή" που λειτουργεί παράδοξα, εφόσον οι ισχυροί της είναι αυτοί οι οποίοι λειτουργούν ως γλείφτες και κόλακες των αδυνάμων και όχι το αντίθετο. Σε κάνει να βλέπεις τους Αγγλοσάξονες σαν γενναιόδωρους θεούς, που μοιράζουν απόλυτα δίκαια τόσο το χρήμα όσο και τις "ανωτερότητες". Σε κάνει να νιώθεις "εκλεκτός"

και μόνον που τους συναναστρέφεται. Αν μάλιστα στη ζωή σου πετύχεις στοιχειωδώς, μόνον μ' αυτούς θέλεις να συναναστρέφεται, γιατί μόνον αυτοί μπορούν να "πιστοποιήσουν" την "ανωτερότητά" σου, που σε οδήγησε στην επιτυχία.

Μόνον αυτοί μπορούν να σε παρουσιάζουν σαν ζωντανή επιβεβαίωση της θεωρίας της ανθρώπινης εξέλιξης. Μόνον αυτοί μπορούν να σε "αγκαλιάσουν" σαν τον χαμένο αδερφό τους. Μόνον αυτοί μπορούν να σε "πείσουν" ότι μόνον εξαιτίας του χρόνου δεν ήσουν από τους λίγους "εκλεκτούς", οι οποίοι επέβαιναν στο Μαίη Φλάουερ. Δεν έχει σημασία ότι "πέτυχε" απλά να βγάλεις χρήματα, πουλώντας πλακάκια μπάνιου ή τάπερ. Σημασία έχει ότι απέκτησες το χρήμα-"διαβατήριο" για τον κόσμο τους. Με αυτόν τον τρόπο οι Αγγλοσάξονες ισχυροί, λειτουργώντας σαν τους πιο ελεεινούς κόλακες, κάνουν κάποιον να βλέπει σαν "κατώτερο" ακόμα και τον ίδιο του τον αδερφό. Κάνουν τον Νεοαμερικανό να βλέπει ακόμα και τους συμπατριώτες του στη φυσική του πατρίδα σαν "κατώτερους". Να βλέπει ακόμα κι αυτούς που θαύμαζε στην πατρίδα του σαν ασημαντότητες.

Αν αυτά τα οποία περιγράφουμε φαίνονται σαν οριακά, δεν είναι τέτοια. Πάντα υπάρχουν και τα χειρότερα. Η "γάγγραινα" του αγγλοσαξονισμού μπορεί —ανάλογα με τις ανάγκες της— να διαποτίσει μια κοινωνία στο σύνολο του "βάθους" της. Εδώ έφτασαν στο σημείο να γίνουν ρατσιστές εναντίον των μαύρων οι μορφωμένοι μαύροι. Οι Αγγλοσάξονες έστειλαν κάποιους από αυτούς με χαριστικές υποτροφίες στα Κολέγια και απέκτησαν φανατικούς συμμάχους. Οι πρώτοι, που δεν κατάλαβαν ότι αυτές οι υποτροφίες ήταν χαριστικές, ήταν οι ίδιοι οι μαύροι, που νόμισαν ότι ήταν "ανώτεροι" από τους ομοίους τους και όμοιοι με τους Αγγλοσάξονες. Οι μαύροι τελευταίας "κοπής" ρατσιστές νεοαγγλοσάξονες σαν τον Ομπάμα ή την Ράις. Οι μαύροι, που "δοξολογούνται" σήμερα από τους Αγγλοσάξονες. Αυτό το "εγγυημένο" από το σύστημα κέρδος τούς "μεθά" και πάνω σ' αυτήν τη "μέθη" λειτουργεί το περίφημο "αμερικανικό όνειρο", το οποίο αποτελεί το συνεκτικό υλικό των όποιων εθνικών, κοινωνικών, φυλετικών ή άλλων μειονοτήτων υπάρχουν στη χώρα.

Από εκεί και πέρα ΗΠΑ και Βρετανία λειτουργούν με πανομοιότυπο τρόπο. Η εξωτερική εικόνα γι' αυτούς είναι κεφάλαιο. Οι ήρωές τους είναι ψηλοί και όμορφοι, για να επιβεβαιώνουν τη θεωρία της εξέλιξης. Τα πρόσωπα, που θα στελεχώσουν τις δημόσιες θέσεις, οι οποίες προϋποθέτουν την έκθεση στη δημοσιότητα, είναι απαραίτητως όμορφα. Ελάχιστα τους απασχολεί αν έχουν ή δεν έχουν ικανότητες. Να μοιάζουν "ανώτεροι" κι ως σκέφτονται σαν μολόχες. Ο Ρέιγκαν, ο Κλίντον ή ακόμα και ο Ομπάμα με αυτά τα κριτήρια επιλέχθηκαν. Οι Μπους επιλέχθηκαν με κριτήρια καταγωγής, αλλά, αν δεν ήταν όμορφοι, θα τους γνώριζαν μόνον οι μουσικές υπηρεσίες και τα γνωστά κέντρα "ευγονικής" των αγγλοσαξονικών συνοικεισίων, μέχρι να ομορφύνουν ως οικογένεια. Όταν και εάν ομόρφυναν θα έπαιρναν ό,τι δικαιούνταν. Θα ήταν αφελής όποιος πίστευε ότι οι ΗΠΑ θα μπορούσαν να έχουν ως πρόεδρό τους έναν Ρος Περό. Τον Τζον Κέρρυ δεν τον ψήφισαν, γιατί οι αντίπαλοί του ισχυρίζονταν ότι έμοιαζε πολύ με "Γάλλο". Αστεία φαινόμενα ενός ανύπαρκτου πολιτισμικού μοντέλου.

Τα όσα περιγράψαμε για τους Βρετανούς Αγγλοσάξονες και τη σχέση τους με τους Έλληνες ισχύουν και για τους Αμερικανούς "Νεοαγγλοσάξονες". Τους λατρεύουν και τους μισούν ταυτόχρονα. Λατρεύουν τους αρχαίους, γιατί οικειοποιούνται αυθαίρετα το έργο τους και μισούν τους σύγχρονους, εφόσον τους θεωρούν απειλή. Λατρεύουν να "κουτσοδιαβάζουν" τα Έπη στην ελληνική γλώσσα, αλλά μισούν εκείνους, οι οποίοι έχουν ως μητρική τους τη γλώσσα αυτήν. Λατρεύουν να "ντύνονται" Έλληνες στα διάφορα κολεγιακά feternities, αλλά μισούν τους φυσικούς Έλληνες. Έφτασαν στο σημείο να προτείνουν την ελληνική γλώσσα ως την επίσημη γλώσσα του κράτους τους, αλλά μισούν την Ελλάδα όπως οι Βρετανοί.

Το μίσος όλων αυτών απέναντι στους Έλληνες και την Ελλάδα είναι κοινό. Αυτό ανήκει στην παράδοσή τους και δεν θα μπορούσε να είναι διαφορετικό, εφόσον μοιράζονται την ίδια αγγλοσαξονική παράδοση. Ως εκ τούτου μοιράζονται τις ίδιες εθνικές εμμονές και βέβαια "φοβίες". Γι' αυτόν τον λόγο τα δημόσια κτίρια, τα οποία εκφράζουν την κρατική εξουσία τους, είναι αποκλειστικά ελληνικού αρχιτεκτονικού ρυθμού. Θεωρούν τους εαυτούς τους "κληρονόμους" των Ελλήνων και θέλουν να το επιδεικνύουν. Γι' αυτόν τον λόγο μισούν και τους φυσικούς Έλληνες, ως σφετεριστές αυτής της μοναδικής αξίας κληρονομιάς.

Μέχρι το 1945 οι ΗΠΑ και ο ιδιόμορφος αγγλοσαξονισμός τους λειτουργούσαν εντός των εθνικών τους ορίων. Η Βρετανία "κυβερνούσε" τα κύματα και απλά σε μια άκρη αυτού του Πλανήτη βρισκόταν και ο ετεροθαλής "αδερφός" της. Ο "αδερφός", που μπορεί να ήταν λίγο "hillbilly" και να μην ήθελαν να τον συναναστρέφονται πολύ, αλλά που είχε χρήμα και πολλές φορές ήταν χρήσιμος. Ο "αδερφός", που μπορεί να ήταν λίγο "βλάχος" και να τους εξέθετε στην Ευρώπη με τα καουμπόικα καπέλα του, αλλά που είχε φυσική ρώμη και πολλές φορές ήταν χρήσιμος. Ο "αδερφός", που μασούσε καπνό και τον έφτυνε, προκαλώντας το γέλιο των Ευρωπαίων και την αμηχανία των Βρετανών. Κανένα πρόβλημα. Έστω και "κατώτερος", ήταν ο πιστός "αδερφός" και οι Βρετανοί μπορούσαν να στηρίζονται πάνω του. Όλα αυτά μέχρι το 1945.

Η "πατάτα" του 1945

Το 1945 είναι χρονολογία ορόσημο τόσο για την αγγλοσαξονική ιστορία όσο και για την παγκόσμια. Τότε οι αυθεντικοί Αγγλοσάξονες της Βρετανίας έκαναν την "πατάτα" των αιώνων και αυτήν πληρώνουν σήμερα. Αυτή θα τους καταστρέψει στο άμεσο μέλλον. Τι έγινε όμως τότε, που είναι τόσο καθοριστικό για το μέλλον του αγγλοσαξονισμού στο σύνολό του; Θα εξετάσουμε τα πράγματα με την αντίθετη φορά από αυτήν που συνήθως χρησιμοποιούμε στην ανάλυση, για να καταλάβουμε τι ακριβώς συνέβη. Ποιους ονομάζει η ιστορία "μεγάλους"; Αυτούς, οι οποίοι από το τίποτε δημιούργησαν αυτοκρατορίες. Τους ισχυρούς άνδρες, οι οποίοι, αφού επιβλήθηκαν απόλυτα στους λαούς τους, στη συνέχεια τους επέβαλαν πάνω στους υπόλοιπους. Αν αυτοί είναι οι "μεγάλοι" και τους λατρεύουν οι λαοί τους επειδή τους ευνόησαν, τότε ποιοι θα μπορούσαν να είναι οι "μικροί"; Ποιος μπορεί

να είναι "ελάχιστος"; Αυτός, ο οποίος πήρε στα χέρια του μια πραγματική αυτοκρατορία και τη μετέτρεψε σε μια "χαρτοπετσέτα".

Ο "ελάχιστος" της ανθρώπινης ιστορίας είναι ένας Αγγλοσάξονας. Ο Τσόρτσιλ. Ο Τσόρτσιλ, ο μεθύστακας. Τι έκανε; Πήρε μια αυτοκρατορία, η οποία είχε υπό την πραγματική ιδιοκτησία της το ένα τρίτο του Πλανήτη και με τα λάθη του την έφτασε στο σημείο να έχει σήμερα ως κεφάλαιό της το CD της Μπρίτνι Σπίαρς και τα σώβρακα του Μπέκαμ. Χωρίς λόγο και αιτία άλλαξε έναν σχεδιασμό, ο οποίος ευνοούσε απόλυτα τη Βρετανία. Γιατί; Γιατί είχε την αφελή άποψη να νομίζει ότι, επειδή κυβερνούσε την αυτοκρατορική Βρετανία, ήταν και ο ίδιος αυτοκράτορας. Ήθελε να λειτουργεί ως πραγματικός αυτοκράτορας, ο οποίος σχεδιάζει τον κόσμο και όχι ως Αγγλοσάξονας διαχειριστής ενός κόσμου, τον οποίον κληρονόμησε και καθήκον του ήταν απλά να τον παραδώσει στους διαδόχους του τουλάχιστον όπως τον πήρε.

Όλα αυτά είναι λάθη. Προφανώς ο Τσόρτσιλ αγνόησε το γεγονός ότι οι αυτοκράτορες σκέπτονται και δεν ακολουθούν "τυφλοσούρτες". Είναι ιδιοκτήτες και όχι Golden Boys της διαχείρισης. Οι αυτοκράτορες, όταν λειτουργούν ως τέτοιοι και άρα όταν "χτίζουν" καταστάσεις, είναι δημιουργοί και όχι "συλλέκτες". "Ξέχασε" δηλαδή ο Τσόρτσιλ ότι ήταν Αγγλοσάξονας και άρα "συλλέκτης". Ένας "συλλέκτης" έχει περιορισμένο εύρος κινήσεων. Συμβιβάζεται με το να εκμεταλλεύεται αυτό το οποίο βρίσκεται στα χέρια του και έχει μια αποδεδειγμένη αξία. Όσο και να μην σου αρέσει η ομορφιά της Αφροδίτης της Μήλου, τη διατηρείς στο μουσείο σου ανέγγιχτη. Δεν παίρνεις ένα σφυρί κι ένα καλέμι, για να τη "βελτιώσεις". Αν μπορούσες να τη βελτιώσεις, θα μπορούσες να φτιάξεις και το δικό σου έργο και είναι προφανές ότι δεν μπορείς. Γνωρίζεις ότι δεν είσαι δημιουργός και άρα αναγκαστικά αφήνεις το έκθεμα όπως το βρήκες. Αυτό είναι που δεν κατάλαβε ο Τσόρτσιλ. Εξαιτίας του η αυτοκρατορία, στην οποία δεν έδυε ποτέ ο Ήλιος, κατέληξε σήμερα να είναι κάτι περισσότερο από μερικά χωράφια γύρω από το μισοσκότεινο Sunderland.

Η άλλη όψη του ίδιου νομίσματος. Ο αυθεντικός ελληνικός κόσμος γέννησε εξαιτίας της νοοτροπίας του τον απόλυτο αυτοκράτορα και άρα τον απόλυτα "Μέγα" και ο αγγλοσαξονικός, λειτουργώντας με τον ακριβώς αντίθετο τρόπο, πάνω στην ίδια γνωστική βάση γέννησε τον απόλυτα "Ελάχιστο". Με την ίδια γνώση οι Έλληνες έχτισαν μόνοι τους μια αυτοκρατορία και οι Αγγλοσάξονες επίσης με την ίδια γνώση και επίσης μόνοι τους γκρέμισαν μια αυτοκρατορία. Τη δική τους αυτοκρατορία. Πώς έγινε αυτό το λάθος; Ο "ελάχιστος" Τσόρτσιλ, χρησιμοποιώντας όλα τα αγγλοσαξονικά μέσα, τα οποία ως πρωθυπουργός της Βρετανίας διαχειριζόταν, υποστήριξε την έμμονη αλλά αφελή ιδέα του να κυριαρχήσει απόλυτα πάνω στον Πλανήτη. Ο Τσόρτσιλ, ο οποίος ήταν από τη φύση του μια "μείξη" του βρετανικού και του αμερικανικού αγγλοσαξονισμού.

Μια μείξη της βρετανικής ισχυρογνωμοσύνης και της αμερικανικής αφέλειας. Της βρετανικής ισχυρογνωμοσύνης, η οποία προκύπτει από την αποδεδειγμένη ασφάλεια της χιλιοδοκιμασμένης γνώσης και της αμερικανικής αφέλειας, η οποία προκύπτει από την

επίσης αποδεδειγμένη εύκολη επιτυχία. Θέλησε να πατήσει σε δύο διαφορετικές "βάρκες", για να μεγαλώσει την αυτοκρατορία. Δεν του έφτανε το ένα τρίτο του Πλανήτη της Βρετανίας συν τις ΗΠΑ της εποχής της αποικιοκρατίας και σκέφτηκε ότι θα ήταν ασφαλές να διεκδικήσει τον μισό, φτιάχνοντας ένα τεχνητό "δίπολο" με τη Σοβιετική Ένωση.

Δεν του έφτανε ως Αγγλοσάξονα "συλλέκτη" το ένα τρίτο του Πλανήτη, που του πρόσφερε η ελληνική γνώση και θέλησε με τη δική του ν' αποκτήσει τον μισό Πλανήτη. Αν δηλαδή παρομοιάζαμε το σύστημα εξουσίας με μια γυναίκα, οι Έλληνες ήταν αυτοί οι οποίοι έφτιαξαν με το σύνολο της γνώσης τους μια "Αφροδίτη" όμοια μ' αυτήν της Μήλου. Της έδωσαν γερά "πόδια", για να πατάει πάνω στους λαούς και να βαδίζει μέσα στο χρόνο και της έδωσαν "στήθη", για να ταΐζει τους εκλεκτούς της. Αυτή η "Αφροδίτη" δεν ικανοποιούσε τον Τσόρτσιλ. Ο "συλλέκτης" πήρε ένα σφυρί κι ένα καλέμι και άρχισε τις επεμβάσεις στην ελληνική "Αφροδίτη". Με την ασχετοσύνη του της χάλασε την "ισορροπία". Τη χρυσή ισορροπία, την οποία με πολύ κόπο και άπειρη ευφυΐα είχαν βρει οι Έλληνες. Της μεγάλωσε το "στήθος", γιατί αυτό τον βόλευε και μετά αναγκάστηκε να της κοντύνει τα "πόδια", γιατί διαφορετικά δεν στεκόταν "όρθια". Την αναγκαστική αυτήν πράξη την έβρισκε ελάχιστης σημασίας μπροστά στα αναμενόμενα τεράστια όπως πίστευε κέρδη.

Στην πραγματικότητα πάτησε σε δύο διαφορετικές "βάρκες", τις οποίες δεν γνώριζε. Στις "βάρκες" του εθνικού αγγλοσαξονισμού της Βρετανίας και του διεθνικού αγγλοσαξονισμού των ΗΠΑ. Νόμιζε ότι ως Αγγλοσάξονας είναι ασφαλής, γιατί και οι δύο "βάρκες" ήταν αγγλοσαξονικές, οπότε θεωρητικά όποια κι αν επικρατούσε θα ήταν το ίδιο γι' αυτόν. Ό,τι και να συνέβαινε, θα μπορούσε ο αγγλοσαξονικός ιμπεριαλισμός να καταλήξει σε όποια "βάρκα" ήθελε και αυτό θα ήταν το κέρδος του. Ο ίδιος θα γινόταν ο αιώνιος "θεός" των Αγγλοσαξόνων. Αυτός, που μετά τους Μπόερς "νίκησε" και τους Έλληνες. Αυτός, που θα τους "εκδικούνταν" στο όνομα του αγγλοσαξονισμού.

Αυτό ονειρευόταν ο Τσόρτσιλ. Ξεκίνησε με τα απλά για την αγγλοσαξονική λογική και έβαλε τους φυσικούς απογόνους των Ελλήνων σε έναν αιματηρό εμφύλιο. Τους έδωσε δηλαδή μια πρώτη "προκαταβολή" για τον σχεδιασμό του. Τον σχεδιασμό, που ήθελε τον ίδιο να γίνεται ο Αγγλοσάξονας ο οποίος θα εκδικούνταν τους "αποτυχημένους" Έλληνες, οι οποίοι με το σύνολο της γνώσης τους δεν μπόρεσαν να εξασφαλίσουν στους Αγγλοσάξονες κάτι παραπάνω από ένα "μίζερο" τρίτο του Πλανήτη. Αυτός ήταν ο γενναίος Αγγλοσάξονας, ο οποίος δεν θα ήταν σαν τους "δειλούς" Έλληνες, των οποίων τις αυτοκρατορίες τις περιόριζαν "Ινδοί". Στην πραγματικότητα πέρασε τον ελληνικό "Ινδό" και τον μετέτρεψε σε έναν Ρουβίκωνα, τον οποίο ο Ρωμαίοι ποτέ δεν θα περνούσαν.

Αυτό αποδείχθηκε λάθος, το οποίο όμως εκείνη την ώρα του "μεγαλείου" δεν ήταν ορατό. Γιατί; Γιατί αγνόησε ένα ενδεχόμενο, το οποίο πάντα απασχολεί αυτόν που περπατά πάνω σε "βάρκες". Αγνόησε το ενδεχόμενο να πέσει στο "νερό" και άρα στην "άβυσσο". Αγνόησε το ενδεχόμενο να συγκρουστούν οι "βάρκες" μεταξύ τους και να καταστραφούν κι οι δύο. Το δίπολο με τη Σοβιετική Ένωση αυτό το ρίσκο εμπεριείχε. Προκάλεσε τον πρώτο

αγγλοσαξονικό "εμφύλιο" για την κυριαρχία στο δυτικό του μέρος. Ο εθνικός αγγλοσαξονισμός της Βρετανίας ήρθε σε σύγκρουση με τον "διεθνιστικό" αγγλοσαξονισμό των ΗΠΑ. Το υλικό κεφάλαιο ήρθε σε σύγκρουση με την "ιδεολογία" και όπως ήταν φυσικό έχασε τη μάχη. Τα συμφέροντα, τα οποία εξυπηρετούνταν άριστα με τη βρετανική αποικιοκρατία, ήρθαν σε σύγκρουση με τα συμφέροντα, τα οποία επίσης εξυπηρετούνταν με την αμερικανική αντικομμουνιστική —και από τη φύση της αντιαποικιοκρατική— ρητορική. Όταν οι λαοί έχουν τη δυνατότητα να διαλέξουν επικυρίαρχο, επιλέγουν πάντα τον πιο χαλαρό —και άρα ανίσχυρο— και διάλεξαν τους Αμερικανούς.

Με μία τους επιλογή οι λαοί κατάφερναν αυτό το οποίο δεν μπορούσαν να καταφέρουν με τόνους αίματος. Με μια φιλοαμερικανική επιλογή κατάφερναν μέσα σε λίγα χρόνια και "ξεφορτώνονταν" τους Βρετανούς αποικιοκράτες από τις πατρίδες τους. Η λογική τους ήταν απλή. Τους ενδιέφερε πρώτα να πάρουν πίσω τα χωράφια τους —και άρα να ξεφορτωθούν τους αγγλικούς στρατούς κατοχής— και λιγότερο τους απασχολούσαν τα αμερικανικά μονοπώλια της αγοράς, τα οποία εκμεταλλεύονταν εμμέσως τα χωράφια αυτά. Ας κατάφερναν πρώτα το δύσκολο, το οποίο μέχρι τότε απαιτούσε αίμα για την επίτευξή του και αφορούσε τα χωράφια και μετά θα έβλεπαν τι θα έκαναν με τους σπόρους, τα τρακτέρ και τα λιπάσματα.

Οι Βρετανοί έχαναν τη μία αποικία μετά την άλλη προς δόξαν της αμερικανικής αντικομμουνιστικής πολιτικής. Έχαναν υλικό κεφάλαιο και άρα "πάτημα" πάνω στους λαούς. Τα "πόδια" της "Αφροδίτης" του Τσόρτσιλ είχαν αρχίσει να "κονταίνουν" επικίνδυνα. Σταδιακά οι Βρετανοί έχασαν όλες τις αποικίες, παραμένοντας στην "προεδρία" μιας άνευ λόγου και αιτίας ύπαρξης Βρετανικής Κοινοπολιτείας. Σταδιακά από κυρίαρχοι του κόσμου έγιναν οι φτωχοί συγγενείς των Αμερικανών. Οι φτωχοί συγγενείς της πρώην αποικίας τους. Τα "πρωτόκολλα" και οι βασιλικές "επικύψεις" τους απέμειναν από τα προηγούμενα μεγαλεία.

Ο "γλύπτης" Τσόρτσιλ ακόμα δεν είχε αρχίσει να εκτίθεται, γιατί η εξουσία δεν έφευγε από τα χέρια των Αγγλοσαξόνων. Απλά την είχαν οι Αμερικανοί και ο ίδιος ήταν τέτοιος από την πλευρά της μητέρας του. Οι Αμερικανοί στο μεταξύ την είχαν στήσει τη "φάμπρικα", για να στήσουν τον ιμπεριαλισμό τους. Τον εφαρμοσμένο αγγλοσαξονισμό της κοινωνίας των ΗΠΑ τον μετέφεραν στο σύνολο του δυτικού μπλοκ. Ο ίδιος και πάλι "τυφλοσούρτης". Και πάλι θα γινόταν μια απλή μετακίνηση ιδιοτήτων. Ο αμερικανικός λαός στο σύνολό του και δευτερευόντως ο βρετανικός λαός —επίσης στο σύνολό του— θα γίνονταν πλέον οι "Ρωμαίοι" του δυτικού μπλοκ. Οι "ιδιοκτήτες" κάθε έννοιας δημοκρατίας και ατομικής ελευθερίας στον δυτικό κόσμο.

Αυτοί οι "Ρωμαίοι" θα δημιουργούσαν τους νέους "Αγγλοσάξονες" λοχίες. "Αγγλοσάξονες" του δυτικού μπλοκ θα γίνονταν οι αστικές τάξεις των δυτικών κοινωνιών. Απλά πράγματα. Όταν αναζητούμε τους "Αγγλοσάξονες", πάντα ψάχνουμε τους "πλασιέ". Αυτούς, που "πλασάρουν" τα "ανώτερα" μέσα στα δικά τους υπερπολυτελή "εξώφυλλα".

Αυτούς, που πουλάνε την "ιδιόκτητη" τους δημοκρατία, έστω και εμμέσως, μέσω του αντικομμουνισμού. Αυτοί ήταν οι νέοι Αγγλοσάξονες της μεταπολεμικής εποχής. Αυτοί ήταν οι συνέταιροι των Αμερικανοβρετανών Ρωμαίων της εποχής αυτής. Οι αστικές τάξεις των δυτικών κρατών. Για ν' αποκτήσουν σταθερή παρουσία μέσα στα κράτη, επέλεξαν να ευνοήσουν και τους δημοσίους υπαλλήλους όλων των δυτικών κρατών. Το δυτικό μπλοκ θα λειτουργούσε κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν των ΗΠΑ με τους Αμερικανούς απόλυτα κυρίαρχους. Οι "μαύροι" για τον δυτικό κόσμο έγιναν οι κομμουνιστές και οι ταξικοί εχθροί των "εκλεκτών" αστών έγιναν οι "Ινδιάνοι" της παραγωγής.

Η ελληνική γνώση και πάλι, εξαιτίας του ορατού φασισμού της Σοβιετικής Ένωσης, θα ήταν χρήσιμη. Δεν είχε τίποτε να φοβηθεί από την πρωτόγονη γνώση των προλεταρίων. Δεν απειλούνταν η άμυνα του δυτικού κόσμου από τις ηλιθιότητες των "πεφωτισμένων" πατερούληδων. Το βασικό αμυντικό "εργαλείο" των Αγγλοσαξόνων δεν έχανε την ισχύ του. Το ίδιο όμως δεν έχανε την ισχύ του και το βασικό επιθετικό τους μέσο, που είναι ο δαρβινισμός. Ο κόσμος παρουσιαζόταν σαν μια σύγκρουση "ειδών" με στόχο την επιβίωση και την επικράτηση. Ο δυτικός κόσμος ήταν ο "ανώτερος" κόσμος, εφόσον είχε την καθοδήγηση των "ανώτερων" ανθρώπων, δηλαδή των ιδίων. Οι Αγγλοσάξονες ήταν κάτι παραπάνω από ευτυχείς. Θα έδιναν τη μάχη των "ειδών", έχοντας εκ των προτέρων επικρατήσει στο εσωτερικό του δικού τους "είδους".

Η κοντόχοντρη "Αφροδίτη" των δαρβινιστών Αγγλοσαξόνων δέσποζε στον μισό κόσμο, παριστάνοντας τη "μητέρα" της δημοκρατίας και την προστάτιδα των δημοκρατών από τους κομμουνιστές. Η συνέχεια είναι λίγο-πολύ γνωστή σε όλους. Το αμερικανικό "όνειρο", που βασιζεται στη δημιουργία συμπλεόντων συμφερόντων, λειτούργησε και στον Δυτικό Κόσμο. Οι φιλοαμερικανοί "Αγγλοσάξονες" με τις "πλάτες" των "Ρωμαίων" των ΗΠΑ και της Βρετανίας κατέλαβαν τις ηγεσίες των πατριδων και τις παρέδωσαν στην εκμετάλλευση των προσπατών τους. Όλα αυτά όμως με τη βασική προϋπόθεση ότι ο κοινός "εχθρός", που νομιμοποιεί "προστάτες" και δικαιολογεί προδότες, θα εξακολουθεί να υφίσταται.

Νέα Τάξη και τέλος εποχής για τους Αγγλοσάξονες.

Όλα πήγαιναν καλά μέχρι το 1991. Τότε άρχισαν τα προβλήματα. Τι έπαθαν οι Αμερικανοί; Έπεσαν θύματα ενός "θαύματος". Οι "μαύροι" ξαφνικά "άσπρισαν". Ο κομμουνισμός κατέρρευσε μέσα σε μία νύχτα. Οι "βάρβαροι" χάθηκαν και τι θα έκανε ένα σύστημα, που είχε μάθει να επιβιώνει εξαιτίας των "βαρβάρων";

Τότε έγινε κάτι ακόμα χειρότερο για τους Αγγλοσάξονες. Τότε σχεδιάστηκε η Νέα Τάξη Πραγμάτων. Τότε έγινε η μεγαλειώδης "συνάντηση" των Αγγλοσαξόνων με τους Εβραίους. Η συνάντηση των πιο μεγάλων κλεφτών της ανθρώπινης ιστορίας με τους πιο μεγάλους γύφτους. Όταν η αρπακτικότητα συναντά την απληστία. Όταν η απόλυτη πονηριά τείνει να αγγίξει την απόλυτη αφέλεια. Αυτοί, όχι αυτοκρατορία δεν μπορούν να σχεδιάσουν και να στηρίξουν από κοινού, αλλά ούτε μπακάλικο. Ο ένας είναι χειρότερος από τον άλλον. Τους εαυτούς τους είναι σε θέση να "ρίξουν", όχι συνέταιρο.

Αυτή η "συνάντηση" ήταν ό,τι χειρότερο για τους Αγγλοσάξονες και είναι αυτή που θα καθορίσει τη μοίρα τους. Γιατί; Διότι είναι επικίνδυνο να συνεταιρίζονται οι απόλυτα ανόμοιοι μεταξύ τους. Είναι επικίνδυνο να χαράσσουν κοινή πορεία αυτοί οι οποίοι έχουν τα πάντα, με αυτούς οι οποίοι δεν έχουν τίποτε. Αυτοί, που πρέπει να προσέχουν τα πάντα, με αυτούς που δεν έχουν λόγο να προσέχουν τίποτε. Είναι σαν να συνεταιρίζεται ένας φεουδάρχης με έναν περιπλανώμενο γύφτο. Τι θα βγει από αυτόν τον συνεταιρισμό; Θα αρχίσουν να κλέβουν, αναζητώντας το εύκολο κέρδος και αν καταδιωχθούν, μόνον ο φεουδάρχης χάνει και κανένας άλλος. Οι φεουδάρχης ρισκάρει το φέουδό του, ενώ ο γύφτος απλά θα φύγει και θα κάνει σε κάποια άλλη γειτονιά αυτό το οποίο έκανε πάντα.

Αυτοί λοιπόν οι συνέταιροι του παραδόξου ξεπέρασαν κάθε όριο. Κάθε όριο βλακείας. Ξεπέρασαν ακόμα και τον Τσόρτσιλ. Αυτοί σχεδίασαν σε λευκό "χαρτί" τη Νέα Τάξη. Οι άχρηστοι, μόλις είδαν ότι το "άλμα" του Τσόρτσιλ για τον μισό Πλανήτη δεν έπιασε, δεν έκαναν το φυσικό, αλλά το αφύσικο. Δεν πήγαν ένα βήμα πίσω στα "σίγουρα" των Ελλήνων. Δεν υποχώρησαν πίσω από τον "Ινδό". Συνέχισαν την πορεία τους στο άγνωστο "πεδίο". Αφού δεν έπιασε το κόλπο, που τους έδινε την εξουσία στον μισό Πλανήτη, γιατί να μην δοκιμάσουν με ολόκληρο τον Πλανήτη; Μιλάμε για ευφυΐες. Άλλοι μεγάλοι δημιουργοί και "καλλιτέχνες". Αυτοί πήραν από την αρχή το σφυρί και το καλέμι και παραμόρφωσαν ακόμα πιο πολύ την ελληνική "Αφροδίτη".

Έκαναν τα "στήθη" της τεράστια και της έκοψαν τελείως τα "πόδια". Στην πραγματικότητα την έκαναν ολόκληρη ένα τεράστιο "στήθος", γιατί έτσι νόμιζαν ότι θα έχουν τα μεγαλύτερα κέρδη. Έπιασαν από ένα "βυζί" ο καθένας και νόμισαν ότι βρήκαν τη απόλυτη λύση. Το υλικό κεφάλαιο του αγγλοσαξονισμού —και άρα τα "πόδια" της "Αφροδίτης"— δεν τα έβαλαν καθόλου. Έκαναν ένα ακόμα βήμα στη μετάλλαξη του αγγλοσαξονισμού. Πήραν τον απλά διεθνή αγγλοσαξονισμό των ΗΠΑ και τον έκαναν παγκόσμιο. Τον έκαναν μια μορφή "υπερθρησκείας". Τις δύο πανίσχυρες αγγλοσαξονικές "βάρκες" τις πήραν τις έκαναν κομμάτια και έφτιαξαν μια "υπερσχεδία" της συμφοράς. Οι μεγαλύτερο "ναυπηγοί" της ιστορίας. Κατέστρεψαν δύο "βάρκες", οι οποίες τουλάχιστον επέπλεαν και έφτιαξαν μια "σχεδία", που δεν γνώριζαν αν επιπλέει καν.

Στην πραγματικότητα "αντέστρεψαν" τον πυρήνα της γνώσης του αγγλοσαξονισμού. Την ισχυρή ελληνική γνώση, η οποία τους επέτρεπε να επιβιώνουν απέναντι στους εξωτερικούς εχθρούς τους, την έκαναν εσωτερική λειτουργική γνώση και την αστεία δαρβινική γνώση, που τους επέτρεπε να αδικούν τους ομοίους τους, την έκαναν εξωτερική. Από τη στιγμή που η αγορά μάς ήθελε όλους τους ανθρώπους "αδέρφια" με τα ίδια "γούστα" και τις ίδιες "ανησυχίες", ευνόητο είναι ότι κάπου αλλού έπρεπε να πάει η ιδιότητα του "κατώτερου". Από τη στιγμή που μέσω της ελληνικής γνώσης προσπαθείς να ομογενοποιήσεις την πελατεία σου, ευνόητο είναι ότι η γνώση άμυνας βρίσκεται "έξω" από αυτήν την πελατεία. Όταν αυτή η πελατεία είναι παγκόσμια, το "έξω" φεύγει στο Διάστημα.

Στην αλλαγή αυτήν πρωταγωνίστησαν οι γύφτοι Εβραίοι, οι οποίοι επίσης μισούν τους Έλληνες για τους δικούς τους λόγους. Πήραν την ελληνική γνώση και άρα τα ιερά και όσια της αγγλοσαξονικής εξουσίας και την έβαλαν στο "καλάθι" της αγοράς. Τη γνώση, δηλαδή, που χρησιμοποιούσε η αγγλοσαξονική εξουσία, για να "πείσει" λαούς και ηγεσίες να υποταχθούν στις εντολές της, την πήραν οι Εβραίοι και τη χρησιμοποιούσαν, για να "πείσουν" τους πελάτες τους στην αγορά. Ασκούσαν πραγματική αποικιοκρατική πολιτική με πραγματικά αποικιοκρατικά μέσα στους πάγκους των λαϊκών αγορών.

Έβαλαν τον Σταυρό στο CD μιας ημίγυμνης Μαντόνα, για να προκαλέσουν τη τζάμπα διαφήμιση της θρησκευτικής αντίδρασης, ώστε να το πουλήσουν ευκολότερα. Τη φάτσα του Τσε, που "διέγειρε" την επαναστατικότητα στις μάζες, την έβαλαν σε γυναικείες κιλότες, για να διεγείρουν τα σεξουαλικά ένστικτα των καταναλωτών. Υποδείκνυαν μοντέλο ζωής με τη διαφήμιση φυσικοβούτυρου. Πρότειναν "επανάσταση", για να πουλήσουν πλυντήρια. Εμφάνιζαν σαν μορφή ιδεολογίας την επιλογή αναψυκτικού. Εμφάνιζαν σαν δικαίωμα ελευθερίας και απόδειξη της γυναικείας χειραφέτησης την επιλογή σερβιετών. Ό,τι γνώση είχε και δεν είχε το σύστημα, για να παρασέρνει τους λαούς στις επιλογές του, αυτοί την πήραν και την έβαλαν στην αγορά. Ό,τι γνώση είχε το σύστημα, για να σωθεί σε περίπτωση έκτακτης ανάγκης, αυτοί την πήραν και την έκαναν σανίδα "σωτηρίας" για χρεοκοπημένες επιχειρήσεις.

Αυτό ήταν το μεγαλύτερο σφάλμα του συστήματος. Κουτσοί-στραβοί στον Άγιο Παντελεήμονα. Οι πάντες με πτυχία μάνατζμεντ, οικονομικών, κοινωνιολογίας και κυβερνητικής. Τα μυστικά του συστήματος, που επί αιώνες ταλαιπωρούσαν τους λαούς, έγιναν εμπορικά "εργαλεία", τα οποία απλά παρήγαγαν διαφημιστικά "κόλπα". Αντιλαμβανόμαστε ότι, όταν ο λόγος του πολιτικού δεν διαφέρει από αυτόν του πλασιέ τάπερ, υπάρχει πρόβλημα. Όταν η εκπαίδευση του πολιτικού, που θ' αναλάβει την κρίσιμη θέση για την εξουσία, δεν διαφέρει από αυτήν που δίνεται σ' αυτόν που θ' αναλάβει το μάνατζμεντ ενός μπακάλικου, υπάρχει πρόβλημα. Θρησκείες, έθνη, συμμαχίες, βενζινάδικα και μπακάλικά έγιναν ένα.

Ο αγγλοσαξονισμός είχε επιβληθεί παγκοσμίως. Αυτή η επιβολή του όμως, όπως εύκολα αντιλαμβανόμαστε, αφορούσε αποκλειστικά την αγορά. Την παγκόσμια αγορά. Τι γινόταν όμως στον τομέα της άμυνάς του; Τι γινόταν εκεί όπου την κρίσιμη στιγμή θα υπήρχε ανάγκη άμυνας για την επιβίωσή του; Τι θα γινόταν αν δεχόταν μια νέα ιδεολογική επίθεση; Εκεί οι Αγγλοσάξονες είχαν κάποιο πρόβλημα, αλλά δεν τους φαινόταν ιδιαίτερα απειλητικό. Με τον Τσόρτσιλ είχαν περάσει μία φορά τον "Ρουβίκωνα" και δεν τους ήταν και τόσο ξένη η ιδέα να τον ξαναπεράσουν. Από την άλλη πλευρά για τους Εβραίους "υπερσχεδιαστές" δεν υπήρχε κανένα πρόβλημα. Εφόσον οι ίδιοι με τους συνεταίρους τους εμφανίζονταν στον κόσμο σαν "ιδιοκτήτες" της ελευθερίας και της δημοκρατίας, δεν έβλεπαν το γιατί και το πως θα μπορούσαν ν' απειληθούν. Ό,τι ιδεολογικό "προϊόν" και να εμφανιζόταν στον κόσμο, θα ήταν σίγουρα κατώτερο από το δικό τους ...το αιωνίως κορυφαίο ελληνικό

"προϊόν", το οποίο είχαν υπό την ιδιοκτησία τους. Με όρους αγοράς έβλεπαν πλέον τα πράγματα οι Αγγλοσάξονες και σ' αυτό συνετέλεσαν και οι Εβραίοι με την παρουσία τους.

Οι Εβραίοι έτσι κι αλλιώς υποτιμούσαν τους ανθρώπους και επιπλέον δεν είχαν τίποτε να χάσουν από την όποια αντίδρασή τους. Ξεκίνησαν από το τίποτε, διεκδικούσαν τα πάντα και ελάχιστα απειλητικό τους φαινόταν το απίθανο κατά τη γνώμη τους ενδεχόμενο να τα χάσουν όλα. Συνδέοντας την τύχη τους με αυτήν των μέχρι τότε πανίσχυρων Αγγλοσαξόνων, δεν φοβούνταν τίποτε και κανέναν. Με εκείνες τις "πλάτες" θεωρούσαν ότι μπορούσαν να δοκιμάσουν τα πάντα εις βάρος των πάντων. Η μέχρι τότε επιβίωση του αγγλοσαξονισμού ήταν μια "εγγύηση" γι' αυτούς. Μια "εγγύηση" ότι μπορούσαν να συνδεθούν με τις ιδιομορφίες του και άρα να τις εκμεταλλευτούν με τον πιο αποτελεσματικό τρόπο. Ως εκ τούτου "αμυντική" γνώση του συστήματος θα έκαναν τον δαρβινισμό.

Η λογική τους ήταν απλοϊκή. Ο άνθρωπος-πελάτης δεν είχε πλέον κάποιον ορατό εχθρό ανάμεσα στους ανθρώπους, εφόσον όλοι ανήκαν στην ίδια πολιτισμική "πλατφόρμα" της Νέας Τάξης. Άρα, καλό θα ήταν να "εφεύρισκαν" ένανέτσι για να τους βρίσκεται. Άλλαζε κλίμακα η αγγλοσαξονική εξουσία και απλά θα άλλαζε κλίμακα και η δαρβινική θεωρία. Λογικό τους φαινόταν. Απλά θα την επέκτειναν λίγο. Τι σημαίνει πρακτικά αυτό; Οι "ανώτεροι" της κοινωνίας των ανθρώπων θα παρέμεναν "ανώτεροι", αλλά ήταν μόνοι τους στον κόσμο; Από την αμοιβάδα φτάσαμε στους "ανώτερους" της Γης. Τι γινόταν όμως στους άλλους Πλανήτες; Μήπως και εκεί, μέσω κάποιας δαρβινικού τύπου εξέλιξης, κάποια "σκουλήκια" έφτασαν σε κάποιο ανώτερο σημείο εξέλιξης; Μήπως εκείνα τα "σκουλήκια" ήταν πιο ανεπτυγμένα από αυτά της Γης και άρα απειλητικά;

Η λύση είχε βρεθεί. Οι "ανώτεροι" θα μονοπωλούσαν την παγκόσμια αγορά και ως αντιπαροχή στους λαούς, οι οποίοι θίγονταν από τη λεηλασία τους, θα αναλάμβαναν την πανανθρώπινη άμυνα απέναντι στους εξωγήινους. Μια νέα αποικιοκρατική εποχή ξεκινούσε αυτήν τη φορά στο Διάστημα. Δισεκατομμύρια δισεκατομμυρίων ξοδεύτηκαν, για να "κατακτηθεί" το Διάστημα. Δισεκατομμύρια δισεκατομμυρίων ξοδεύτηκαν, για να μάθουν αν βρίσκεται κανένας εκεί "έξω". Ο κόσμος πεινάει και αυτήν τη στιγμή ξοδεύονται τόνοι χρημάτων, για ν' "ακούσουν" Αγγλοσάξονες επιστήμονες κάποιο μήνυμα από το διάστημα. Ο κόσμος πεινάει και αυτήν τη στιγμή ξοδεύονται τόνοι χρημάτων, για να επαναλάβουν πειραματικά το μεγάλο Big Bang της δημιουργίας. Η πιο ακριβή απόπειρα "κλωτσιάς" στην ιστορία της ανθρωπότητας.

Όλα τα μέσα του ιμπεριαλισμού τέθηκαν στην υπηρεσία της νέας προπαγάνδας. Το Χόλυγουντ οργιάζει. Λαμβάνοντας αφειδώως χρηματοδοτήσεις από τα γνωστά κέντρα της αγγλοσαξονικής εξουσίας, δεν προλάβει να παράγει ταινίες με θέμα τους εξωγήινους. Όταν δεν μας απειλούσαν οι επιθετικοί εξωγήινοι με πολεμικού τύπου εισβολή, μας απειλούσαν ανεξέλεγκτοι κομήτες, που απειλούσαν τη Γη με σύγκρουση. Όταν ήθελαν να εμφανίζονται λίγο πιο ρεαλιστές, μας απειλούσε η υπερθέρμανση ή η "ερημοποίηση" του Πλανήτη. Όταν δεν μπορούσαν να μας πείσουν ότι χρειαζόμαστε διαστημόπλοια για την

άμυνα απέναντι στον αόρατο εχθρό, προσπαθούσαν να μας πείσουν ότι χρειαζόμασταν διαστημόπλοια, για να εγκαταλείψουμε τον Πλανήτη, ο οποίος ήταν θέμα χρόνου να γίνει αφιλόξενος για το "είδος" μας. Έφτασαν στο σημείο να πουλάνε οικόπεδα στους γύρω πλανήτες.

Όλα αυτά ποιοι θα τα αναλάμβαναν; Οι ίδιοι που στην αποικιοκρατική περίοδο "προστάτευαν" τους ανθρώπους από τα θρησκευτικά δόγματα και στη συνέχεια ανέλαβαν να τον "προστατεύσουν" από τον κομμουνισμό. Αυτοί, που "έσωσαν" τον κόσμο αρχικά από τους μαύρους και τους Ινδιάνους και στη συνέχεια από τους προλετάριους. Τώρα ξεκινούσε μια νέα περίοδος στην ανθρώπινη ιστορία. Οι Ρωμαίοι της Νέας Τάξης θα μας "έσωζαν" από εισβολή εξωγήινων. Οι Ρωμαίοι ιδιοκτήτες των "σωτήριων" διαστημικών σταθμών. Μέχρι να καταλάβουμε αν εμείς είμαστε οι εισβολείς στο σύμπαν ή αν θα απειληθούμε με εισβολή από το σύμπαν, αυτοί θα ηγούνταν της ανθρωπότητας. Το δικαιούνταν. Οι "κίνδυνοι" ήταν πολύ μεγάλοι, για να τολμήσει κάποιος ν' αμφισβητήσει την παντοκρατορία τους στην οικονομία.

Η ιμπεριαλιστική τους γνώση θα μας επέτρεπε ως "είδος" να "φάμε" και κανέναν ξένο Πλανήτη. Τα πυρηνικά τους όπλα θα γίνονταν τα όπλα της ανθρωπότητας για τη συλλογική άμυνα ή επίθεσή της. Τα διαστημόπλοιά τους θα γίνονταν τα μεταφορικά "μέσα" της ανθρωπότητας, σε περίπτωση που θα έπρεπε να μετοικήσουμε για να σωθούμε. Οι διαστημικοί τους σταθμοί θα γίνονταν ένα νέο Ellis island στο οποίο θα γινόταν η διαλογή των "ανωτέρων" και των "υπάκουων", οι οποίοι θα σώζονταν στον ακόμα πιο "Νέο Κόσμο". Η πανανθρώπινη σωτηρία θα γινόταν το νέο ιερό τους καθήκον. Είχαν βρει και πάλι έναν εχθρό, ο οποίος θα τους νομιμοποιούσε ως εξουσιαστές. Οι αρχικοί Κέλτες της Βρετανίας, που στη συνέχεια έγιναν μαύροι των ΗΠΑ, στο τέλος κατέληξαν να γίνουν πράσινοι εξωγήινοι.

Η αποθέωση του Δαρβίνου. Εκ του ασφαλούς και πάλι βέβαια, για να μην έρθουν σε σύγκρουση με τα ιερατεία. Ποτέ δεν ισχυρίστηκαν ότι υπήρχαν εξωγήινοι, αλλά πάντα λειτουργούσαν σαν να είναι αυτό το πιο πιθανό ενδεχόμενο. Η θεωρία των "ανωτέρων", που δεν θέλουν να τα "χαλάσουν" με τους "κατώτερους". Η θεωρία των χορτάτων, γιατί δεν είδαμε τα πεινασμένα παιδιά της Αφρικής να έχουν τέτοιες αγωνίες. Όποιος από αυτούς δεν κοιτούσε στα χαντάκια ν' ανακαλύψει ανάμεσα στα σκουλήκια τους παλιούς του "συγγενείς", κοιτούσε στα αστέρια, για ν' ανακαλύψει τους καινούργιους. Ο Εβραίος Σπίλμπεργκ ανακάλυψε έναν τέτοιο πράσινο συγγενή του, ο οποίος, αφού πήρε τηλέφωνο στους δικούς του από τη Γη, έφυγε με ένα ποδήλατο. Όχι μόνον ο άνθρωπος ήταν μέλος μιας εξελικτικής πορείας, αλλά και η ίδια η Γη. Όχι μόνον εμείς προερχόμασταν από τα σκουλήκια, αλλά είχαμε και εξωγήινα "αδέρφια", τα οποία προέρχονταν επίσης από σκουλήκια. Ήταν θέμα χρόνου να τα ανακαλύψουμε. Το Κανάβεραλ έγινε το νέο ισπανικό λιμάνι, όπου προετοιμάζονταν οι επίδοξοι "Κολόμβοι" των νέων Νέων Κόσμων.

Πάνω σ' αυτήν τη βάση δεδομένων έγινε ο σχεδιασμός της Νέας Τάξης. Ένας σχεδιασμός, ο οποίος και πάλι θα στηριζόταν στον "τυφλοσούρτη" της μετακίνησης

ιδιοτήτων, προκειμένου να εξαχθεί το ίδιο αποτέλεσμα. Τη ρωμαϊκή ιδιότητα του προηγούμενου σχεδιασμού θα την έχαναν οι λαοί —είτε των ΗΠΑ είτε της Βρετανίας— που την είχαν προηγουμένως και θα την έπαιρναν απλοί ιδιώτες. Οι βαθύπλοτοι Αγγλοσάξονες των ΗΠΑ και οι "γαλαζοαίματοι" της Βρετανίας, μαζί με τους όπου γης Εβραίους θα γίνονταν οι "Ρωμαίοι" ιδιοκτήτες των πολυεθνικών. Οι ιδιοκτήτες των νέων και επίσης λίγων "φέουδων" της νέας εποχής. Οι ιδιοκτήτες της νέας και αυτήν τη φορά παγκόσμιας PAX ROMANA.

Από τη στιγμή που "βρήκαμε" τους ΡΩΜΑΙΟΥΣ, τι μας απομένει; Να βρούμε τους νέους "Αγγλοσάξονες" της νέας εποχής. Και πάλι ψάχνουμε αυτούς, που αυθαίρετα οικειοποιούνται ό,τι πραγματικά ανώτερο έχει να επιδείξει η ανθρωπότητα. Ψάχνουμε αυτούς που πλουτίζουν, βάζοντας πολυτελή "εξώφυλλα" στους κόπους και τις ευαισθησίες όλων των άλλων. Άρα, πού τους ψάχνουμε; Στους φημισμένους "έμπορους" της ανθρώπινης ευαισθησίας όλων των τύπων και ειδών. Στις περίφημες μη κυβερνητικές οργανώσεις, οι οποίες αυθαίρετα οικειοποιούνται ό,τι ενδιαφέρει και βέβαια αφορά όλους τους υπολοίπους. Έννοιες όπως "ανθρώπινα δικαιώματα", "οικολογικό ενδιαφέρον", "καταπολέμηση της πείνας" κλπ., έγιναν "πραμάτεια", που τους έκανε πλούσιους και διάσημους σε όλον τον κόσμο.

Αυτοί είναι οι "λοχίες" της Νέας Τάξης. Οι επικεφαλές όλων των Golden Boys όλων των τύπων και ειδών. Γύρω από αυτούς και υπό την προστασία τους στήθηκε ο νέος "στρατός" των Αγγλοσαξόνων. Ο τακτικός "στρατός", ο οποίος θα αναλάμβανε τη διαχείριση του απλού οικονομικού μέρους της αυτοκρατορίας. Οι μεγαλοαστοί όλων των κρατών. Οι ιδιώτες προδότες των λαών τους. Οι ακριβοπληρωμένοι μάνατζερ των αντιπροσωπειών των πολυεθνικών. Οι διεφθαρμένοι διαχειριστές των περιουσιών των λαών, οι οποίες παραδόθηκαν στις πολυεθνικές. Αυτοί, που με τα αγορασμένα πτυχία των αγγλοσαξονικών Χάρβαρντ "αποδεικνυαν" ότι σε άλλες εποχές θα άξιζαν ν' ανέβουν στο Μαίη Φλάουερ. Μαζί τους και όλοι οι "υπερκαταναλωτές". Αυτοί, που δέχονταν την κολακεία του αγγλοσαξονισμού, όταν άνοιγαν τα πορτοφόλια τους ή όταν ξετίναζαν τις πιστωτικές τους κάρτες. Αυτοί, που έβλεπαν τα αδέρφια τους σαν "κατώτερα", αν δεν φορούσαν DKNY. Οι έξυπνοι και οι "ανώτεροι" της νέας εποχής. Αυτοί, οι οποίοι πληρώνονταν τους ίδιους παράλογους μισθούς, άσχετα με την οικονομία στην οποία δραστηριοποιούνταν.

Η μεγαλύτερη πλάκα της ανθρώπινης ιστορίας. Οι Αγγλοσάξονες υπό την εβραϊκή καθοδήγηση πετούσαν στον "αέρα" μια αυτοκρατορία, μετατρέποντάς την σε ιδιωτική πολυμετοχική εταιρεία. Οι Εβραίοι ήταν ευτυχείς, γιατί κόνονομούσαν από τη διάλυσή της. Οι Εβραίοι ήταν οι απόλυτα "πετυχημένοι", εφόσον από τους "βόθρους" έμπαιναν κατ' ευθείαν στα μεγάλα "σαλόνια". Οι Αγγλοσάξονες μετέτρεπαν τα παλάτια τους σε καφετέριες και οι Εβραίοι ήταν ευτυχείς που κόνονομούσαν από τα πολύτιμα "μπάζα" της ανακατασκευής. Κόποι και γνώσεις αιώνων από την πλευρά των εξουσιαστών "εξανεμίστηκαν", για να πουληθούν μανταλάκια. Η εξουσία έχασε τη δύναμη να παρεμβαίνει εις βάρος του κεφαλαίου και υπέρ

των συμφερόντων της και άρχισε να γίνεται δούλος των οικονομικών συμφερόντων. Οι Αγγλοσάξονες από "πλασιέ" ιδεολογίας έγιναν πραγματικοί πλασιέ προϊόντων.

Αυτό ήταν το μέγα σφάλμα της Νέας Τάξης. Σήμερα δεν έχει δυνατότητα αντίδρασης. Ομογενοποιήθηκε η παγκόσμια κοινωνία. Ο κόσμος έγινε πολύ μικρός και ένας τέτοιος κόσμος δεν παγιδεύεται εύκολα από την εξουσία. Δεν παγιδεύεται ούτε σε θρησκευτικό, ούτε σε εθνικό, ούτε σε ταξικό επίπεδο. Οι οπαδοί των θρησκειών έχουν "νοθεύσει" τα χαρακτηριστικά τους και δεν μπορούν να είναι χρήσιμοι με τον φανατισμό τους. Από την άλλη πλευρά δεν υπάρχουν πλέον οι ιδιομορφίες που χαρακτήριζαν τα έθνη και οι οποίες επέτρεπαν στην εξουσία να τα σέρνει σε πολέμους. Τέλος δεν υπάρχουν οι ταξικές ιδιομορφίες σε απόλυτα διαβαθμισμένες κοινωνίες, ώστε να επωφελείται η εξουσία από τις μεταξύ τους διαφορές. Όλα έχουν γίνει μια ομοιογενής "σούπα". Μια "σούπα" πλούσιων και φτωχών καταναλωτών και οι καταναλωτές δεν πολεμάνε. Οι καταναλωτές δεν φανατίζονται. Οι καταναλωτές δεν υποστηρίζουν. Όταν θα χάσουν τη δυνατότητα να καταναλώνουν, θα εγκαταλείψουν την εξουσία, που δεν τους δίνει τη δυνατότητα να το κάνουν.

Τώρα πλησιάζει η ώρα του "λογαριασμού". Μετά την παράνοια της μέθης θα καταμετρηθεί η ζημιά. Ο κόσμος σήμερα είναι ομοιογενής, απαιτητικός και το χειρότερο απαθής σ' ό,τι αφορά τις αντιδράσεις του. Η σημερινή οικονομική κρίση θα καταστρέψει τους Αγγλοσάξονες για δύο λόγους. Ο πρώτος έχει σχέση με την αδυναμία τους να λειτουργήσουν ως τέτοιοι, εφόσον δεν έχουν το πλεονέκτημα του πλούτου. Δεν έχουν τη δυνατότητα να ευνοούν και να δημιουργούν "αυλές" συμμάχων. Ο δεύτερος έχει σχέση με την ολέθρια επιλογή τους να μετακινηθούν στον τομέα του κεφαλαίου. Δεν έχουν υλικό κεφάλαιο πλέον. Κασέτες, πατρών, συνταγές και CD είναι το κεφάλαιό τους. Αυτό σημαίνει ότι δεν έχουν τη δυνατότητα αντίδρασης, αν κάποιος αποφασίσει να τους το αφαιρέσει. Δεν μπορούν να χρησιμοποιήσουν τα όπλα τους, προκειμένου να το προστατεύσουν. Δεν χρειάζεται πλέον απόβαση στην Αγγλία ή τις ΗΠΑ, για να τους αφαιρέσεις ή να τους καταστρέψεις το κεφάλαιό τους. Αρκεί να βάλεις το CD σε έναν υπολογιστή και να εκμεταλλευτείς το περιεχόμενό του.

Κατάλαβε ο αναγνώστης το πόσο εξασθενεί την άμυνα του αγγλοσαξονισμού η κάθε μετάλλαξή του; Κατάλαβε ο αναγνώστης πώς κονταίνουν τα "πόδια" της "Αφροδίτης" κάθε φορά που γίνεται επέμβαση; Κατάλαβε ο αναγνώστης τον λόγο που ο αγγλοσαξονισμός μόνον με τη βρετανική του μορφή και με τη θρησκευτική προσήλωσή του στην ελληνική γνώση ήταν ανίκητος; Μόνον η ελληνική "Αφροδίτη" ήταν αήττητη και άρα μόνον για όσο διάστημα τη σέβονταν ως "έκθεμα" και δεν την άγγιζαν. Τότε ήταν πανίσχυροι οι Βρετανοί. Ήταν οι αποικιοκράτες που σου αφαιρούσαν τη γη και σε έλεγχαν απόλυτα. Αν απειλούσες το κεφάλαιό τους, σε σκότωναν με πραγματικούς στρατιώτες σε πραγματικές μάχες, στις οποίες πάντα λόγω μέσων υπερείχαν.

Οι μορφωμένοι αστοί τους ήταν πραγματικοί "λοχίες", οι οποίοι θυσιάζονταν για την αυτοκρατορία και μπορούσαν να σκοτώσουν τον οποιονδήποτε την απειλούσε. Γίνονταν ακριβοπληρωμένοι αξιωματικοί και θυσιάζονταν για την αυτοκρατορία, γιατί εξαιτίας της ήταν σημαντικοί και οι ίδιοι. Αυτοί οδηγούσαν τους απλούς Βρετανούς πολίτες στον πόλεμο, γιατί κι αυτοί είχαν συμφέροντα από την επιβίωση της αυτοκρατορίας. "Λοχίες" και "στρατιώτες" ήταν μια θανατηφόρα πολεμική μηχανή πάντα στη διάθεση του αγγλοσαξονικού θρόνου. Σε όλους αυτούς αρκούσε που το ένα τρίτο της Γης ήταν ο χώρος τον οποίον εκμεταλλεύονταν. Δεν χρειαζόταν παραπάνω. Μόνον ο Τσόρτσιλ είχε διαφορετική άποψη.

Στην αμερικανική περίοδο του διπόλου και πάλι η άμυνα του αγγλοσαξονισμού ήταν ισχυρή, αλλά όχι τόσο. Αν απειλούσες το αμερικανικό κεφάλαιο, κινδύνευες. Οι Αμερικανοί σε απειλούσαν τότε με εμφυλιοπολεμικές συγκρούσεις σε "στημένους" εμφύλιους με τους συνεταιίρους τους της Μόσχας. Σε κρατούσαν "όμηρό" τους, δείχνοντας σου με παραδείγματα τύπου Κορέας και Βιετνάμ τι παθαίνουν οι ανυπάκουοι αντιαμερικανοί. Κινδύνευες και πάλι με θάνατο. Είχαν "λοχίες" στη διάθεσή τους έτοιμους να σκοτώσουν τον οποιονδήποτε απειλούσε τον αγγλοσαξονισμό, ο οποίος είχε ταυτιστεί με τον αντικομμουνισμό και τη δημοκρατία. "Λοχίες" ηγέτες κρατών και κομμάτων σε όλα τα κράτη. Αστούς αντικομμουνιστές "λοχίες", οι οποίοι μπορούσαν να σκοτώσουν ακόμα και αδέρφια τους στο όνομα της ιδεολογίας τους. Αυτοί οι "λοχίες" οδηγούσαν όμοιας ιδεολογίας πολίτες όπου βόλευε τους Αγγλοσάξονες. Πολίτες, οι οποίοι γίνονταν φανατικοί "στρατιώτες" και μπορούσαν ανά πάσα στιγμή να εμπλακούν σε εμφύλιο.

Τα κέρδη των Αμερικανών, εξαιτίας αυτού του σχεδιασμού, ήταν μεγαλύτερα από αυτά των Βρετανών, εφόσον το κεφάλαιό τους εκμεταλλεύονταν τον δυτικό κόσμο στο σύνολό του και άρα τον μισό Πλανήτη. Το πρόβλημά τους ήταν ότι όλος αυτός ο θεωρητικά καλός σχεδιασμός εξαρτιόταν από την τύχη του μοσχοβίτη "συνεταίρου" τους και εκεί μπορούσε να γίνει το λάθος ...όπως και έγινε. Πλήρωσαν την αφέλεια του Τσόρτσιλ, ο οποίος "πίστεψε" στον κομμουνισμό. Του "σχεδιαστή", ο οποίος πίστεψε στην αντοχή του σαθρού σοβιετικού "υποστηλώματος". Αυτό το "υποστήλωμα" έπεσε και μαζί του έπεσε όλη η "υπερκατασκευή", ανεξάρτητα από το πόσο έξυπνα ήταν σχεδιασμένη.

Μετά από αυτήν την κατάρρευση μπήκαμε φουριόζοι στη Νέα Τάξη Πραγμάτων. Στη νεοταξική περίοδο ο αγγλοσαξονισμός άγγιξε το "ταβάνι" των κερδών, αλλά έχασε κάθε δυνατότητα σοβαρής άμυνας. Το κεφάλαιό τους είναι πλέον το σύνολο του παγκοσμίου κεφαλαίου και εκμεταλλεύεται το σύνολο της αγοράς του πλανήτη. Το πρόβλημα όμως είναι ότι δεν έχουν καθόλου άμυνες, σε περίπτωση που τους αμφισβητήσουν τα θύματά τους. Δεν μπορούν να απειλήσουν κανέναν και με κανέναν τρόπο. Οι νεοταξίτες "Αγγλοσάξονες" δεν μπορούν να απειλήσουν κανέναν με απευθείας πόλεμο, όπως παλαιά έκαναν οι Βρετανοί. Δεν μπορούν να απειλήσουν με έμμεσο "εμφύλιο", όπως έκαναν μέχρι πρόσφατα οι Αμερικανοί. Το μόνο πολεμικό μέσο που έχουν είναι οι ήπιες στρατιωτικού τύπου επεμβάσεις Σερβίας και Ιράκ, οι οποίες όμως έχουν πάψει να έχουν την απαιτούμενη

αποτελεσματικότητα, γιατί έχουν "πολυχρησιμοποιηθεί". Όταν κάνεις επέμβαση στο Ιράκ, για να πάρουν συμβόλαια εκμετάλλευσης ο Τσένι και ο Γούλφοβιτς, εξαντλείς ένα "όπλο", το οποίο δεν θα το διαθέτεις, όταν θα το χρειαζόσαι πραγματικά.

Έχοντας χάσει το άμεσο πολεμικό "όπλο" τους, θα πρέπει να περιοριστούν στη συμμαχία των "Αγγλοσαξόνων", οι οποίοι βρίσκονται μέσα στις κοινωνίες των θυμάτων τους. Θα πρέπει να στηριχθούν στις υπάρχουσες λεπτές κοινωνικές ισορροπίες, που τους προσφέρουν ασφάλεια. Τι θα κάνουν όμως τώρα οι ιμπεριαλιστές, αν αυτές οι ισορροπίες ανατραπούν από τους λαούς; Τι θα κάνουν αυτοί οι πρώην πανίσχυροι Ρωμαίοι, οι οποίοι από θηριώδεις φεουδάρχες και βιομήχανοι απλά κατέληξαν να είναι "μαγαζάτορες"; Θα βάλουν τα Golden Boys να πετάνε τα Rolex στα κεφάλια των επαναστατημένων εχθρών τους. Θα βάλουν τις πωλήτριες να κυνηγάνε τους λαούς με τις λίμες των νυχιών;

Τι θα κάνουν με λίγα λόγια οι Ρωμαίοι της Νέας Τάξης, αν οι λαοί αποφασίσουν σήμερα να τους αρπάξουν το κεφάλαιό τους; Αν αποφασίσουν να μην σεβαστούν τους νόμους περί πνευματικών δικαιωμάτων και αρχίσουν και "ληλατούν" την τεχνογνωσία τους; Αν αρχίσουν ενεξέλεγκτα ν' αντιγράφουν σε CD από τα πανάκριβα λογισμικά μέχρι συνταγές αναφυκτικών και πατρών φορεμάτων; Τι θα κάνουν οι "Ρωμαίοι", για να προστατεύσουν τα virtual φέουδά τους, που είναι ανεπτυγμένα μέσα σε CD και όλα μαζί χωράνε μέσα σε μια βαλίτσα; Σε ποιους "Αγγλοσάξονες" θα στηριχθούν;

Οι "Αγγλοσάξονες" είναι αυτοί οι οποίοι προσφέρουν στη ρωμαϊκή άμυνα τους "λοχίες" και τους "στρατιώτες". "Λοχίες" τώρα είναι τα Golden Boys. Αυτοί δεν θυσιάζονται, αλλά, ακόμα κι αν το έκαναν, δεν είναι σε θέση ν' απειλήσουν κανέναν. Ποιους "στρατιώτες" θα οδηγήσουν στη μάχη, αν αποφασίσουν να πολεμήσουν; "Στρατιώτες" σήμερα είναι οι καταναλωτές. Σ' αυτούς θα πρέπει να στηριχθούν. Σ' αυτούς που πλήρωσαν πανάκριβα τα αυθεντικά σύμβολα της "ανωτερότητας" και δεν θ' ανεχθούν αυτούς που περιφέρονται στους δρόμους με τις "μαϊμούδες"; Μόνον αυτή είναι η άμυνά τους. Αυτό να δούμε και τι άλλο. Να πιαστούν μαλλί με μαλλί οι "Αγγλοσαξόνισες", που κατέχουν τις αυθεντικές Prada, με τους μαύρους, που πουλάνε τις "μαϊμούδες" στους δρόμους.

Εκεί κατάντησαν την άμυνα της αυτοκρατορίας. Τον Βρετανό λοχία, ο οποίος κατακρεουργούσε τον κόσμο, που αμφισβητούσε την αγγλοσαξονική "ανωτερότητα", τον αντικατέστησαν με το Golden Boy, που αγόρασε ένα πτυχίο από το Χάρβαρντ. Τον "στρατιώτη", που γινόταν φονικός μέσω του εθνικού ή ιδεολογικού φανατισμού του, τον αντικατέστησαν με το fashion victim, που από τη χαζομάρα του περιφέρεται παθιασμένα στα πολυκαταστήματα και έχει "φανατικές" προτιμήσεις. Η απληστία και η βλακεία τούς οδηγούν στο χάος. Στο χάος, που η σημερινή οικονομική κρίση το κάνει μια βεβαιότητα. Κανένας δεν θα τους υπερασπιστεί. Ούτε οι ίδιοι οι λαοί τους είναι από την ίδια "πλευρά" μ' αυτούς.

Οι άνθρωποι κατόρθωσαν τα ακατόρθωτα. Κατόρθωσαν και έχασαν τη συμμαχία ακόμα και των ίδιων των λαών από τους οποίους προέρχονται. Κατόρθωσαν και έκαναν τον βρετανικό και τον αμερικανικό λαό τα μεγαλύτερα θύματα του αγγλοσαξονικού

ιμπεριαλισμού. Είναι βέβαιον ότι αυτοί είναι τα μεγαλύτερα θύματα, γιατί, εξαιτίας της κρίσης, πιο πολλά χάνουν οι Βρετανοί ή οι Αμερικανοί πολίτες από τον ιμπεριαλισμό, παρά οι πολίτες της Ζιμπάμπουε. Τι θα χάσουν οι πολίτες της Ζιμπάμπουε, εξαιτίας της σημερινής κρίσης; Το δεύτερο φανελάκι τους; Οι Αμερικανοί όμως καταστρέφονται καθημερινά. Σε αντίσκηνα κατοικούν άνθρωποι, που μερικά χρόνια πριν το μόνο που τους απασχολούσε ήταν τι χρώμα να πάρουν το νέο τους αυτοκίνητο και πού να πάνε διακοπές. Άνθρωποι, που σήμερα ζουν κοντά στις συνθήκες της Δημιουργίας, ελάχιστες μέρες πριν είχαν μια αξιοζήλευτη καθημερινότητα. Την επιβίωση την είχαν δεδομένη και δεν τους απασχολούσε καν. Τους απασχολούσε η διασκέδαση και οι σπουδές των παιδιών τους.

Κανένας δεν θα υπερασπιστεί πλέον κανέναν. Δεν έχει λόγο να το κάνει. Η ανθρωπότητα είναι μια ανάσα απόσταση από το να κατανικήσει το τέρας του ιμπεριαλισμού. Το χειρότερο τέρας. Το ανίκητο τέρας της Ρώμης, το οποίο βρισκόταν υπό την αγγλοσαξονική διαχείριση. Αυτό είναι το πρόβλημά τους τώρα. Οι "Ρωμαίοι" είναι πλέον γυμνοί κι απροστάτευτοι. Τώρα θα καταλάβουν γιατί ήταν λάθος που άφησαν τους ηλίθιους να περάσουν τον "Ρουβίκωνα". Τώρα θα μάθει ο κόσμος γι' αυτούς, γιατί απλούστατα δεν μπορούν να κρυφτούν. Φαίνονται απ' όλους. Φαίνονται οι "Ρωμαίοι" κι αποκαλύπτονται οι ιδιομορφίες τους.

Το λάθος των γαλαζοαίματων Ρωμαίων της Βρετανίας απειλεί ν' αποκαλύψει όλη τη ρωμαϊκή συμμορία των γαλαζοαίματων, που ταλαιπωρεί την Ευρώπη και τον Πλανήτη εδώ και αιώνες. Των Ρωμαίων, που παριστάνουν τους χριστιανούς και κρύβουν πίσω από τον χριστιανικό Σταυρό την αιώνια Pax Romana. Των Ρωμαίων, που παριστάνουν τους Βρετανούς, τους Γερμανούς και τους Γάλλους και δεν σταμάτησαν ποτέ να αιματοκυλούν τον κόσμο στους "στημένους" οικογενειακούς τους πολέμους. Των κληρονομικώ δικαίω "ανώτερων", οι οποίοι οδηγούν τους "κατώτερους" σαν πρόβατα στη σφαγή.

Γιατί φταίνε οι βρετανικής καταγωγής Ρωμαίοι; Ο Τσόρτσιλ και οι Εβραίοι έκαναν τα λάθη και όχι οι ίδιοι ...θα σκεφτεί ο αναγνώστης. Εδώ είναι το θέμα. Πάντα οι ιδιοκτήτες ευθύνονται για τα όποια λάθη αφορούν την ιδιοκτησία, γιατί αυτή παθαίνει τη ζημιά. Οι διαχειριστές είναι πάντα ανεύθυνοι. Με ένα κουστούμι παίρνουν τη θέση τους και με ένα κουστούμι φεύγουν από αυτήν. Όποιος κι αν είναι ο ρόλος τους ή τα λάθη τους, ελάχιστα τους απασχολεί το κόστος τους, γιατί απλούστατα δεν χάνουν τίποτε. Αυτός ο οποίος τους διόρισε χάνει και άρα αυτός είναι που χρεώνεται και τα λάθη τους. Οι Λόρδοι χρεώνονται τα λάθη Τσόρτσιλ. Η Άνω Βουλή έπρεπε να παρακολουθεί τι γίνεται στο "χαμαιτυπείο" της Κάτω Βουλής, όπου πρωταγωνιστούσαν οι δούλοι τους. Απλά πράγματα.

Αυτοί έπρεπε να δράσουν πολύ πριν ο Τσόρτσιλ τους απειλήσει με μια επισφαλή διάβαση του "Ρουβίκωνα". Να δράσουν άμεσα και αποτελεσματικά πολύ πριν απειληθεί όλη η ρωμαϊκή συμμορία της Ευρώπης. Τι έπρεπε να κάνουν και δεν το έκαναν; Να στείλουν κατ' αρχήν τον Τσόρτσιλ σε ένα ίδρυμα απεξάρτησης, όχι μόνον από τον αλκοολισμό, αλλά και από τη μεγαλομανία του. Να διώξουν τον βλαχοαμερικανό "αδερφό" από την Ευρώπη —

ακόμα και με τις κλωτσιές—, γιατί "έφτυνε" και "κλωτσούσε" πάνω σε έναν σχεδιασμό λεπτό και περίτεχνο από "πορσελάνη". Να μην επέτρεπαν ποτέ την εφεύρεση των πυρηνικών όπλων, η οποία ακύρωνε τη λογική των "οικογενειακών" τους πολέμων, γιατί απλά κανένας δεν "στήνει" ψεύτικο καυγά με πραγματικά όπλα. Να καλούσαν μια πανχριστιανική αντικομμουνιστική εκστρατεία και με τη βοήθεια του ρώσικου λαού να κρεμούσαν τον τέρας του Κρεμλίνου στην Κόκκινη Πλατεία και όχι να τον κάνουν συνέταιρό τους.

Τέλος —και ίσως το σημαντικότερο— ήταν ότι έπρεπε ν' αποφύγουν τους Εβραίους. Έπρεπε να τους αφήσουν εκεί όπου τους βρήκαν και άρα εκεί όπου βόλευε το σύστημα να υπάρχουν και να δραστηριοποιούνται. Να τους αφήσουν στο φυσικό τους περιβάλλον. Στα πορνεία, στα καταγώγια και στους βόθρους και όχι να τους βάλουν στα σαλόνια τους. Τι επεδίωκαν να κερδίσουν από την "αναβάθμισή" των Εβραίων; Τι έχει να κερδίσει κάποιος ισχυρός από τον "συνεταιρισμό" του με έναν κλέφτη, τοκογλύφο και ολίγον μαστροπό; Αν δεν τον κλέψει ή αν δεν τον βγάλει στο "πεζοδρόμιο" τον ίδιο, θα τον φέρει σε σύγκρουση με όλους τους άλλους, στους οποίους θα επιχειρήσει να το κάνει, γιατί αυτό είναι το "επάγγελμά" του. Τι έλλειπε δηλαδή στους Βρετανούς Ρωμαίους και τους το πρόσφεραν οι Εβραίοι;

Το "γαλάζιο" αίμα.

Από τη στιγμή που οι Βρετανοί Ρωμαίοι έκαναν τα λάθη, φυσικό είναι να κινδυνεύουν μαζί τους και όλοι οι υπόλοιποι Ρωμαίοι. Κινδυνεύουν, γιατί αποκαλύπτονται ακόμα και οι πιο κρυφές ιδιομορφίες τους. Ακόμα και οι ιδιομορφίες, που αγγίζουν το αποκρυφιστικό και τους διατηρούν ζωντανούς μέσα στους αιώνες. Τώρα θα μάθει ο κόσμος όλα τα μυστικά τους. Τα μυστικά, που τους θέλουν "γαλαζοαίματους" και άρα "ανώτερους". Γιατί όμως θεωρούνται "γαλαζοαίματοι"; Γνωρίζει κανένας τι σημαίνει αυτός ο όρος και από πού προέρχεται; Γιατί δεν είναι για παράδειγμα "πρασινοαίματοι";

Όλες οι εξηγήσεις, οι οποίες κατά καιρούς έχουν δοθεί, είναι εσφαλμένες. Ο λόγος είναι πολύ απλός. Με εικασίες δεν μπορείς να ερμηνεύσεις ορισμούς. Σε μια τέτοια περίπτωση χρειάζεται γνώση και όχι ευφυΐα. Ο όρος "γαλαζοαίματος" έχει μια πολύ συγκεκριμένη εξήγηση, εφόσον αποτελεί "θεμέλιο" της ύπαρξής τους. Τους "υπενθυμίζει" πάντα ποιοι είναι και με ποια χαρακτηριστικά "βαδίζουν" μέσα στο χρόνο. Είναι πράγματι "γαλαζοαίματοι", γιατί απλούστατα είναι Ρωμαίοι. Γιατί απλούστατα μεγαλώνουν και πεθαίνουν με την άποψη της Ρώμης περί της "ανωτερότητας" τόσο της ίδιας όσο και των παιδιών της.

Από πού προκύπτει αυτό; Από το εξής απλό δεδομένο, το οποίο όμως χρειάζεται ειδικές γνώσεις για να γίνει αντιληπτό. Τα "παιδιά" της Ρώμης είναι όλα "γαλαζοαίματα" και εδώ και αιώνες είναι σκορπισμένα στην Ευρώπη και άρα και στη Βρετανία. Από το "αίμα" τους καταλαβαίνεις την καταγωγή τους και έτσι τα ξεχωρίζεις από τους κοινούς "θνητούς". Είναι τα "ανώτερα" και η Ρώμη φρόντισε να τα "προικίσει" επαρκώς, για να μπορούν να αποδεικνύουν μόνιμα αυτήν την "ανωτερότητά" τους. Είναι αυτοί, που στην εποχή της

παντοδυναμίας της πήραν τα ευρωπαϊκά φέουδα της Ρώμης ως ιδιοκτησία τους. Αυτά τα "παιδιά" θυμούνται την καταγωγή τους, γιατί τους συμφέρει να τη θυμούνται. Τους συμφέρει, γιατί λειτουργούν ως συμμορία, η οποία, για να επιβιώσει, θα πρέπει να υπερασπίζεται μόνιμα και επίμονα τα συντεχνιακά της συμφέροντα.

Γι' αυτόν τον λόγο σε όλες τις επαναστάσεις των κοινών "θνητών" οι "γαλαζοαίματοι" συμπράττουν μεταξύ τους υπέρ των κοινών τους συμφερόντων. Συμπράττουν ως ξεχωριστό μπλοκ συμφερόντων, ακόμα κι όταν θίγονται τα φαινομενικά εθνικά συμφέροντα κάποιων από αυτούς. Ακόμα κι αυτοί, που σχεδόν "κατ' επάγγελμα" επί αιώνες επιβιώνουν ως εχθροί μεταξύ τους, όπως οι Γάλλοι με τους Βρετανούς ή οι Γερμανοί με τους Γάλλους, είναι "αδέρφια" μεταξύ τους. Όπου υπάρχει κίνδυνος ανατροπής κάποιων από αυτούς, σπεύδουν οι άλλοι να βοηθήσουν. Όταν υπάρχει ανατροπή και άρα υπάρχει ανάγκη για "ψυγείο" μέχρι την επάνοδό τους, πάντα υπάρχει θετική ανταπόκριση από τους υπολοίπους. Δεν είναι τυχαίο που όλοι οι "τέως" της Ευρώπης εξακολουθούν να περιφέρονται στις βασιλικές "αυλές", χωρίς να χάνουν τους τίτλους και τα προνόμιά τους.

Τα "παιδιά" της Ρώμης λοιπόν είναι "ανώτερα", γιατί απλούστατα είναι "παιδιά" του ζωντανού "θεού". Είναι τα "παιδιά" αυτού που συνδέει το Θείο με το ανθρώπινο. Είναι τα "παιδιά" του αυτοκράτορα της Ρώμης. Πώς όμως ο αυτοκράτορας συνδέεται με το Θείο; Ο αυτοκράτορας της Ρώμης θεωρούνταν ένας ζωντανός Θεός. Αυτήν την ιδιότητα την κατείχε ως ο απόγονος του δέκατου τρίτου θεού της Ρώμης και αυτός ήταν ο Διόνυσος. Ο Διόνυσος όμως, στον "θρίαμβό" του —με βάση τη θρησκεία της Ρώμης— είχε ενσαρκωθεί με τη μορφή του Αλεξάνδρου. Ο Αλέξανδρος, δηλαδή, μετά την αποθέωσή του, ήταν ο δέκατος τρίτος θεός της Ρώμης. Πώς και πού απέδειξε ο Αλέξανδρος ότι ήταν ο Υιός του Θεού; Ο Αλέξανδρος αυτό το απέδειξε στο ιερό της Σίβα και το αναγνώρισαν οι ιερείς του Άμμωνα Δία. Εκεί βρίσκεται όλο το μυστικό. Ο Άμμωνας Δίας ήταν αυτός ο οποίος, σύμφωνα με την Ανώτατη Γνώση των μυστών, είχε "γαλάζιο" αίμα. Ο μοναδικός ανάμεσα στους θεούς, που είχε τέτοιο αίμα. Ο Αλέξανδρος, ως Υιός του, είχε το ίδιο αίμα και άρα και ο αυτοκράτορας της Ρώμης και άρα και τα "παιδιά" της Ρώμης.

Κατάλαβε ο αναγνώστης από πού προέρχεται ο όρος "γαλαζοαίματος"; Κατάλαβε γιατί επί αιώνες οι "εκλεκτοί" σέβονταν τις αρχές και τους περιορισμούς της ελληνικής γνώσης; Γιατί λατρεύουν τους Έλληνες; Γιατί αυτοπεριορίζονται πίσω από τους "Ινδούς", που θέτουν ως όρια οι Έλληνες; Γιατί κτίζουν τα κτίρια της εξουσίας τους με τον ελληνικό ρυθμό; Κατάλαβε ο αναγνώστης πόσο βλάκας ήταν ο Τσόρτσιλ και οι επόμενοι από αυτόν νεοταξίτες αυτοδίδακτοι "αυτοκράτορες"; Τώρα οι Ρωμαίοι, εξαιτίας τους, είναι "γυμνοί". Είναι απροστάτευτοι και με ένα κεφάλαιο που φτάνει και περισσεύει να μπει σε ένα CD και στη διάθεση του τελευταίου ανθρώπου πάνω στην Γη να τους το αρπάξει.

Δεν χρειάζεται καν επανάσταση, για να "ξηλωθούν". Δεν έχουν πλέον ούτε φέουδα ούτε εργοστάσια. Δεν ελέγχουν τα εκατομμύρια των εργατών, που κάποτε τα έντυναν στρατιώτες, για να "παίζουν" τα "οικογενειακά" τους παιχνίδια. Τώρα έχουν σεντούκια

γεμάτα με άχρηστες μετοχές της Citibank και της Lehman Bros. Το πιο ακριβό υλικό ταπεσαρίας στην ιστορία της ανθρωπότητας. Οι μόνοι άνθρωποι τους οποίους ελέγχουν είναι οι χρηματιστές τους και οι λογιστές τους και αυτοί δεν φτάνουν ούτε για φασαρία σε καφενείο της γειτονιάς. Είναι θέμα χρόνου η καταστροφή τους. Σχεδιασμοί αιώνων κατέρρευσαν, γιατί οι Ρωμαίοι "ξέχασαν" αυτά τα οποία έπρεπε να θυμούνται μέσα στο χρόνο. Επέτρεψαν σε άσχετους και σε γύφτους να καταστρέψουν την "Αφροδίτη" και τώρα θα "πεθάνουν".

Οι ΑΧΡΗΣΤΟΙ της πανανθρώπινης ιστορίας.

Οι Βρετανοί Ρωμαίοι αυτούς απειλούν με καταστροφή. Τα λάθη τους αυτό το κύκλωμα απειλούν με "ξήλωμα". Ένα μεγαλοπρεπές "οικοδόμημα" τεραστίων συμφερόντων, το οποίο χτίστηκε μέσα στους αιώνες από τη Ρώμη και έλαβε την τελική του μορφή στην περίοδο του Καρλομάγνου, απειλείται σήμερα με άμεση κατάρρευση. Η σημερινή ανίκητη οικονομική κρίση, η οποία προήλθε από τον δικό τους εσφαλμένο σχεδιασμό, αυτούς τους "εκλεκτούς" απειλεί περισσότερο, παρά τους απλούς ανθρώπους. Τους "μετακίνησαν" από το πανίσχυρο υλικό κεφάλαιο, είτε αυτό ήταν φέουδα είτε εργοστάσια, στο άυλο. Τους έβαλαν να ρευστοποιήσουν το υλικό κεφάλαιό τους για ν' αναζητήσουν τα κέρδη των επενδύσεων. Τους έβαλαν στον χρηματοοικονομικό τομέα να τους "δουλεύουν" οι Εβραίοι τραπεζίτες και "επενδυτές". Τώρα είναι στον "αέρα" και καθημερινά αντιμετωπίζουν τον κίνδυνο της ολοκληρωτικής καταστροφής. Τώρα έχουν επενδύσει τα πάντα στις αμερικανοεβραϊκές πολυεθνικές και περιμένουν να δουν την τύχη τους, η οποία μετά από αιώνες είναι πλέον αβέβαιη. Πέφτουν οι δείκτες της Νέας Υόρκης και γκρεμίζονται οι Ρωμαίοι στην Ευρώπη.

Όλα αυτά οφείλονται στον λάθος σχεδιασμό και άρα στους Βρετανούς. Οι Βρετανοί προφανώς δεν κατάλαβαν το πιο απλό δεδομένο. Δεν κατάλαβαν ότι τους επετράπη να ανεβούν στην κορυφή του συστήματος, επειδή αυτό βόλευε όλους αυτούς τους "γαλαζοαίματους" Ρωμαίους της Ευρώπης. Τους βόλευε η γεωγραφική τους θέση σε σχέση με την Νέα Γη, την οποία η Ρώμη αντιλαμβάνονταν σαν "λεία" της. Έτυχε να βολεύουν τη Ρώμη οι Βρετανοί και αυτοί εμφανίστηκαν σαν αρχιδιαχειριστές. Αν έχαναν στη σύγκρουσή τους με τους Ισπανούς, οι Ισπανοί θα ήταν σήμερα οι αρχιδιαχειριστές του χριστιανικού συστήματος.

Τα συμφέροντα, δηλαδή, είναι πάντα τα ίδια και δεν έχουν σχέση με αυτόν που κατά καιρούς εμφανίζεται σαν κυρίαρχος. Κυρίαρχη πάντα είναι η Ρώμη και τα παιδιά της. Όλα τα παιδιά της. Οι "γαλαζοαίματοι" της Ευρώπης. Φυσικοί συγγενείς είναι όλοι μεταξύ τους. Από τη βασίλισσα της Αγγλίας μέχρι τους δικούς μας "Κοκούς" και "Κοκοβιούς", όλοι αυτοί είναι ένα "σόι". Ένα "σόι", το οποίο αναπαράγεται μέσα στους αιώνες ίδιο κι απaráλλαχτο μέσω της ενδογαμίας. Ένα εκφυλισμένο "σόι" αιμομικτών, προικοθήρων και άχρηστων παρασίτων. Ένα "σόι" που κυβερνά την Ευρώπη εδώ και αιώνες και την αντιλαμβάνεται σαν περιουσία της.

Αυτών των Ρωμαίων τα συμφέροντα υπηρετούσαν οι Ρωμαίοι της Βρετανίας. Ήταν τα "διορισμένα" Golden Boys σε μια τερατώδη αυτοκρατορική "εταιρεία". Αυτούς τους Ρωμαίους πλαισίωσαν και πάλι εξαιτίας "διορισμού" οι κοινοί Αγγλοσάξονες. Απλά, όλοι αυτοί έκαναν το λάθος να παρανοήσουν τα δεδομένα και να οδηγηθούν σε εσφαλμένες επιλογές. Νόμισαν ότι οι ίδιοι "έκτισαν" την αυτοκρατορία και ότι μπορούν σαν "μηχανικοί" να κάνουν επεμβάσεις. Ο Αγγλοσάξονας Τσόρτσιλ δεν ελέγχθηκε εγκαίρως από τους Ρωμαίους λόρδους και τους οδήγησε στο σφάλμα. Όλοι αυτοί δεν εκτίμησαν την τύχη τους να βρεθούν στην κορυφή του κόσμου και την εξέλαβαν σαν αποτέλεσμα των "ανώτερων" ικανοτήτων τους. Ανέβηκαν με το ελληνικό "ασανσέρ" στην κορυφή της ρωμαϊκής πυραμίδας και "ζαλίστηκαν".

Αυτή η "ζάλη" τους οδήγησε στις εσφαλμένες εκτιμήσεις και άρα στις λάθος ενέργειες. Δεν κατάλαβαν ότι η μόνη τους δουλειά ήταν να παραμείνουν σ' εκείνη την κορυφή, γιατί αυτό συνέφερε τόσο τους ίδιους όσο και τη Ρώμη. Κατάφεραν εύκολα το πραγματικά δύσκολο, που ήταν η αναρρίχησή τους στην κορυφή και μπροστά τους είχαν μόνον το πραγματικά εύκολο, που ήταν η παραμονή τους σ' αυτήν. Από τη στιγμή που ανέβηκαν, γνώριζαν τι ακριβώς έπρεπε να κάνουν και τι δεν έπρεπε να κάνουν. Δεν έπρεπε να κάνουν τίποτε απολύτως εκτός "γραμμής" και προπάντων δεν έπρεπε να σκέφτονται. Ό,τι απαιτούσε σκέψη, το είχαν σκεφτεί άλλοι και τους είχε παραδοθεί έτοιμο. Ό,τι απαιτούσε σκέψη, το είχαν σκεφτεί οι Έλληνες και αυτοί είχαν στη διάθεσή τους τους καρπούς αυτής της σκέψης.

Κάθε φορά που θα υπήρχε πρόβλημα για το σύστημα, θα εφαρμόζονταν οι γνωστές απάνθρωπες και ανθρωποκτόνες πολιτικές από τους ισχυρούς της εξουσίας και άρα από τους ίδιους. Αυτοί, ως ισχυροί, θα "διευθετούσαν" όλα τα προβλήματα. Τα ίδια πάντα "στημένα" προβλήματα με τις ίδιες πάντα λύσεις, έτσι ώστε να μην αλλάζει ο σχεδιασμός που τους ευνοεί. Θα συμμετείχαν σε εθιμικού τύπου "εξετάσεις" και πάντα θα ήταν ανάμεσα στους "επιτυχόντες". Όλα "στημένα". Δικός τους ο "καθηγητής", τυφλός ο "επιτηρητής" και αυτοί οι επαγγελματίες "έξυπνοι" με το "λυσσάρι" στο χέρι. Σε τέτοιες "εξετάσεις" απέτυχαν οι Αγγλοσάξονες, γιατί ο Τσόρτσιλ είχε την αφελή άποψη να θέλει ν' αποδείξει ότι δεν χρειάζεται τις έτοιμες λύσεις.

Πήδηξε ο Τσόρτσιλ από τη ρωμαϊκή "Πυραμίδα", θέλοντας να κερδίσει κι άλλο ύψος. Δεν του έφτανε να είναι στην κορυφή του Κόσμου. Δεν του έφτανε να εξουσιάζει έστω και έμμεσα το κορυφαίο ανθρώπινο σύστημα μέσα σε έναν ασφαλή σχεδιασμό, τον οποίο είχαν δρομολογήσει θεάνθρωποι αυτοκράτορες. Ήθελε να πιάσει και ο ίδιος "ύψη" αυτοκράτορα. Ήθελε να πιάσει "ύψη" Θεού. Ήθελε την άμεση εξουσία του κόσμου. Στη λογική του παρέσυρε το σύνολο των Αγγλοσαξόνων. Όλοι αυτοί δεν έβλεπαν τι γινόταν. Όταν μετά από λίγες δεκαετίες άρχισε να φαίνεται το σφάλμα τους και να χάνουν "ύψος" και πάλι δεν κατάλαβαν τα "σαΐνια" τι γινόταν. Τα αγγλοσαξονικά "σαΐνια" της άλλης πλευράς του ωκεανού.

Όταν υπάρχει άγνοια, είναι γνωστό ότι το σφάλμα φέρνει σφάλμα. Όταν οι Αγγλοσάξονες άρχισαν να "πέφτουν", δεν κατάλαβαν τι γίνεται και βέβαια δεν γνώριζαν πώς θα έπρεπε ν' αντιδράσουν. Δεν κατάλαβαν το λάθος, ώστε να πιαστούν από μια "άκρη" του συστήματος και με τον παραδοσιακό αγγλοσαξονικό τρόπο —του "έρπειν"— να ξανασκαρφαλώσουν στην ασφαλή κορυφή. Τους παρέσυρε η παροιμιώδης αμερικανική αφέλεια και νόμισαν ότι, σαν αυτοκράτορες που εμφανίζονταν, μπορούσαν να λειτουργούν ως τέτοιοι. Επειδή παρέμεναν στον "αέρα", νόμιζαν ότι "πετούσαν" και δεν καταλάβαιναν ότι απλά έπεφταν από πολύ ψηλά. Νόμιζαν ότι θα μπορούσαν να επιστρέψουν στην ασφαλή "φωλιά" τους σαν "αετοί" και άρα πετώντας.

Το αδύναμο "πηνό" αρνιόταν πεισματικά ν' "αναρριχηθεί". Έβλεπε τα μικροσυμφέροντά του να απειλούνται και αγνοούσε τον κίνδυνο. Το υπέρβαρο και λαιμαργό "πηνό" ανησυχούσε για τους "σπόρους" των κερδών που έχανε και δεν έβλεπε τον κίνδυνο για τη ζωή του. Τότε έγινε η τραγική "συνάντηση", στην οποία αναφερθήκαμε παραπάνω. Τι έκανε; Το χειρότερο δυνατό. Απευθύνθηκε στους καλύτερους "αεροναυπηγούς" της ιστορίας. Απευθύνθηκε στους Εβραίους, για να του δώσουν τη λύση ή το μέσον να "πετάξει". Απευθύνθηκε στους ψεύτες και τους κλέφτες. Απευθύνθηκε στους ειδικούς των πάγκων και των παζαριών, για να του δώσουν λύσεις στα ζωτικότερα προβλήματα του συστήματος. Οι Εβραίοι, σαν "ειδικοί", τους έδωσαν το απαύγασμα της γνώσης τους. Τους έδωσαν ένα τεράστιο γυαλιστερό "αμόνι", για να τους σώσουν από την πτώση. ...Αυτό είχαν για "πούλημα" ...αυτό τους έδωσαν. ...Τόσο μπορούσαν ...τόσο έκαναν. Άσχετοι ήταν. Περισσότερο άσχετοι και από τους Αγγλοσάξονες.

Από το 1991 οι Αγγλοσάξονες "πετάνε" προς τα "κάτω", κρατώντας σφικτά το εβραϊκό "αμόνι". Έχουν επενδύσει το σύνολο της επιβίωσής τους στο μέσον εκείνο, που στην πραγματικότητα τούς απειλεί με γρήγορο θάνατο. Οι άχρηστοι των αχρήστων. Οι "κατώτεροι" των "κατωτέρων". Μέσα σε λιγότερο από είκοσι χρόνια το σύστημα εξασθένησε τόσο, όσο δεν είχε εξασθενήσει ποτέ άλλοτε. Σύστημα, το οποίο λειτουργούσε απροβλημάτιστα για χιλιάδες χρόνια, οι άσχετοι το έφεραν στο χείλος της καταστροφής. Πήραν ένα σύστημα, το οποίο ήταν στην κυριολεξία ένα απρόσβλητο λιθόκτιστο "κάστρο" και το μετέτρεψαν σε έναν χάρτινο "πάγκο" γύφτων, που κινδυνεύει με ένα απλό "αεράκι".

Η ειρωνεία είναι ότι αυτό το γνώριζαν. Έπρεπε να το γνωρίζουν. Ήταν υποχρεωμένοι να το γνωρίζουν, γιατί αυτή η γνώση προστάτευε όλη τη συμμορία των "γαλαζοαίματων". Έπρεπε να γνωρίζουν ότι θα ήταν τέλειοι στον ρόλο τους απλά αν δεν έκαναν τίποτε παραπάνω από αυτά που προβλεπόταν από τους ρωμαϊκούς "κανονισμούς". Αρκούσε απλά να εφάρμοζαν πιστά το ελληνικό "λυσσάρι" και να μην σκέφτονται. Αυτή ήταν η υποχρέωση του οποιουδήποτε ασκούσε την εξουσία μέσα στη χριστιανική αυτοκρατορία. Η υποχρέωση που είχαν οι "γαλαζοαίματοι" απέναντι στη Ρώμη και βέβαια στους εαυτούς τους. Η αυτοκρατορία έπρεπε να κυβερνάται πάντα με τον ίδιο τρόπο, είτε την κυβερνούσαν οι Γάλλοι είτε οι Γερμανοί. Υπήρχε μια πρακτική, που λειτουργούσε πάντα με τον ίδιο τρόπο, εφόσον αυτός ο οποίος τη δρομολογούσε σεβόταν τις προδιαγραφές της.

Η λογική αυτής της πετυχημένης μέσα στους αιώνες πρακτικής είναι απλή. Όποιος έχει την εξουσία μέσα στον χριστιανισμό, πρέπει να λειτουργεί με έναν συγκεκριμένο τρόπο, ο οποίος δεν είναι δική του επιλογή. Είναι επιλογή της Ρώμης, η οποία τον αναγνώρισε ως φορέα εξουσίας μέσα στην επικράτειά της. Η Ρώμη, ως ιδιοκτήτρια της χριστιανικής αυτοκρατορίας, για λόγους άμυνας έπρεπε να παραδώσει σε κάποιους άλλους τη διαχείριση του πολιτικού και στρατιωτικού σκέλους της εξουσίας της. Αυτό την συνέφερε να κάνει και αυτό έκανε. Κάποιος έπρεπε να σκοτώνει και να λεηλατεί και η Ρώμη δεν ήθελε να έχει αυτόν τον προκλητικό για την "αγιοσύνη" της ρόλο. Αυτή θα "ευλογούσε" τα κλεμμένα και θα "ξεπροβόδιζε" στον Άλλο Κόσμο τα θύματα του ιμπεριαλισμού της.

Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια των συμφερόντων μπήκαν οι Αγγλοσάξονες στο "παιχνίδι" και όχι επειδή ήταν ικανοί ή έξυπνοι. Μπήκαν στο "παιχνίδι" δικαιωματικά, λόγω της ισχύος που τους προσέφερε η "ανακάλυψη" της Νέας Γης. Αν δυτικότερα της Βρετανίας δεν υπήρχε τίποτε, η Βρετανία θα παρέμενε αυτό το οποίο ήταν επί αιώνες. Μια ασήμαντη περιφερειακή επαρχία της Ρώμης. Εξαιτίας όμως της Νέας Γης, οι Αγγλοσάξονες έγιναν η κορυφαία χριστιανική δύναμη και δεν υπήρχε λόγος να τους αρνηθεί η Ρώμη αυτόν τον ρόλο. Είχαν τα προσόντα ν' αναλάβουν τον ρόλο αυτόν. Αν αυτά τα προσόντα τα είχαν οι Γερμανοί, οι Ισπανοί ή οι Γάλλοι, θα διεκδικούσαν —όπως και διεκδίκησαν— αυτόν τον ρόλο. Οι Αγγλοσάξονες ήταν αυτοί οι οποίοι λόγω ισχύος είχαν επιβληθεί στις μεταξύ τους συγκρούσεις για την πρωτοκαθεδρία και αυτοί πήραν τον ρόλο. Ήταν οι πιο "πετυχημένοι" στην "αδερφική" ενδοχριστιανική διαμάχη για την επικράτηση και το "δικαιούνταν" να μπουν επικεφαλείς των χριστιανών. Οι κορυφαίοι του χριστιανικού "είδους".

Ήταν "ευνοησιμμένοι" απόλυτα, ήταν εκκωφαντικά δειλοί, παραδειγματικά ανηλεείς και προπάντων ήταν διαποτισμένοι μέχρι το "μεδούλι" για την πίστη προς την "ανωτερότητά" τους. Μισούσαν και βασάνιζαν τέλεια τους δικούς τους ανθρώπους και δεν είχαν το παραμικρό πρόβλημα να κάνουν τα ίδια και στους ξένους λαούς. Φέρονταν σαν "σκουπίδια" στους ομοεθνείς τους και τους άλλους ούτε καν που τους "έβλεπαν" ως ανθρώπους. Τα τέλεια "εργαλεία", για ν' ασκηθεί μια δοκιμασμένη ιμπεριαλιστική πολιτική. Ένας ανασφαλής Mr. Bean με τα "διάσημα" του αυτοκράτορα. Ένας ανίκανος, που, προκειμένου να διατηρήσει τα κεκτημένα του, θα ήταν σε θέση να κάνει το οποιοδήποτε έγκλημα. Ένας ανίκανος, που θα έκανε οτιδήποτε, προκειμένου να διατηρηθεί στη θέση, την οποία είχε καταλάβει καθαρά από τύχη.

Σ' αυτούς τους Αγγλοσάξονες η Ρώμη παρέδωσε τη "φωλιά" του ρωμαϊκού Αετού, απλά για να τη συντηρούν. Σ' αυτό το "κοράκι" του Λονδίνου η Ρώμη παρέδωσε τη "φωλιά" του Αετού της. Μέσα σ' αυτήν τη "φωλιά" οι Αγγλοσάξονες είχαν να εκτελέσουν κάποια απλά καθήκοντα και τίποτε παραπάνω. Στην πραγματικότητα έπρεπε απλά να κάθονται, για να μην παραμένει άδεια η θέση της διαχείρισης της πολιτικής και οικονομικής εξουσίας του αυτοκράτορα. Να κάθονται, έστω και σαν υπερτραφή αιμοβόρα "κοράκια", τα οποία δεν μπορούν και προπάντων δεν θα έπρεπε ποτέ και για κανέναν λόγο να αποπειραθούν να "πετάξουν". Η μόνη τους υποχρέωση ήταν απλά ν' αναπαράγονται και —λόγω θέσης και

ισχύος— να ελέγχουν τους από "κάτω". Να ελέγχουν αυτούς, οι οποίοι ήθελαν να καταστρέψουν τη "φωλιά". Ως εκ τούτου έπρεπε να ευχαριστούν τον Θεό και την τύχη τους, που με την ξένη γι' αυτούς ελληνική γνώση κατόρθωσαν ν' "αναρριχηθούν" στη θέση εκείνη και να μην ξεφεύγουν από τις "εντολές" της.

Αυτό το άχρηστο "κοράκι", με το πρόσωπο του Τσόρτσιλ, επιχείρησε να "πετάξει". Όταν αυτό το βλακώδες και υπερτραφές "κοράκι" άρχισε να "πέφτει", μη μπορώντας να πετάξει στα ύψη όπου πετάνε οι "αετοί", έκανε το εξής μοναδικό. Συνεργάστηκε με τα "παράσιτα" των "πτηνών", που είναι οι Εβραίοι. Ένα "πτηνό" παρέδωσε την τύχη του σε παράσιτα, τα οποία "πετάνε" σε ύψη δυσθεώρητα για τις ικανότητές τους, επειδή απλά και μόνον προσκολλώνται σε κάποιο πτηνό και όχι επειδή έχουν την ανάλογη πτητική ικανότητα. "Παράσιτα", τα οποία απλά μπορούν και υπερίπτανται ακόμα και του ίδιου του αετού, όταν αυτός κουρνιάζει στη "φωλιά" του.

Αυτήν την ιδιότητά τους δεν αντιλήφθηκαν εγκαίρως οι Αγγλοσάξονες. Οι Εβραίοι είναι μεν "ιπτάμενοι", αλλά το ύψος στο οποίο "ίπτανται" καθορίζεται από το ύψος στο οποίο μπορεί ν' ανέβει ο "φορέας" πάνω στον οποίο έχουν εγκατασταθεί. Δεν μπορούν δηλαδή μόνα τους ν' ανέβουν στην απόκρημνη κορυφή ενός βουνού. Μόνον όταν βρίσκονται πάνω σε αετό μπορούν να το επιτύχουν. Το "ύψος", δηλαδή, στο οποίο κάθε φορά "κινούνται", εξαρτάται καθαρά από τις δυνατότητες του "φορέα", τον οποίο έχουν επιλέξει. Θα ίπτανται σε απίστευτα ύψη, αν εγκατασταθούν πάνω σε αετούς, θα "σέρνονται" στο επίπεδο της γης, αν εγκατασταθούν πάνω σε πρόβατα και θα πιάνουν τα "βάθη" των βόθρων, αν εγκατασταθούν πάνω σε "ποντικούς". Το αγγλοσαξονικό "κοράκι" με αυτά τα "παράσιτα" συνεργάστηκε, για να κατακτήσει το σύνολο του κόσμου. Νόμισε ότι είναι "αετός" και εμπιστεύτηκε τα "παράσιτα", τα οποία τον διαβεβαίωναν για την ορθότητα της άποψής του.

Αυτά όλα ήταν λάθη, τα οποία έπρεπε ν' αποφύγουν, γιατί θεωρητικά έπρεπε να τα γνωρίζουν. Ακόμα και η δική τους παράδοση τα μεταφέρει ως γνώση. Η δική τους παράδοση δεν είναι αυτή που τους αναγκάζει να κόβουν τα φτερά των κορακιών του Πύργου του Λονδίνου; Η δική τους παράδοση δεν είναι αυτή που τους λέει ότι, αν ποτέ αυτά τα κοράκια πετάξουν και εγκαταλείψουν τον Πύργο, τότε η Βρετανία θα χάσει τη δύναμή της; Αυτά έπρεπε να τα γνωρίζουν και γι' αυτό έπρεπε να κόψουν τα "φτερά" του "κόρακα" Τσόρτσιλ, πριν αυτός επιχειρήσει το ολέθριο "άλμα". Το αυτοκτονικό —όπως αποδεικνύεται— άλμα προς το κενό. Από τη στιγμή που δεν απέτρεψαν αυτό το άλμα, δεν υπήρχε δρόμος γυρισμού. Το θέμα ήταν να μην φύγει η εξουσία του αγγλοσαξονισμού από το Λονδίνο. Να μην χάσει τη δύναμη των συμφερόντων του αίματος της κοινής καταγωγής. Από τη στιγμή που η "σκυτάλη" της πέρασε στα χέρια των Αμερικανών, ήταν θέμα χρόνου ο αγγλοσαξονισμός να πεθάνει. Αυτοκράτορες διαφόρων εθνικοτήτων με χαβανέζικα πουκάμισα και καουμπόικα καπέλα ελάχιστες πιθανότητες είχαν να επιβιώσουν.

Γι' αυτόν τον λόγο μιλάμε για έναν Ρουβίκωνα, τον οποίο δεν έπρεπε να διαβούν ποτέ, προκειμένου να μην απειληθεί η ασφάλεια της Ρώμης. Η ελληνική γνώση είχε εγκαίρως

θέσει τους περιορισμούς σ' αυτούς που θα ασκούσαν την εξουσία της Ρώμης, όποιοι κι αν ήταν αυτοί. Ποτέ οι στρατηγοί της Ρώμης δεν έπρεπε να περάσουν τον "Ινδό" και μάλιστα υπό την καθοδήγηση πλανόδιων γύφτων, όπως είναι οι Εβραίοι. Τώρα μπορεί να καταλάβει ο αναγνώστης τον λόγο για τον οποίο κάναμε αναφορά στον μύθο του Ανταίου. Θα καταλάβει γιατί όλα αυτά συνδέονται μεταξύ τους. Η ελληνική γνώση είναι τόσο ισχυρή και τεράστια, που μπορούσε να τους προστατεύσει από το λάθος, γιατί τους "προφήτευσε" πώς αυτό θα μπορούσε να γίνει. Γνώριζαν —ή τουλάχιστον θα έπρεπε, λόγω της θέσης τους, να γνωρίζουν— από τι κινδυνεύουν, ώστε να το αποφύγουν.

Εδώ μπορεί να καταλάβει ο αναγνώστης τη δύναμη που δίνει η ελληνική γνώση σ' αυτόν που την κατέχει. Μπορεί να καταλάβει το "βάθος" και το "εύρος" της. Μπορεί να υποπτευτεί τα ανεξήγητα της προέλευσής της. Μπορεί όμως —και αυτό είναι το σημαντικότερο για έναν εξουσιαστή— να καταλάβει και τον τρόπο λειτουργίας αυτής της πολύ ιδιόμορφης γνώσης. Έπρεπε όλοι αυτοί, που την εκμεταλλεύονται, να γνωρίζουν πώς και πότε "προειδοποιεί" για κίνδυνο και ως εκ τούτου να σέβονται τους περιορισμούς της. Όταν σε περιορίζει με "Ινδούς", δεν έχει κανέναν λόγο να τους παραβιάξεις. Ζημιά θα πάθεις και δεν υπάρχει ούτε η μαθηματική περίπτωση, κέρδους. Όταν σε "προειδοποιεί" για έναν κίνδυνο, πρέπει να γνωρίζεις πώς το κάνει, για να τον αποφύγεις. Όλα αυτά όμως, για να γίνουν κατανοητά, θα πρέπει να τα δούμε στην πρακτική τους εφαρμογή.

Οι Έλληνες δημιούργησαν τη γνώση τους πολύ πριν "ανακαλυφθεί" ο Νέος Κόσμος στη Δύση. Πολύ πριν ο γνωστός τότε αρχαίος κόσμος "περάσει" τα στενά του Γιβραλτάρ. Παρ' όλα αυτά όμως οι Έλληνες κατά έναν παράδοξο τρόπο είχαν γνώσεις για τον κόσμο πέρα του Γιβραλτάρ. Για τους Έλληνες, δηλαδή, από τα αρχαία χρόνια ο Ατλαντικός Ωκεανός δεν ήταν ένας κενός περιεχομένου ωκεανός, ο οποίος "χυνόταν" στην άβυσσο, όπως πίστευαν αιώνες μετά απ' αυτούς οι χριστιανοί. Για τους Έλληνες μέσα σ' αυτόν τον ωκεανό υπήρχε ένα πανίσχυρο βασίλειο, άσχετα αν δεν το είχαν "δει" ποτέ οι ίδιοι. Ένα πανίσχυρο βασίλειο, για το οποίο όχι μόνον "γνώριζαν" ότι υπάρχει, αλλά "γνώριζαν" και πώς λειτουργεί.

Αυτή η ανεξήγητη γνώση βρισκόταν υπό την κατοχή τους. Γνώση, η οποία εμφανιζόταν "μεταμφιεσμένη" σε μύθο, αλλά είναι προφανές ότι ήταν προφητική και άρα αφορούσε το μέλλον και όχι το παρελθόν. Γιατί το λέμε αυτό; Γιατί, αν σκεφτεί κάποιος πονηρά, αντιλαμβάνεται άλλα πράγματα. Η γνώση, που είχαν στην κατοχή τους, έστω και σε μορφή μύθου, περιγράφει μια "επαφή", η οποία μέχρι τότε δεν είχε γίνει. Μια επαφή, η οποία μέχρι τότε δεν μπορούσε να γίνει. Περιγράφει την επαφή ενός μέλους του παλαιού κόσμου με αυτόν τον νέο κόσμο. Περιγράφει την επαφή του ήρωα Ηρακλή με τον βασιλιά εκείνου του κόσμου. Τον αδίστακτο και αρπακτικό βασιλιά Ανταίο. Τον βασιλιά της "Λιβύης", η οποία για τους Έλληνες αντιπροσώπευε τον απώτατο δυτικό κόσμο.

Έχοντας οι Αγγλοσάξονες το ελληνικό "λυσσάρι", έπρεπε να καταλάβουν τα δεδομένα. Η επαφή αυτή περιέγραφε κάποιες πολύ συγκεκριμένες λεπτομέρειες. Δεν ήταν επαφή "ποιητική αδεία", η οποία θα μπορούσε να είναι αποτέλεσμα αχαλίνωτης φαντασίας. Αν ήταν

τέτοια, θα μπορούσαν οι αρχαίοι Έλληνες να "στείλουν" τον Ηρακλή να κάνει τον άθλο στο Φεγγάρι, πράγμα πολύ πιο εντυπωσιακό. Η επαφή εκείνη είχε μια πολύ συγκεκριμένη περιγραφή. Σ' αυτήν περιγραφόταν ένα πολύ συγκεκριμένο βασίλειο σε έναν πολύ συγκεκριμένο χώρο με έναν βασιλιά ο οποίος λειτουργούσε με έναν επίσης πολύ συγκεκριμένο τρόπο.

Από τη στιγμή λοιπόν που στην εποχή της αγγλοσαξονικής κυριαρχίας είχε ολοκληρωθεί η εξερεύνηση του Πλανήτη στο σύνολό του, οι Αγγλοσάξονες έπρεπε να κατανοήσουν τη θέση τους σ' αυτόν. Από τη στιγμή κατά την οποία οι ίδιοι βασιλεύουν στον δυτικό κόσμο μέχρι τα απώτατα σημεία του, ευνόητο είναι ότι βασιλεύουν στη μυθική "Λιβύη". Τη "Λιβύη", η οποία είναι πανίσχυρη όταν λειτουργεί με έναν πολύ συγκεκριμένο τρόπο, υπό την ηγεσία ενός επίσης πολύ συγκεκριμένου βασιλιά. Τη "Λιβύη", η οποία πάντα υπήρχε, αλλά εξαιτίας της δικής τους αποικιοκρατικής δράσης μπήκε στο "κάδρο" αυτού του κόσμου.

Ταυτόχρονα έπρεπε να καταλάβουν ότι η παντοκρατορία τους οφειλόταν σ' αυτά τα οποία περιγράψαμε στο κείμενο. Στην έξυπνη τακτική αυτού του οποίου βασιλεύει πάνω σ' αυτό το βασίλειο. Στην τακτική του τερατώδους και αιμοβόρου Ανταίου. Του Ανταίου, ο οποίος έμοιαζε στην τακτική του με τους Αγγλοσάξονες, εφόσον κι αυτός στηριζόταν στη δυνατότητα του να προκαλεί και να νικά τους αντιπάλους του με στόχο τη λεηλασία τους. Άρα; Άρα έπρεπε να καταλάβουν οι Αγγλοσάξονες ότι οι ίδιοι είναι πλέον ο μυθικός Ανταίος. Οι Ρωμαίοι της Βρετανίας είναι ο μυθικός "Ανταίος" και οι υπόλοιποι Αγγλοσάξονες είναι οι "Πυγμαίοι" που τον ακολουθούν. Τα "κατώτερα" αδέρφια του, τα οποία ο ίδιος έχει περιορίσει σ' αυτόν τον ρόλο, για να τον υπηρετούν.

Αν το συνειδητοποιούσαν αυτό, θα καταλάβαιναν όσα προειδοποιητικά "σήματα" τους έδινε η ελληνική γνώση. Θα γνώριζαν πότε και από ποιον θα μπορούσαν να κινδυνεύσουν. Θα γνώριζαν ότι ήταν πανίσχυροι, αλλά όχι αήττητοι. Θα γνώριζαν ότι έπρεπε να προσέχουν τους εχθρούς τους από τον παλιό κόσμο και όχι από τον νέο. Θα γνώριζαν όμως και τα λάθη, που θα τους οδηγούσαν στην ήττα. Ποιο ήταν το μυστικό της δύναμης του Ανταίου; Ο απίθανος συνδυασμός της καταγωγής του. Ήταν "γιος" της Γης και του Ποσειδώνα. Διέθετε την ισχύ και τη σταθερότητα ενός κεφαλαιοκράτη της γης και τη γνώση ενός ευφυούς και προκλητικού εμπόρου. Είχε την ωμή ισχύ της βαρβαρικής Ρώμης και την ακαταμάχητη λάμψη της κοσμοπολίτικης Αθήνας. Είχε στη διάθεσή του ως όπλα ό,τι καλύτερο είχε λεηλατήσει από τους λαούς.

Αυτή ήταν η δύναμη της Βρετανίας. Ο τρομερός συνδυασμός κεφαλαίου και γνώσης. Εξαιτίας αυτής της δύναμης προκαλούσε όλον τον κόσμο και λεηλατούσε όλους τους λαούς. Άρπαξε —χωρίς καν πόλεμο— ένα κολοσσιαίο κομμάτι του Πλανήτη και ταυτόχρονα έλεγχε την ελληνική γνώση. Όποιον δεν μπορούσε να τον νικήσει και να τον λεηλατήσει με την στρατιωτική ισχύ της τερατώδους αυτοκρατορίας της, τον νικούσε με την επίσης τρομερή ισχύ της ελληνικής διπλωματικής γνώσης. Όλο όμως το μυστικό της επιβίωσής της ήταν η δύναμή της στο επίπεδο του υλικού κεφαλαίου.

Κατείχε μόνη της περισσότερο κεφάλαιο απ' όλα τα υπόλοιπα εθνικά "αδέρφια" της μαζί. Γιατί ήταν αυτό το μυστικό της ισχύος της; Γιατί, το να στηρίζεσαι στη γνώση δεν είναι ποτέ απόλυτα ασφαλές. Πάντα εγκυμονούν κίνδυνοι. Κίνδυνοι λαθών από πλευράς αυτού που τη χρησιμοποιεί αλλά και κίνδυνοι να βρεθεί απέναντί σου κάποιος ακόμα πιο πονηρός και προικισμένος. Η εύκολη καθημερινότητα της εξουσίας εξασφαλίζεται πάντα από τη σταθερότητα του κεφαλαίου. Του υλικού κεφαλαίου, που θρέφει τους ανθρώπους. Με αυτό το κεφάλαιο εκβιάζονται και απειλούνται οι λαοί. Με αυτό το κεφάλαιο εξασφαλίζεις πιστούς και πρόθυμους να θυσιάσουν για τα συμφέροντά σου δούλους.

Αυτήν την εύκολη καθημερινότητα τους την πρόσφερε το τεράστιο υλικό κεφάλαιό τους. Αυτό ήταν η δύναμή τους. Αήττητους όμως τους έκανε ο συνδυασμός αυτού του κεφαλαίου και της ελληνικής γνώσης. Ο συνδυασμός δύναμης και "ευφυΐας". Η δυνατότητά τους να προστατεύουν με τη γνώση τους το κεφάλαιό τους και άρα τη δύναμή τους. Από εκεί και πέρα πάντα θα έπρεπε να γνωρίζουν προς ποια κατεύθυνση να "βλέπουν", περιμένοντας τον κίνδυνο. Η "μοίρα" του Ανταίου ήταν "γραμμένη" από τότε που γεννήθηκε. Κινδύνευε από κάποιον άνθρωπο, ο οποίος θα ερχόταν από τον παλιό κόσμο. Από κάποιον άνθρωπο, ο οποίος θα ερχόταν από τον ελληνικό κόσμο. Γι' αυτόν τον λόγο οι Αγγλοσάξονες ήταν πάντα υποχρεωμένοι να παρακολουθούν αυτόν τον κόσμο. Απλά να τον παρακολουθούν, εφόσον, αν σέβονταν τις προδιαγραφές ασφαλείας, δεν κινδύνευαν από κανέναν. Δεν κινδύνευαν από καμία γνώση, αν συντηρούσαν το μέγεθος του κεφαλαίου τους. Αν συντηρούσαν τη δύναμή τους. Μόνον εκεί δεν θα συγχωρούνταν κανένα λάθος. Μόνον η "καχεξία" τους απειλούσε.

Αν συντηρούσαν αυτό το κεφάλαιο, ακόμα και ένας πανίσχυρος "Ηρακλής" της γνώσης θα ήταν αδύνατον να τους νικήσει. Το υλικό τους κεφάλαιο, δηλαδή, τους έδινε τη δυνατότητα να "καπελώσουν" τους πάντες στον τομέα της γνώσης. Να καπελώσουν ακόμα και τους ίδιους τους Έλληνες. Σε μια τέτοια περίπτωση δεν κινδύνευαν ποτέ κι από κανέναν. Το υλικό κεφάλαιο ήταν ο "Ινδός" τους. Μόνον πίσω από αυτόν ήταν απόλυτα ασφαλείς. Αυτό το κεφάλαιο έκανε τον Ρωμαίο Ανταίο ένα τέρας και τους Πυγμαίους Αγγλοσάξονες, γίγαντες. Γίγαντες "λοχίες", οι οποίοι έσερναν εύκολα τους λαούς σε πολέμους και αλληλοσπαραγμούς. Μόνον αν έχανε αυτό το κεφάλαιο ο "ιπτάμενος" Ανταίος, οι Πυγμαίοι, που τον ακολουθούν, γίνονται αυτόματα νάνοι. Ασήμαντοι νάνοι, που μεθοκοπούν άνεργοι στις παμπ του Μάντσεστερ και του Λίβερπουλ.

Στην απώλεια αυτού του κεφαλαίου αναζητούμε το λάθος, που τους οδήγησε στη σημερινή κατάντια. Ο Τσόρτσιλ έκανε το μοιραίο λάθος να βάλει τον Ανταίο να σηκωθεί στις μύτες των "ποδιών" του και αυτό τον εξασθένησε. Στη συνέχεια οι Αμερικανοί με τους Εβραίους όχι μόνο δεν αντιλήφθηκαν εγκαίρως το λάθος, αλλά επιβάρυναν ακόμα πιο πολύ την κατάσταση. βάζοντάς τον να "πετάξει". Αποποιήθηκαν το υλικό κεφάλαιο στο σύνολο των μορφών του και περιορίστηκαν στο "αέρινο", που είναι το άυλο. Επειδή δεν κατάλαβε ο Ανταίος τι ακριβώς τον εξασθενεί από το 1945 και μετά, παρανόησε και δεν πάτησε ξανά γερά στη γη, διορθώνοντας γρήγορα το σφάλμα του Τσόρτσιλ. Ακολουθώντας τις εβραϊκές

συμβουλές, αποφάσισε το 1991 να "πηδήξει" και τώρα είναι αδύναμος. "Ξεκόλλησε" από τη Γη και άρα από τη "μητέρα" του και τώρα μπορεί κάποιος να τον αρπάξει και να τον συνθλίψει.

Οι Αμερικανοί με τον τρόπο αυτόν μεγιστοποίησαν το αρχικό σφάλμα του Τσόρτσιλ. Το λάθος του στρατηγού "Μίστερ Μπιν" το ολοκλήρωσε ο στρατηγός "Άλ Μπάντι". Όσο πιο ψηλά ανέβαινε ο Ανταίος, τόσο πιο πολύ εξασθενούσε. Όσο πιο ισχυρός φαινόταν, τόσο πιο αδύναμος ήταν. Στο τέλος έφτασε να ελέγχει όλο τον κόσμο, αλλά ήταν πλέον μια "φούσκα", η οποία μπορούσε να σκάσει την οποιαδήποτε στιγμή. Μια "φούσκα", η οποία έχει πλέον το πρόσωπο του αδύναμου και άσχετου Ομπάμα. Οι Αγγλοσάξονες είναι παγιδευμένοι στο λάθος. Υπέπεσαν σε μια αλυσίδα αδικαιολόγητων λαθών, η οποία στο τέλος έγινε βρόχος στο λαιμό τους. Αρχικά, εξαιτίας της Βρετανίας, παράτησαν τα φέουδα, εγκαταλείποντας τις αποικίες και στη συνέχεια, εξαιτίας των ΗΠΑ, διέλυσαν τα εργοστάσιά τους, για να περιοριστούν στις πατέντες και τα πνευματικά δικαιώματα.

Μπέρδεψαν αυτά τα οποία δεν έπρεπε να μπερδεύονται. Μπέρδεψαν την έννοια του κέρδους με αυτήν του κεφαλαίου. Αναζητώντας το μεγαλύτερο κέρδος, παράτησαν το κεφάλαιο. Εκεί τους πήραν στο "λαιμό" τους οι Εβραίοι. Οι Εβραίοι είναι έμποροι και άρα αναζητούν αποκλειστικά το κέρδος, εφόσον κεφάλαιο δεν διαθέτουν. Γι' αυτόν τον λόγο είπαμε ότι η συναναστροφή των Αγγλοσαξόνων με τους Εβραίους ήταν καταστροφική. Την πάτησαν, όπως την πατά ο αφελής και άμετρα φιλόδοξος κληρονόμος, όταν τον βρίσκει ένας αλήτης του δρόμου και του υπόσχεται μεγάλα κέρδη. Ένας τοκογλύφος, που τον βάζει να πουλήσει το φέουδό του και με τα χρήματα που θα εισπράξει του υπόσχεται τεράστια κέρδη με τη δική του τοκογλυφική γνώση. Ένας πονηρός, ο οποίος του υπόσχεται ότι θα βάλει τα "γυαλιά" στους προγόνους του, οι οποίοι ήταν δειλοί και άσχετοι.

Αυτό έπαθαν οι Αγγλοσάξονες. Ακολούθησαν τους Εβραίους και πέρασαν τον "Ινδό" του κεφαλαίου. Τότε έκαναν το μεγαλύτερο λάθος όλων των εποχών. Όχι μόνον πέρασαν το απαγορευμένο όριο, αλλά άφησαν τις "βάρκες" στη διαχείριση των Εβραίων, οι οποίοι, όπως ήταν φυσικό, τις διέλυσαν και τις πούλησαν. Όχι μόνον πέρασαν στην απαγορευμένη περιοχή, αλλά στέρησαν από τους εαυτούς τους και τη δυνατότητα να επιστρέψουν πίσω. Όχι μόνον αποβιομηχάνισαν τη Δύση, αλλά διέλυσαν και πούλησαν τις βιομηχανικές της υποδομές. Τώρα παρακαλάνε να υπάρχουν στο Διάστημα απειλητικοί εξωγήινοι, για να τους "σώσουν" με την παρουσία τους. Οι εξωγήινοι είναι η τελευταία τους ελπίδα, για να νομιμοποιήσουν εκ νέου την παγκόσμια παρουσία τους και να δώσουν αξία στα πυρηνικά τους όπλα. "Φωνάζουν" καθημερινά και με όλα τα τεχνολογικά μέσα, μήπως και τους "ακούσει" κανείς από το Διάστημα. Δυστυχώς όμως γι' αυτούς δεν τους ακούει κανείς. Είμαστε μόνον στο Διάστημα και αυτοί είναι ακόμα πιο μόνον στον κόσμο μας.

Τώρα θα νικηθεί ο Ανταίος, γιατί ήταν βλάκας. "**Alea jacta est**", όπως θα έλεγαν και οι Λόρδοι στη μητρική ρωμαϊκή τους γλώσσα. "**Ο κύβος ερρίφθη**" για τους Έλληνες, οι οποίοι απλά περίμεναν υπομονετικά το λάθος τους. Η ειρωνεία είναι ότι οι Αγγλοσάξονες,

έστω και εν αγνοία τους, απέδειξαν αυτό το οποίο πάντα υποστήριζαν. Απέδειξαν ότι οι άνθρωποι και οι λαοί σε κάποια σημεία μπορεί να μην είναι ίδιοι μεταξύ τους. Μπορεί να μην απέδειξαν για τους εαυτούς τους ότι είναι οι "ανώτεροι" ανάμεσα στους λαούς, αλλά σίγουρα απέδειξαν ότι είναι οι πιο άχρηστοι. Το απέδειξαν με επιχειρήματα. Κανένας άλλος λαός στον κόσμο δεν ανέβηκε με ξένα μέσα τόσο "ψηλά" και δεν "έπεσε" τόσο γρήγορα από δικά του σφάλματα, όσο αυτοί. Μέσα σε πενήντα χρόνια κατέστρεψαν μια αυτοκρατορία, η οποία λειτουργούσε απροβλημάτιστα για περισσότερα από έξι χιλιάδες χρόνια. Τίποτε απολύτως να μην έκαναν, καλύτερα θα τα κατάφερναν. Να προσπαθούσαν να την καταστρέψουν, θα καθυστερούσαν παραπάνω.

Είναι θέμα χρόνου να τους τιμωρήσει η ανθρωπότητα με τον πιο σκληρό τρόπο. Χρησιμοποιώντας εναντίον τους το πιο ισχυρό "επιτίμιο" που διαθέτει και είναι αυτό της "λήθης". Την απόλυτη, καθολική και θανάσιμη "λήθη". Ακόμα και τη δαρβινική "ύβρη" τους θα την "ξεχάσει" η ανθρωπότητα. Γιατί; Γιατί ούτε αυτήν την "ύβρη" δεν την "έχτισαν", ώστε να τοποθετηθεί έστω και ανάμεσα στα "εκθέματα", τα οποία περιγράφουν τα μεγάλα "σφάλματα" της ανθρωπότητας. Δεν την "έχτισαν", γιατί απλούστατα δεν είχαν ποτέ πρόθεση να την υπερασπιστούν. Ήταν "ύβρης" στο "μιλητό", μπας και "τσιμπήσουν" από τους αγαθούς κάποιο κέρδος. Σαν τις βλαστήμιες που εκστομίζουν οι αλήτες του δρόμου, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι με αυτόν τον τρόπο διατυπώνουν μια δική τους ιδιόμορφη και τεκμηριωμένη θεολογική άποψη.

Οι Αγγλοσάξονες, μετά από δύο αιώνες πραγματικής κυριαρχίας στον Πλανήτη, κινδυνεύουν να ξεχαστούν από τους λαούς μέσα σε μια δεκαετία. Οι "συνομιλητές" του Θεού κινδυνεύουν να ξεχαστούν από τους "κατώτερους". Γιατί; Γιατί επέλεξαν να είναι διαχειριστές και τους διαχειριστές δεν τους θυμάται κανένας, όταν αυτοί "απολούνται" και χάνουν τη διαχείριση. Θυμάται κανένας ποιος ήταν ο προηγούμενος διευθυντής τής Πόρσε, του Φερντινάρδου Πόρσε; Ο θάνατος είναι αυτός ο οποίος θυμάται πάντα εξαιτίας του έργου του και όχι το "αναλώσιμο", που απλά είναι απαραίτητο για την αθανασία του πρώτου. Αυτό κινδυνεύουν να πάθουν και οι Αγγλοσάξονες. Επέλεξαν να είναι οι πιο ακριβοπληρωμένοι και —λόγω θέσης— οι πιο διάσημοι διαχειριστές του χριστιανισμού. Εφήμερα διάσημοι για όσο διάστημα διατηρούν τη διαχείριση. Τι θα γίνει αν χάσουν τη διαχείριση; Ο χριστιανισμός θα μείνει αθάνατος στην ιστορία των ανθρώπων, ενώ θα "ξεχαστούν" οι αποτυχημένοι και δια της βίας "απολυμένοι" τελευταίοι διαχειριστές του.

Αν δηλαδή για τον οποιονδήποτε λόγο γίνει σήμερα καταμέτρηση των "προσφορών" των λαών στην ανθρώπινη πορεία, οι Αγγλοσάξονες δεν θα χωράνε σε καμία "λίστα". Όλων των λαών οι "προσφορές" θα καταγραφούν, δίνοντάς τους την αθανασία και δεν θα υπάρχει ίχνος των Αγγλοσαξόνων. Μια αθανασία, την οποία θα "εγγυώνται" στους λαούς τα δικά τους έργα και οι δημιουργίες τους. Ιάπωνες, Κινέζοι, Ινδοί, Βαβυλώνιοι, Ασσύριοι, Πέρσες, Αιγύπτιοι, Έλληνες, Ρωμαίοι, Οθωμανοί, Κέλτες, Βίκινγκς, Γάλλοι, Γερμανοί, Ρώσοι, Ισπανοί, Μάγια, Ίνκας, Ινδιάνοι, Αβοριγίνες, Πυγμαίοι και Μασάι θα δώσουν το "παρών". Δεν μπορεί κανένας να τους στερήσει την αθανασία. Θέλουν δεν θέλουν θα τους θυμούνται

οι άνθρωποι, γιατί θα βλέπουν για πάντα τα έργα τους. Κίνδυνος να αδικηθεί κάποιος λαός δεν υπάρχει, γιατί φρόντισαν οι Αγγλοσάξονες να μας "μετρήσουν" όλους με έναν σχεδόν επαγγελματικό τρόπο. Μόνον οι ίδιοι δεν θα μπου σ' αυτήν την κατάταξη, γιατί απλά δεν είχαν τίποτε μετρήσιμο να μετρήσουν για τους εαυτούς τους. Τι έχει να μετρήσει πάνω του ο ευνούχος; Αυτοί θα παραμείνουν εσαεί απόντες.

Θα επιβεβαιώσουν αυτά τα οποία προφητεύουν οι θρησκείες για τους έσχατους καιρούς. Τους καιρούς κατά τους οποίους οι "πρώτοι" θα γίνουν "έσχατοι" και το αντίθετο. Αυτό περιμένουμε σήμερα. Το τέλος της ιστορίας. Περιμένουν όλοι οι άνθρωποι να επιβεβαιωθούν οι πίστες τους και οι αγώνες τους. Περιμένουν την ανταμοιβή για τους κόπους τους. Είναι βέβαιον ότι θα επιβεβαιωθούν όλες οι θρησκείες των "κατωτέρων", οι οποίες όμως δεν αφορούν τους "ανώτερους" δαρβινιστές απόγονους των αμοιβάδων. Οι γνώσεις των θρησκείων θα επιβεβαιωθούν στο σύνολό τους. Οι γνώσεις των λαών, οι οποίοι "εμπιστεύτηκαν" τον Θεό και λειτουργώντας κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν μ' Αυτόν, εργάστηκαν και δημιούργησαν. Των λαών, που εμπιστεύτηκαν την Αλήθεια Του για τη Δημιουργία και εργάστηκαν μέσα στα πλαίσια αυτής της λογικής. Θα επιβεβαιωθούν ακόμα και οι γνώσεις των εβραϊκών "παρασίτων", οι οποίοι (τα οποία) ποτέ δεν έγιναν δαρβινιστές, γιατί απλούστατα δεν το είχαν ανάγκη. Αυτοί(ά) πάντα θεωρούσαν για τους εαυτούς τους ότι είναι "ανώτεροι(α)", λόγω Θείου Χρίσματος. Των "παρασίτων", τα οποία γνωρίζουν εδώ και αιώνες ότι στους έσχατους καιρούς θα μεταφερθούν πάνω στα φτερά του Αετού. Απλά δεν γνωρίζουν ότι θα μεταφερθούν ως "παράσιτα" και τίποτε παραπάνω.

Οι δαρβινιστές σε τι ακριβώς θα μπορούσαν να περιμένουν να δικαιωθούν; Θα σηκωθούν επιτέλους τα σκουλήκια και θα μας αποκαλύψουν τα μυστικά τους σχέδια για την πρόοδο της ανθρωπότητας; Θα δικαιώσουν τους "απογόνους" τους; Θα τους "ενώσουν" με τους εξωγήινους αδερφούς τους; Το μόνο που μπορούν να περιμένουν οι δαρβινιστές Αγγλοσάξονες είναι μια μερική δικαίωση της δαρβινικής θεωρίας, η οποία όμως θα τους πληγώσει. Μπορεί να μην αποδείχθηκε ποτέ ότι οι ανάγκες για επιβίωση ή πρόοδο οδήγησαν την ανθρωπότητα στην εξέλιξη κάποιου "ανώτερου" ανθρώπινου είδους, αλλά για τους ίδιους στόχους κάποιοι επέλεξαν συνειδητά να λειτουργούν ως "κατώτεροι". Επέλεξαν να ζουν ως άνθρωποι και άρα ως Homo, οι οποίοι όμως δεν είναι Sapiens, εφόσον περιμένουν από τους Λόρδους να σκεφτούν και ν' αποφασίζουν για λογαριασμό τους. Ως άνθρωποι, που δεν έχουν το αυτόβουλο και αναγκαστικά υποτάσσονται σε κάθε μορφής εξουσία, η οποία κρίνουν ότι μπορεί να τους εξυπηρετήσει καλύτερα απ' ό,τι θα μπορούσαν να κάνουν οι ίδιοι για τους εαυτούς τους.

Είναι τραγικό και μόνον να το σκεφτεί κάποιος. Οι Αγγλοσάξονες συμμετείχαν στην ολοκλήρωση της πορείας του ανθρώπου εν αγνοία τους. Αυτοί, οι οποίοι προσπάθησαν να χρησιμοποιήσουν τους ανθρώπους, χρησιμοποιήθηκαν για υποθέσεις της ανθρωπότητας όσο κανένας άλλος. Αυτοί, οι οποίοι προσπάθησαν να εξυπηρετήσουν τα συμφέροντά τους εις βάρος των υπολοίπων, βρέθηκαν να εξυπηρετούν εν αγνοία τους —και με έναν πολύ πιο

απάνθρωπο τρόπο— συμφέροντα τρίτων. Εξυηρέτησαν την ανθρωπότητα, χωρίς να γνωρίζουν τι κάνουν.

Όλα αυτά, εξαιτίας των επιλογών τους. Όλα αυτά, εξαιτίας της εσφαλμένης αντίληψής τους περί των ανθρώπων. Μιας αντίληψης, που νόμιζαν ότι τους βόλευε, ενώ στην ουσία τους συνέθλιβε. Με έναν βασανιστικό και σχεδόν απάνθρωπο τρόπο εκπαιδεύονταν να αισθάνονται "διαφορετικοί", αλλά η πραγματικότητα της ζωής, που ακολουθούσε αυτήν της εκπαίδευσης, δεν μπορούσε να τους επιβεβαιώσει την πεποίθησή τους. Έβγαιναν στην κοινωνία και δεν τους υπολόγιζε κανένας γι' αυτά τα οποία σκέφτονταν και έλεγαν. Ό,τι είχε αξία και ήταν άξιο θαυμασμού είχαν προλάβει να το σκεφτούν και να το πουν άλλοι. Ό,τι τους απόφερε κέρδος, ήταν δανεικό. Μπροστά τους έβρισκαν πάντα τους ίδιους να τους ταπεινώνουν και απέναντί τους έβρισκαν πάντα όλους τους υπόλοιπους να τους αμφισβητούν.

Μη μπορώντας να επιβεβαιώσουν την πνευματική τους "ανωτερότητα", αναγκαστικά πήγαν στα ταπεινά. Μη μπορώντας να ξεδιψάσουν την ψυχή τους στα πνευματικά, κατέφυγαν στα υλικά. Άφησαν τα θεϊκά της ανθρώπινης φύσης και περιορίστηκαν στα ζωικά. Αναζήτησαν και πέτυχαν να φτάσουν στα απώτατα όρια της ζωικής φύσης του ανθρώπου. Ανέβηκαν απάτητες βουνοκορφές. Κατέβηκαν σε απάτητα σπήλαια. Δίψασαν, μέχρι να βρουν το σημείο που πεθαίνει ο ανθρώπινος οργανισμός. Ήπιαν, μέχρι να βρουν το σημείο που επίσης πεθαίνει αυτός ο οργανισμός. Κάηκαν, πάγωσαν, πέταξαν, γκρεμίστηκαν, μέχρι του σημείου που δεν υπάρχει λογική εξήγηση.

Πηγαίνουν στα Πανεπιστήμια και έχοντας δεδομένη τη δανεική ελληνική γνώση, η οποία θα τους επιτρέψει να "προοδεύσουν", διεκδικούν την "αθανασία" της μοναδικότητας, πηδώντας από ταρατσες ή πίνοντας μπύρες μέχρι πνιγμού. Στα Feternities μόνον μπορεί να καταλάβει κάποιος πού είναι μοναδικός ο κάθε Αγγλοσάξονας. Εκεί ακόμα και ο αυνανισμός είναι ένα "άθλημα", που κάθε χρόνο περιμένει τον μελλοντικό "αθάνατο", ο οποίος θα ξεπεράσει τους προηγούμενους. Ούτε μπορεί να φανταστεί κάποιος πόσες ανθρώπινες απώλειες "μετράει" ο αγγλοσαξονισμός από τη συνειδητή παραβίαση των ανθρώπινων ορίων από τα μέλη του. Πιο πολλοί Αγγλοσάξονες πρέπει να σκοτώθηκαν, επιχειρώντας να ξεπεράσουν τα πάσης φύσεως όρια του ανθρώπινου οργανισμού, παρά σε πολέμους. Ακόμα και σήμερα το ίδιο κάνουν. Αν ψάχνει κάποιος να βρει ποιος είναι ο άνθρωπος, ο οποίος έχει επιβιώσει από την κατάχρηση "κραχ", στην Αγγλία πρέπει να πάει να τον βρει. Αγγλοσάξονας ήταν αυτός, που βρέθηκε νεκρός με ένα μήλο στο στόμα, στην προσπάθειά του να "μεγεθύνει" οριακά τον οργανισμό του.

Γιατί τα κάνουν όλα αυτά; Γιατί ακρωτηριάστηκαν, προκειμένου να αισθάνονται ξεχωριστοί και μόνον σ' αυτούς τους τομείς μπορούσαν να ξεχωρίσουν. Στους τομείς στους οποίους δεν ενδιέφερε κανέναν φυσιολογικό άνθρωπο να διακριθεί. Μόνον η αυτοκτονική τους διάθεση τους πρόσφερε τη δυνατότητα να νιώσουν "μοναδικοί". Να νιώσουν όπως τους "υποσχόταν" η εκπαίδευσή τους. Ήταν "ανάπηροι" και ήταν οι μόνοι από τους

ανθρώπους που δεν δίσταζαν να φλερτάρουν τον θάνατο, ο οποίος θα έδινε κάποιο νόημα στην "αναπηρία" τους. Γι' αυτόν τον λόγο αναρωτήθηκαν ακόμα και για πράγματα, για τα οποία δεν έχει αναρωτηθεί ποτέ και κανένας άνθρωπος πολιτισμός ή άνθρωπος. Για πράγματα, που δεν έχει νόημα να αναρωτηθεί ένας φυσιολογικός άνθρωπος. Για πράγματα, που απασχολούν μόνον τους δυνάμει αυτόχειρες. Μόνον Αγγλοσάξονας μπορούσε να σκεφτεί το περίφημο ..."να ζει κανείς ή να μην ζει" και μόνον Αγγλοσάξονες μπορούσαν να το κατανοήσουν. Αν το να ζεις σημαίνει να βασανίζεσαι ισοβίως, τότε ο "ένδοξος" θάνατος μιας μοναδικής αλλά στιγμιαίας βλακείας φαίνεται μια λογική επιλογή.

Οι επιλογές τους ήταν θανάσιμες για τους ίδιους και βασανιστικές για όλους όσους είχαν την ατυχία να στέκονται ανάμεσα σ' αυτούς και τα συμφέροντά τους. Κανένα θύμα τους όμως δεν βασανίστηκε τόσο πολύ από αυτούς όσο οι ίδιοι από τους εαυτούς τους. Γιατί; Γιατί είχαν πάρει τον λάθος "δρόμο". Γιατί νόμιζαν ότι είναι "ανώτεροι" σε έναν κόσμο που φτιάχτηκε από τον Θεό με ίσους ανθρώπους. Στα καλύτερά τους νόμιζαν ότι, σαν μεγαλοπρεπείς θεοί, οδηγούσαν την ανθρωπότητα "μπροστά". Νόμιζαν ότι την κινούσαν, επειδή την "έλκυαν" προς το μέρος τους σαν ανώτεροι θεοί, ενώ στην πραγματικότητα την "απωθούσαν" ως κατώτερα ανθρωποειδή. Νόμιζαν ότι την τραβούσαν, επειδή βρίσκονταν μπροστά της, ενώ αυτοί την έσπρωχναν, επειδή ήταν πίσω της. Πράγματι τη βοηθούσαν στην πορεία της, αλλά τη βοηθούσαν ως επιθετικοί σκύλοι, οι οποίοι απλά καταδιώκουν τους ανθρώπους και τους αναγκάζουν να τρέξουν προς πάσα κατεύθυνση και άρα και προς τη σωστή.

Ακόμα και σήμερα δείχνουν να μην κατανοούν τη θέση τους στον κόσμο. Παρόλο που δεν δημιούργησαν ποτέ τίποτε και δεν προσέφεραν σε κανέναν τίποτε, νομίζουν ότι τους "χρωστάει" η ανθρωπότητα, ενώ αυτοί είναι που χρωστάνε, εφόσον λεηλάτησαν και κακοποίησαν τους πάντες. Νομίζουν ότι δικαιούνται ανταμοιβής για τη λαμπρή "ηγεσία" τους, ενώ το μόνο που δικαιούνται είναι η τιμωρία για την κλοπή τους. Θλιβεροί Αγαμέμνονες κοσμοκράτορες, οι οποίοι, μόλις πέτυχαν τον στόχο τους, βρήκαν τον πιο ταπεινωτικό και άδοξο θάνατο. Αγαμέμνονες, που στα πεδία, όπου οι υπόλοιποι αναζητούσαν τη δόξα, αυτοί αναζητούσαν τις πλούσιες λείες. Υβριστές των πάντων. Υβριστές των Ελλήνων και του Αχιλλέα. Υβριστές δυνάμεων, οι οποίες απλά τους ανέχτηκαν και δεν τους εξόντωσαν λόγω "ανωτέρων" διαταγών. Τώρα που τελειώνει η μεγάλη μάχη της ανθρωπότητας για την ανάπτυξή της και ο καθένας θα πρέπει να γυρίσει στην "εστία" του, θα βρουν τον "θάνατο" να τους περιμένει μέσα στο "σπίτι" τους. Θα βρουν τον θάνατο στην απόλυτη παρακμή τους. Στην απόλυτη οικονομική, κοινωνική, συλλογική, αλλά και ατομική τους παρακμή.

Απλά πράγματα. Οι Αγγλοσάξονες και ο αγγλοσαξονισμός σύντομα θα "σβήσουν" από τον "χάρτη" της ανθρώπινης ιστορίας. Δεν έχουν δημιουργήσει το παραμικρό άξιο λόγου έργο, ώστε να τους "θυμάται" κανείς. Μόνον δάκρυα έχουν προσφέρει στην ανθρωπότητα και αυτά κάποτε στεγνώνουν και δεν γίνονται μνημεία. Μόνον προσβολές έχουν προσφέρει στην ανθρωπότητα και ποτέ έργο. Ή μήπως να θεωρήσουμε σαν αθάνατο μνημείο του

μέλλοντος το κλουβί που υπάρχει στον ζωολογικό κήπο της Βρετανίας, όπου "εκτίθενται" ζωντανοί άνθρωποι; Ή μήπως να θεωρήσουμε σαν αθάνατο μνημείο του μέλλοντος τις βρετανικές "πυραμίδες" από άδεια κουτιά μπύρας, που αφήνουν πίσω τους οι Αγγλοσάξονες μετά από κάθε "εκπολιτιστική" τους έξοδο από το νησί;

Ακόμα και τα πραγματικά μνημεία τους στη Βρετανία θα "προσθεθούν" στην ελληνορωμαϊκή ή την κελτική κληρονομιά, εφόσον αυτοί κάποτε επέλεξαν να μην πάρουν το ρίσκο για το αμφίβολο κέρδος του "δημιουργού", παρά να πάρουν τα σίγουρα και μεγάλα κέρδη του απλού "εργολάβου" και "εκθέτη". Τα μνημεία τους θα καταγραφούν ως ελληνικού ρυθμού μνημεία, κατασκευασμένα από κάποιους άγνωστους Αγγλοσάξονες μεροκαματιάρηδες. Στην ουσία, ούτε ακόμα και η τεχνογνωσία, την οποία σήμερα "διαφημίζουν" σαν το εθνικό τους κεφάλαιο —και με την οποία τυραννούν τον κόσμο—, είναι δικό τους δημιούργημα. Αν το ψάξει λίγο κάποιος, θα δει ότι η βάση αυτής της τεχνογνωσίας είναι γερμανικής προέλευσης, την οποία την εμπλούτισαν με τον κόπο και την ευφυΐα τους οι "μετανάστες" της εκπαίδευσης. Τα μυαλά των "κατωτέρων", τα οποία τα αγόραζαν με τα χρήματά τους, για να πολλαπλασιάσουν το κεφάλαιό τους. Οι ίδιοι μόνον λογιστές και δικηγόρους έχουν "παράγει" και ως γνωστόν αυτοί μόνον τις κοπριές τους αφήνουν πίσω τους. Αυτές είναι οι επιστήμες των "ανωτέρων".

Για όλους αυτούς τους λόγους θα "φύγουν" από την ανθρώπινη ιστορία όπως φεύγουν οι κλέφτες, χωρίς ν' αφήσουν κανένα "ίχνος". Όπως φεύγουν πάντα αυτοί οι οποίοι ζουν με κλεμμένα ή δανεικά. Θα φύγουν όπως έφευγαν —ταπεινωμένα και με ένα κουτάκι στα χέρια τους— τα άλλοτε υψηλόμισθα, διάσημα και "πετυχημένα" στελέχη της Lehman Bros, όταν αυτή χρεοκόπησε. Τα πάλοι ποτέ Golden Boys, που σήμερα, όταν δεν κάνουν ντελίβερι για να επιβιώσουν, μαλώνουν κάτω από τις γέφυρες για την απάνεμη γωνιά. Θα φύγουν, όπως φεύγει η πιτυρίδα από το σακάκι. Χωρίς καν έναν "λεκέ" ...να τους θυμόμαστε, έστω και αρνητικά.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΤΡΑΪΑΝΟΥ

Δημιουργός της θεωρίας του Υδροχόου

<http://eamb-ydrohoos.blogspot.com>